

БЮЛЕТЕН

Културно-информационен център
на българското малцинство "Босилеград" – гр.Босилеград

Година 14, брой 66-67, МАЙ 2011 г.

БЕЗПЛАТЕН ЕКЗЕМПЛЯР

Министър Дянков посети Великденския фестивал

БЮЛЕТИН

Основател и издател: гражданско сдружение Културно-информационен център “БОСИЛЕГРАД”, Босилеград, ул.“Маршал Тито” №15

Web: www.kicbos.org

Жиро сметка: 205-115077-80

IBAN/ RS35205001766666500085

Телефон/факс: (00381) 017-878-254

e-mail: kicbos@gmail.com

Редакция: Иван Николов, Александър Димитров, Радко Стоянчов, Мая Николова

Постоянни сътрудници: Ангел Джонев, Валентин Янев, Александра Димитрова, Тодор Димитров, Новица Станков, Димитър Димитров-Треперски, Димитър Стефанов Димитров, Лозан Митев, Драголюб Иванчов

Предпечатна подготовка: Digital Design Studio

Главен и отговорен редактор: Иван Николов

Печат: Графично предприятие “СВЕН”, Ниш, ул.“Стоян Новакович” №10, тел.: (018) 248-142

СЪДЪРЖАНИЕ:

<i>„Когато часовниците са спрели“</i>	<i>стр. 3-5</i>
<i>Какво би казал Левски?</i>	<i>стр. 6-7</i>
<i>Европа и Балканите</i>	<i>стр. 8-9</i>
<i>Тази проблематика правят пет души ...</i>	<i>стр. 10-11</i>
<i>„Велика“ Сърбия – на колене ...</i>	<i>стр. 12-15</i>
<i>„Деструктивните“ радикалски интеграции</i>	<i>стр. 16</i>
<i>По повод 91 години от Ньойския договор</i>	<i>стр. 17</i>
<i>Посланията към миротворците от Ньой</i>	<i>стр. 18</i>
<i>Целта беше да отправим вик за помощ</i>	<i>стр. 18-19</i>
<i>Декларация до Народното събрание</i>	<i>стр. 19-20</i>
<i>“Секо чудо за три дена!”</i>	<i>стр. 20-21</i>
<i>Агентурните доноси на ...</i>	<i>стр. 21</i>
<i>Блудните сръбски синове на майка България</i>	<i>стр. 22</i>
<i>И рибари, и ловци...</i>	<i>стр. 23</i>
<i>Ударил българин на българин</i>	<i>стр. 24-25</i>
<i>За „злата кръв“...</i>	<i>стр. 26-27</i>
<i>Докога ще ни заплашват?</i>	<i>стр. 27</i>
<i>Ние сме застрашени от изчезване...</i>	<i>стр. 28-29</i>
<i>Едно оплакване до ЕС</i>	<i>стр. 29</i>
<i>Страданията на грешния отец Йоан</i>	<i>стр. 30-31</i>
<i>Ньойския договор и схизмата ...</i>	<i>стр. 32-35</i>
<i>Каква е цената на образованието...</i>	<i>стр. 36-37</i>
<i>Докога с преследванията?</i>	<i>стр. 38</i>
<i>Ньойският фалшификатор</i>	<i>стр. 39-42</i>
<i>Проект Западни покрайнини</i>	<i>стр. 43</i>
<i>Изложение върху Македония</i>	<i>стр. 44-47</i>
<i>Босилеградската тема ...</i>	<i>стр. 48-50</i>
<i>„Въртон“ е най-мистериозната ...</i>	<i>стр. 51</i>
<i>Трънчани - герои на Булаир</i>	<i>стр. 42</i>
<i>XVIII международен детски Великденски ...</i>	<i>стр. 53</i>
<i>КИЦ – Календар на събитията</i>	<i>стр. 54-57</i>
<i>Дългите нощи на баба Перуника</i>	<i>стр. 58</i>

„Когато часовниците са спрели“

Това заглавие на един от репортажите на Георги Марков отпреди четири десетилетия, все още става за отразяване на нашата действителност. Светът около нас драматично се променя, а ние си оставаме затворени в костеливата балканска черупка. Страх ни е да излезем на светло, за да не лъснат дрипите и голотата на цялата ни духовна нищета. Първото десетилетие на 21 век се промъкна някак си безшумно и тихо, унищожителните процеси продължават да ни стопяват, а дългоочакваните промени като че ли са още по-далечни и още по-непостижими.

Светът се вълнува от световната икономическа криза, от планетарни екологични предизвикателства, от развитието на техниката и технологията, от демокрацията, а нас може би само липсата на хляб и картофи може да ни развълнува. Възможно ли е оскъдицата и робството да са станали част от менталитета ни и завинаги да сме се примирили с тях? Ролите в „демократичните“ пиеси за наивни, които Белград от време на време ни предлага, вече ни втръснаха.

Демократичния цирк с (пре)регистрацията (пре-разделението) на трите малцинствени партии, и изборите за Националния съвет на българското малцинство свърши и сега никой даже не си задава въпроса кому беше нужно всичко това. А имаше хора които навреме предупреждаваха, че това е коварна и безполезна работа. Малцинствените лидери сами трябва да си отговорят кому и защо трябваша всичките тия изборджийски лакардии когато малцинството ни, както в старите комунистически времена, продължава да се управлява от подобрани и добре платени „добронадеждни“ служители от български произход на служба при управляващите сръбски управници! Те продължават не само доста добре и успешно да обслужват великосръбската денационализаторска и асимилаторска политика срещу нас, но и да преминават в първите бойни редици когато от позициите на великосръбския национализъм, трябва да се атакуват „екстремистите“ и българската външна политика по отношение на българите в Западните покрайнини. Която, макар и неефикасна, направо им бърка в червата.

Миналата 2010 година

ще бъде запомнена с усилията които Демократичния съюз на българите положи за да отстоява правата на българите в Западните покрайнини както от агресивния великосръбски национализъм, така и от невежата българска политика и дипломация. Символичните протести в София по повод едно неудачно изявление на председателката на Народното събрание г-жа Цачева за пореден път ни поставиха във фокуса на българската общественост. До средата на годината ДСБ предостави достатъчно информация за нарушаване на правата на малцинството на представителите на Европейската комисия в Брюксел за да се запознаят с нашите проблеми и, надяваме се, да се замислят. Сръбската страна рано или късно ще седем пред еврокомисаря по разширението на Европейския съюз, който, така или иначе, е длъжен да постави въпросите за положението и правата на българското малцинство. Няма начин да ги отминем, защото това са фундаменталните принципи, върху които той е изграден.

Иначе, „добросъседските“ обещания дадени на Бойко Борисов по време на посещенията му в Белград преди една година, че ще бъдат в пряка връзка и Тадич лично ще се ангажира с всяко нарушение на правата на българското малцинство, сякаш минаха през едното и излязоха през другото ухо. Сръбските ченгета на границата продължиха да упражняват старите си сръбо-комунистически методи на сплашване и натиск срещу активистите и лидерите на българското малцинство. В Босилеград нашироко се разполага една „патриотична“ шайка от пенсионирани, уволнени и действащи ченгета които с полуграматните си доклади насочват сръбската политика срещу нас. Обучението все още продължава да е на сръбски език и

с огромни затруднения за децата от българските паралелки. Безработицата достига невиджани досега размери. Налице е тотален разпад на всички обществени служби (с изключение на БИА), а всемогъщия босилеградски съзрер Владимир Захариев продължава да играе зловещото си Страшимирово „Хоро“!

Директорката на Царибродската гимназия, г-жа Снежана Симеонова с чието име и работа се свързва откриването на четири паралелки в

които обучението е изцяло на български език, вече е здраво оплетена от агентурната мрежа на БИА. Десетината заведени дела срещу нея, много добре показват как сръбската държава се „грижи“ за всички ония които се опитват да направят нещо за спазването на гарантираните със сръбската Конституция и закони човешки и малцинствени права, и да приближат Сърбия до европейските стандарти за правата на човека и особено за правата на малцинствата. При пълно мълчание на царибродските лидери на българските „малцинствени“ партии, Националния съвет на българското малцинство, министъра за човешките и малцинствени права, министъра за българите в чужбина, г-жа Симеонова се опитва да оцелее и да докаже, че у нас, съвсем законно, можеш да провеждаш обучение на български език и да останеш жив!

Дори защитникът на гражданите, (омбудсманът) Саша Янкович в отчета пред Скубщината на Сърбия в един момент подчерта, че Сърбия не спазва собствената си Конституция и нарушава правата на малцинствата!

Отец Йоан

отдавна е изпаднал в немилост при владиката Пахомий заради желанието си да проповядва Христовото учение на български език, да създаде активен църковен живот, да постигне църквите и да довърши църквата „Св. Иван Рилски“ в с. Паралово. Това явно не се харесва на сръболовливия владика и той е оплел с мрежа от сътрудници и доносници отец Йоан които го следят и дебнат на всяка стъпка. Босилеградската черква, строена от българи по време на Освобождението, под „милостивия“ великосръбски жезъл на благочестивия владика Пахомий, алиас Томислав Гачич, се превърна в свърталище на сръбски радикали, комунисти и полицейски агенти – символи на моралната поквара, сребролюбие и безбожието!

Целта на владиката, и на неговите фанатизирани помощници в Босилеград е да компрометират на всяка цена отец Йоан като го изкарат престъпник за някакви въображаеми пари, ко-

ито уж бил присвоил от строежа на новата църква в с. Паралово и си купил къща! Всъщност, той къщата си беше купил преди да се роди идеята за въпросната църква, но след като те нападнал, че сестра ти е курва, иди докажи, че нямаш сестра! Копайки гроба му, те обаче сами се подхлъзнаха и паднаха в него – във в-к „Братство” изтече информация, че владиката Пахомий, председателката на Църковно настоятелство г-жа Здравка Гагулска и Общинската дирекция за строителни площи са отговорни за 2000 евро които сръбското министерство за вероизповедания е отпуснало за довършване на църквата в с. Паралово. Парите са отчетени пред министерството с фалшиви документи, а на църквата нищо не е работено. Във всяка друга страна прокуратурата сигурно щеше да се поинтересува от този въпрос, но тука вероятно става дума за някакви „виши” църковни и държавни интереси заради които подобни далавери нямат никакво значение! Въпреки че Българската православна църква спаси издирвания от Интерпол (за присвояване на 250 000 евро) сръбски епископ Йован Вранишковски, никой от иначе добре запознатите със страданията на отец Йоан синодални старци в София, не прояви доблест да поиска от сръбския владика Пахомий да го остави на мира.

В този контекст трябва да се разглежда и юнашкото сърбеене на радикалския депутат Драган Стеванович, който, добре напомен с кокошкарските доклади на сръбскоговорящите радикали начело с техния прясно запопен лидер Зоран Стоянов, през есента вдигна врява в сръбския парламент, че хем у нас ставали страшни работи застрашаващи държавното устройство на Сърбия, хем в основата на това били само 5 души на които държавата трябвало да им види сметките?! Явно, Стеванович не е отишъл много далеч от своя парламентарен предшественик Милисав Блазнавац който по времето на Милош Обренович бе предложил в сръбската скупщина: „... да се сви писмени ъуди у Србији побију, јербо само буне народ против власти, а да трговци пишу на рабош”! И босилеградските шпиони, (навремето уволнени от полицията заради слабостта си към кашкавала), са се престарали – как такава сербез държава може да бъде застрашена от само 5 души!? От цялото това парламентарно кудкудякане на сръбските радикали се изплаши само кмета Владимир Захариев, когото Стеванович, съвсем незаслужено, спомена в Скупщината като част от „институционалната подкрепа” на въображаемите сепаратисти! Главна звезда при посрещането на АТАКА по повод 90 години от Ньойския договор, миналата година той не само на време се скри, но и даде няколко „патриотични” изявления пред сръбските медии с които застана на една линия с „опонентите” си от Демократичната партия, Националния съвет и партията на пенсионерите, които, вместо да си глътат хапчетата и редовно да си сменят памперсите, изведнъж скочиха в политиката и почнаха да се лигавят! Така Захариев, след около едногодишно фалшиво увлечение по българщината (вероятно за да се представи в София като велик българин и да изझे ролята на КИЦ-а, с което в Белград щеше да стане още по-велик сърбин!) се офлянка и си показа истинското лице – на дребен и страхлив сръбски чиновник който послушно изпълнява всичко каквото му заповядат. Пък и няма накъде да мърда – затънал е до гуша в общинската помия. Все пак, да имаш собствено мнение и да отстояваш правата и интересите на българите от агресивната великосръбска политика, не е като да плюскаш на сръбските държавни ясли и да шръклееш бос с циганките по ливадите.

Миналогодишното честване на Деня на Западните покрайнини

мина под скандалното недопускане на заместник председателя на ВМРО Ангел Джамбаски, общински съветник в Столична община София и член на Комисията за обществен ред и сигурност, с трима други членове от софийската организация на ВМРО заедно с КИЦ „Босилеград” да отбележат Деня на Западните покрайнини. Сръбските власти с това отправиха

първото си предупреждение, че представителите на българските патриотични организации не са желателни в Босилеград и че сръбската страна в бъдеще няма да толерира дейността утвърждаваща историческата истина и националното самосъзнание на местното население. Мекошавата реакция от българска страна под формата на кратки информации и две-три телевизионни изказвания не беше достатъчен отговор на сръбските своеволия. Това доведе до спирането на 600-те български граждани на 27 ноември. Сръбските националисти за пореден път показаха зъбите си на „братята българи” напук на панславянските и просръбски словоблудства с които българските медии не престават да заливат българската общественост.

ПП АТАКА

с цената на скандал, за пореден път разтърси общественото мнение в България и Сърбия по нашия въпрос. Тръгна масово в Босилеград да отбележат 91-годишнината от подписването на Ньойския договор, и заедно с ДСБ да отправят послания за помощ към Сърбия, България и Европа, те бяха спрени на границата с кордон сръбска жандармерия и върнати обратно! Така самите сърби, вероятно подведени от патриотарските клеветнически доклади на босилеградските продажници, ни свършиха работата и дадоха още по-голяма гласност на случая и то в полза на нашите аргументи! Ако в Белград имаха повече резон, щяха да се усъмнят дали пък и те, продажниците, не са част от плана за „присъединението ни към България”!

Сръбските медии отново си останаха при тезите от деведесетте години на миналия век: че у нас всичко си е наред, само пет-шест души сепаратисти искат да откъснат Западните покрайнини и да ги присъединят към България! Официална България това не го иска, само „ултрадясната” АТАКА и разни там други „екстремни” националисти вдигат шум и за това не са добре дошли в Сърбия. Тия предварително поставени тезиси, сръбските медии подкрепиха с изказвания на „случайни” босилеградски граждани които казаха, че у нас всичко си е добре, само че бедата и сиромашията са наистина голям проблем?!

То това наистина е голям проблем който отразява цялата шовинистичната политика която ни доведе до унищожение. Глуповатите радикали не могат да разберат, че сиромашията в която и те се търкалят, сигурно не е от любовта и изобилните инвестиции на сръбското правителство в нашите общини? Тия безсмислици, събрани от улицата и тоя път изместиха фокуса на вниманието от реалните проблеми застрашаващи екзистенцията ни и злепоставящи Сърбия за членството ѝ в ЕС, за сметка на мнимата опасност за „конституционното устройство на Сърбия”! Кому да обясниш, че няма по-голяма опасност за конституционното устройство на Сърбия от нарушаването на човешките права гарантирани с Конституцията! Кому да обясниш, че правата на човека и правата на малцинствата са основополагащите принципи за една държава, а не импровизираните „конституционни устройства”, които, особено в Сърбия, управляващите си ги пишат през пет години, кой както си иска!? Кому да обясниш, че именно нарушаването на правата, застрашената ни екзистенция и примитивизма на наследниците на Милисав Блазнавац, оправдават и утвърждават ония, които, преосмисляйки миналото, загубили надежда в сръбската демокрация и изчерпали всички други възможности и илюзии за решаването на нашите проблеми, понякога поглеждат към границата!?

Основание за това те намират не само в историческото възмездие. Най-голямото основание им дават именно белградските политици които продължават да работят за решаването на сръбския национален въпрос с идеята да обединят „всички сръбски земи” като откъснат северната част от Косово и присъединят Република Сръбска. Основният им съюзник за това е Русия.

Щом могат те, защо да не могат и другите? В българските академични и политически среди и социалната мрежа фейс-

бук, а вероятно и сред самите нас, лавинообразно нарастват ония които мечтаят за ревизия на Ньойския договор.

Владимир Захариев, Глигор Глигоров, Зоран Петров и пенсионерската партия осъдиха митинга на АТАКА и ДСБ. Дотук добре, но каква алтернатива предлагат? Сегашното катастрофално положение в което се намираме е техно дело, защото те 10 години са част от управляващата „демократична“ коалиция, пред техните очи и с тяхно участие е разпродадено на безценница всичко което даваше поминък и хляб на хората. Какво друго могат да предложат, освен полицейските кордони пред българските граждани тръгнаха да протестират против границата която ги е принудила да напуснат родните си огнища и имоти? Могат ли, например, да им върнат имотите или да ги обезщетят? За комунистите и техните „демократични“ наследници, това е смешна и маловажна работа, но частната собственост в съвременните държави е основополагащ принцип на „конституционното устройство“ (за сведение на г-н Стеванович и неговите босилеградски доносници). Много ми е интересно, ако Сърбия един ден все пак стане членка на Европейския съюз и границите паднат, кой ще спре българските граждани да дойдат в Босилеград? Въпреки че място за притеснение няма, с такива „демократични“ управляващи като Захариев, Глигоров, Петров и пенсионерските политиканти, Сърбия никога няма да стане нормална страна членка на ЕС. „Борбата за промени“ отдавна се превърна в борба за добре платени директорски и депутатски места и привилегии. Обикновените хора напоследък често-често въздишат за времето на Милошевич?! Докъде го докарахме, уважаеми господа демократи???

Бъдещето все пак е там, където децата мечтаят да отидат. Засега, босилеградските деца мечтаят да отидат в България. И не само те. Сърбия е на второ място в Европа по „отлив на мозъци“, т.е. всички млади искат да избягат от Сърбия!

Тревожно е премълчаването от страна на официална България на

унижението

на което бяха подложени 600-те български граждани със спирането им на 27 ноември на ГПП „Олтоманци – Рибарци“. Сякаш всичко приключи с размяната на дипломатически ноти. Питам се каква ли щеше да бъде реакцията ако вместо българските бяха задържани, гръцки, френски или някои други граждани? България сякаш все още няма самочувствието на достойна европейска страна и не даде европейски отговор на шовинистичното сръбско предизвикателство. Издигайки собственото си теснопартийно мислене над честа и достойнството на България, част от българските патриотични партии и политици се отнесоха сякаш това не е проблем на България и на Западните покрайнини, а някакъв партиен проблем на АТАКА. В стремежа си взаимно да се омаловажават, те омаловажиха унижителната постъпка на сръбската полиция и издигнаха дребнавата си партийна злоба над националните интереси с което значително умалиха собствените си политически мащаби. Все пак, тука не става дума за АТАКА или ВМРО които винаги могат да се върнат в София и да забравят унижението си от високомерието на сръбските жандарми. Става дума за перспективата на ония, които остават в Босилеград. Защото, ако в Босилеград не се допускат български граждани и техните легитимно избрани парламентарни представители, представители в Европейския парламент, или, което е още по-абсурдно, дядо Коледа, какво може да се очаква за свободно движение на стоки, идеи, капитали и европейски инвестиции които единствено могат да ни извадят от сегашната криза?

Очакванията са все пак, че и АТАКА и другите патриотични партии и организации няма да спрат дотука и че освен подкрепата си към КИЦ-а и ДСБ, ще окажат и политическа и дипломатическа подкрепа за трайна промяна на статуса на българите в Западните покрайнини.

Защото иначе, веднъж отстъпили, те ще насърчат още повече великосръбските националисти да продължат натиска си срещу българското културно и духовно присъствие сред нас и ще застрашат вече завоюваните позиции. Както се и показва при поредните сръбски митничарски простотии със спирането на коледните подаръци за босилеградските деца. Падението бе прекалено голямо дори и за тях: да връщаш портокали и бонбони които дядо Коледа щеше да ги раздаде на малки деца, съвсем не е цивилизовано поведение в духът на християнството и „никога по-добрите добросъседски отношения между двете страни“.

Тази балканска отмъстителна дребнавост си пролича и при неуспешния опит пред Митницата в Ниш, да се освободи от мито микробуса който ПП АТАКА дари на КИЦ „Босилеград“. Въпреки че нямаше никаква законна пречка за това, сръбските патриоти се хванаха за едно изречение в Договора за дарението в което волята на АТАКА е микробуса да послужи за „превоз на ученици от българска народност от Босилеград до техните учебни заведения в България“ и отхвърлиха иска. Всякакъв коментар е излишен!

Към края на годината приключи и кариерата на първия министър без портфейл отговарящ за българите в чужбина Божидар Димитров. Формално, той излезе от политиката заради агентурното си минало. У нас той остана запомнен с неразбирането на нашите проблеми и недопустимото си арбитражиране в споровете между българските организации, с което злепостави едни за сметка на други. Не можа да събере сили да си признае, че се е оплел в мрежата която му беше прострял Владимир Захариев с неговата ловна дружинка с целта да го улови и използва в подмолната му борба срещу КИЦ-а като изझे ролята на КИЦ-а и я прехвърли върху „легитимно“ избраните (антибългарски) власти. Въпреки самохвалството си, по време на неговото министерстване процедурата по придобиване на българско гражданство се усложни и желаещите да кандидатстват значително намаляха. Увеличиха се и отказите за издаване на българско гражданство на българите живеещи извън България. Трагедията е, че някои български политици и обслужващите ги бивши ДС ченгета смятат България за частна собственост с която могат да разполагат както си искат. Ония които масово я напускат, показват че не са съгласни с това. Все пак, България принадлежи на всички българи, независимо къде се намират, а не на самозабравилите се управници от двете страни на границата.

На Голеш,

на сръбско-македонската граница, в бившата босилеградска селска кооперация бе открит граничен пункт „Голеш – Голема Църкория“. Сръбския вътрешен министър Дачич кацна там с хеликоптер и отрязва лентата. Кмета Захаирев който отдавна се хвали че е направил този пункт, едва-едва бе допуснат да се снима до Дачич. Пункта ще се обслужва от персонал който ще идва от съседната сръбска община Търговище! В Белград нямат доверие на българите. Пък и не им е хрумнало че освен ГПП трябва да се направи и асфалтов път Босилеград – Крива Паланка. Поредната пропаднала инвестиция. Там вече почти няма хора.

Иван Николов

Какво би казал Левски?

Ще имаме едно знаме, на което ще пише: "Свята и чиста република".

В. Левски

Скандалната и срамна забрана на поклонението пред паметника на Левски в Босилеград, която за пореден път ни подложи на национално унижение, си има своята предистория.

От декември 2009г., до началото на ноември 2010г., депутатът от Сръбската Радикална партия Драган Стеванович, три пъти поставяше парламентарни въпроси на вътрешния министър на Сърбия, кой е разрешил провеждането на поклоненията пред паметника на Левски в Босилеград, кой е позволил на 27 ноември 2009г. да бъде допусната в Босилеград политическа партия АТАКА, и в характерната великосръбска риторика изпълнена с омраза и ненавист към българите оцени, че тия прояви са антиконституционни, антидържавни и застрашаващи суверенитета на Сърбия. Измисли си „институционална подкрепа“ за „сецесията“ на Западните покрайнини и то не от когото и да е, а от кмета Захариев! Явно любимото четиво на г-н Стеванович са агентурните доклади на сръбските радикали от български произход и на поизкуфелите вече комунисти в Съюза на бойците и пенсионерския клуб.

В класически сталинистки стил, Стеванович даже призова Правителството в Белград „да реши проблема с 5 души“ за да могат останалите 10 000 да живеят в охолство и изобилие! Правителство на Мирко Цветкович май доста сериозно е разбрало тия призови.

На 27 ноември 2010г., в нарушение на международното право и европейската практика, от ГПП „Олтоманци-Рибарци“ бяха върнати обратно в България около 600 български граждани, предимно членове и симпатизанти на Атака, заедно с техния лидер Волен Сидеров и евродепутат Димитър Стоянов.

Кмета Захариев, който през 2009г. заедно с ПП Атака участваше в отбелязването на годишнината от Ньойския договор и даже по този повод държа реч, през 2010г., заедно с председателя на Общинския съвет на Демократичната партия на Тадич в Босилеград Глигор Глигоров, осъдиха отбелязването на годишнината и оправдаха поведението на сръбските власти срещу Атака. Тази рязка промяна в поведението очевидно се дължи на директивите които и двамата са получили от партийните си централи в Белград, но и от собственото си желание да им се харесат и да станат част от тях.

Забраната бе планирана и е част от продължаващата асимилационна политика. Целта е да се ограничи ролята на Културно-информационния център „Босилеград“ като носител на националното и европейско осъзнаване сред българите, защото, според комунистическото разбиране

на нещата, това застрашава властта която иначе се крепи върху страхът, невежеството и насилието срещу смачканият ни народ.

Посланието което сръбската власт отправи към българските държавни, политически, културни и неправителствени организации и институции е, че са нежелани на сръбска територия и че тяхното присъствие и борбата за защита на правата на българите, според сръбското разбиране на нещата, е недопустима намеса във вътрешните работи на суверенна Сърбия!?

За постигане на споменатите цели и изтласкването на ролята на КИЦ-а, особено през последните две години, се води компроматна война срещу него сред партньорите в

България, овладяване и контролиране на вече завоювани позиции и дейности от страна на КИЦ и тяхното дублиране от общинските власти и съответните им просръбски неправителствени организации.

Независимо от антибългарските си филипки, не кой и да а е, а общинската власт в Босилеград поиска да оформя молбите за удостоверение за български произход и да ги предава в Държавна агенция за българите в чужбина! И не само това. Поискаха да уреждат и визите в

българското консулство в Ниш. От 2009 почнаха да честват българска Коледа! А от миналата година общинския рейс често-често пътува с босилеградски пациенти до Военна болница в София, които там се лекуват за сметка на българския данъкоплатец.

Нема лошо, приобщаването към България е нормален и естествен процес. Лошото е, че все още не сме искрени в намеренията си. Продължава обучението на сръбски език на българските деца в предучилищните заведения и основните училища. Границата е все още затворена за българския бизнес. А комунистическите безбожници продължават да се разпореждат с българските черкви в които християнството е на втори и трети план.

Поклонението пред паметникът на Левски шест години поред, се организираше съвместно от КИЦ, Столична община и община Босилеград по установен сценарий с панихида, интонироване на сръбски и български химн, сръбско и българско знаме, културна програма и изнасяне на речи за името и делото на Левски, с присъствие на многобройни гости от България и местни жители, с български и сръбски медии, но под видимо засилено полицейско присъствие. И преди имаше опити поклонението да се формализира и да се превърне в полагаане на цветя, без да се преосмисля делото на Левски и без да се търси вдъхновение в него, нещо, от което много се опасяват ония, които носят на гузната си съвест съдбата на българското малцинство.

В такива условия забраната за поклонението беше очаквана и въпрос на време. В нея не можах да повярват само ония които не са наясно със света в който живеем. В началото на февруари ние започнахме обичайните подго-

товки и спазвайки законовата процедура, на 08. 02. подадохме осведомителен иск в полицията в Босилеград за поклонението. На 16. 02. двама въоръжени полицаи влязоха в КИЦ-а и ни връчиха Решение за забрана. В Решението много коварно беше заложено едно изречение от което можеше да се заключи, че е забранено шествие, нещо, което никоой не е искал.

В образложението се обяснява, че Решението е взето въз основа на чл. 11. ал. 1. от Закона за обществените събрания на Р Сърбия, според който, полицията има право да наложи такава забрана ако са застрашени „движението, обществения морал, здравето и сигурността на гражданите и имуществото“. Беше ни оставен срок за обжалване от 15 дена и забележка, че жалбата не отменя изпълнението на Решението.

До вечерта осведомихме българското Посолство в Белград и информационните агенции в България и Сърбия. Реакциите в България бяха изключително бурни и се очертаваше дипломатически скандал. На 17. 02. българският външен министър Николай Младенов каза по БНТ, че сръбския посланик е изразил уверението, че не е забранено полагането на венци и цветя пред паметника на Левски, а „шествието“?! Въпреки добрия дипломатически тон с който се говореше по медиите, Решението за забраната не е отменено и до днес.

Междувременно, в Босилеград се разпространяваха слухове, че забраната е наложена защото щели да дойдат „екстремисти“ на Атака и фен-клуб Левски които щели да предизвикат безредици, палежи и трошене на витрини и прозорци! Някой искаше да оправдае двата рейса жандармерия за борба с масови безредици и най-малкото да демонстрира сила пред и без това смахнатото и изплашено българско население.

На 18. 02. сутринта един рейс с около 50 души жандармерия пристигна на ГПП „Рибарци“. Другия, с още 50 жандарми остана прикрит на 2-3 км. зад Босилеград. Вероятно плана е бил докато едните държат границата затворена, другите да интервенират ако ние нарушим забраната и тръгнем към паметника на Левски. Присъствието на полицейски генерал Младен Курибак, областен прокурор, съдия следовател и лекарски екип, съвсем не оставят място за съмнение относно намеренията на жандармерията.

Планът започна да се проваля след като рано сутринта бе върнат кмета на Кюстендил г-н Петър Паунов, и агенция „Фокус“ разпространи новината, че границата е блокирана. Неизвестността и засилените проверки продължиха 2-3 часа и след намесата на българското външно министерство, блокадата бе вдигната.

Петте български телевизионни екипа, журналистите и агенциите които информираха за събитията в Босилеград, вероятно са повлияли превентивно върху ситуацията. Напрежението и засиленото полицейско присъствие продължиха и затова всички, гости и домакини, решихме да проведем церемонията по поклонението вътре в салона на КИЦ-а, а положените венци и цветя да ги пренесем пред паметника на Левски след 14 часа когато, според тълкуването на юристите, изтичаше забраната.

Жандармерията разочаровано напусна Босилеград.

Обяснението на сръбския посланик в София Александър Църквеняков дадено пред българските медии, че това е било само неприятна, изкуствено създадена ситуация заради това, че е имало опасение, че „десните партии в България ВМРО и Атака ще си правят политически пиар“, че те искат Западните покрайнини да се върнат на България и че нито една суверенна държава не би позволила това. И пропусна да каже, че и една демократична, добросъседска и европейска държава нямаше да изкара 150 полицаи и да затвори границата си за едно полагане на цветя пред паметник на Левски!

Никоой от нас не би си позволил от поклонението пред Левски да си прави политически пиар. А що се отнася до „връщането на Западните покрайнини“ г-н Църквеняков трябва да е наясно, че най-добрия начин да не се чуват такива работи, е да се спазват правата на българското малцинство в сферата на образованието, административната употреба на езика и писмото, вероизповеданието, икономиката и териториалното деление, така че да се гарантира нашата национална и културна идентичност и да ни се създадат нормални условия за развитие.

На 21-22 февруари на официално посещение в София пристигна сръбския премиер Мирко Цветкович. Привърженици на ВМРО, Атака и на българските организации в Западните покрайнини, го дочакаха с протести. Сръбския премиер нямаше смелост да застане пред българските журналисти. Срещата премина на тъмно. Двамата премиери сложиха цветя пред паметника на Левски в София и това бе оценено като „жест“ от страна на сръбския премиер. Българския премиер Бойко Борисов обяви, че „недоразумението е изчистено“. Никъде не се спомена да е станало дума за положението и правата на българското национално малцинство. Думите на премиера Борисов, че: „България и Сърбия успяхме, въпреки тези малки камъчета, които често на Балканите обръщат и колата, отново да се върнем на пътя, който в следващите години дава много добри перспективи за българо-сръбските отношения. Трябва да докараме парите по нашите артерии, за да може народите ни да живеят по-добре, и в Сърбия, и в България хората искат по-високи доходи и ги искат винаги от правителствата, а това става като докараме пари“, вероятно най-точно отразяват политиката, която неведнъж ни е жертвала в името на най-различни цели: спасението на България от окупация, на добросъседските отношения със Сърбия, на интернационализма, на Партньорството за мир, на членството в НАТО, на членството в ЕС, и тоя път, на магистралите.

КИЦ-а обжалва Решението и след един месец, на 21 март, стигна второ Решение на Дирекцията на полицията в Белград, подписано от полицейски генерал Младен Курибак с което се отхвърля жалбата ни. Това потвърждава, че Решението за забраната е взето на високо ниво. Това се разбира и от думите на сръбския вътрешен министър Ивица Дачич, който, отговаряйки на властите в Подгорица които реагираха на исканията на Белград сърбите да бъдат прогласени за конституционен народ в Черна Гора, каза: „Сърбия не е дестабилизиращ фактор в региона. Както Унгария иска унгарците в Сърбия, и Румъния власите да се определят като румънци, както България протестира за това, че е забранено събрание в Босилеград, така и Сърбия има право да се грижи за съдбата на сърбите в региона“. Тия две изречения на министър Дачич, са достатъчни да се види диапазона на сръбската политическа мисъл: ние искаме за сърбите това, което иначе забраняваме на другите!

Великосръбската асимилационна политика към българското малцинство продължава. Въпреки че Сърбия е подала кандидатурата си за членство в Европейския съюз и това я задължава да се отнася по един нов, европейски начин към националните малцинства, под влиянието на радикалните сръбски екстремисти които се готвят отново да влезат във властта, политиката на натисци и сплъщане към българското малцинство, както имахме възможност да се убедим и на 18 февруари, продължава.

Проблемът не е Левски. Проблемът е, че Левски все още има последователи. Въпреки политическите шикалкавенета, българския народ си каза думата: в класацията на БНТ за информация на седмицата, забраната за отбелязването на гибелта на Левски беше на първо място!

Иван Николов

НАРОДЕ!!!!

Европа и

Уважаеми дами и господа, скъпи гости!

Днес навършват 138 години от обесването на Апостола. 7-и пореден път правим поклонение пред неговия паметник в Босилеград. С тая разлика, че сръбската полиция ни забрани днес, на 18 февруари 2011 година да отбележим годишнината от смъртта му. Въпреки това, макар и по-различен начин ние пак ще отдадем почит на непреходното име и дело на Левски.

Днес е ден за размисъл.

Нека да си помисли кой се страхува от Левски днес?

От Левски се страхуват потисниците, окупаторите, тираните. В него се кълнат онеправданите, поробените и последователите му.

Турците го обесиха заради вярата му и борбата за „своята и чиста Република“ или за свобода, равенство, демокрация и социална справедливост. Днешните сръбски управници които проглушиха света с демокрацията си, се опитват да изгонят духът му от нашия град.

Искам да им припомня един много важен исторически факт. Заедно с Левски на бесилото увисна цяла една империя.

Историята е запомнила изповедта му пред отец Тодор Митов, часове преди да бъде обесен: „всичко каквото правих, правих го за ползата на народа“. Също и думите му секунди преди да увисне на бесилото: „аз съм първият, но след мен са хиляди!“

Ето защо, днес, когато заставаме пред паметника му, трябва да знаем пред кого стоим. Защото лицемерието на ония които не престават да се кълнат в неговите идеали и да мачат българския народ така както и турците не са го маждали, достигна предела на национален позор. И колкото и горчиво да звучи, ако днес отнякъде се появише Левски с идеите си в които десетилетия наред продължаваме лицемерно да се кълнем, опасявам се, че отново ще бъде обесен, със същата жестокост и същото хладнокръвие както и преди 137 години. Страх ме е, че ония които предадоха Левски тогава, продължават да го предават и днес. Предават идеалите, заветите му за национална свобода и национално достойнство и всички ония фундаментални ценности върху които почива устройството на съвременните демократични държави. Левски е единственото име в нашата история което всички искат да имат, всички да го притежават, но малцина са ония които наистина искат да го следват и да се учат от него. Знаем, че някои пак ще ме упрекнат, но аз съм длъжен да го кажа, воден само и единствено от собствената си съвест: все още са живи палачите на Левски и дори и когато си е кланят пред неговия паметник, не биха оставили жив нито един който макар и мъничко прилича на него.

Искам ясно да подчертая, че идеалите на Левски не могат да се заменят с нищо. И всички които се опитват да намерят субститут на свободата в името на разни идеологически утопии, или още по-лошо, в името на дневната политика, просто правят престъпление към Левски и към целия български народ. А ние тук сме класически пример докъде може да стигне един разделен народ лишен от правото да бъде това което е и свободно да развива своите творчески възможности. Тази вечна, изначална и проверена досега истина, не може с нищо да се оспори. Защото, за една птица няма никакво значение дали тя е затворена в железен или златен кафез, тя все едно не може да лети.

И ония, които и днес ни хранят с лъжливите надежди, че трябва само още малко да потърпим докато и Сърбия стане членка на Европейския съюз и всичко ще дойде на мястото си, изпускат от предвид, че същата тази съвременна Европа не е изградена от окупирани територии и потиснати народи а от свободни държави и свободни хора. И че нито един завоевател доброволно не е предал, нито завладяното, нито похитената свобода.

А свободата, дами и господа, не се ражда само в сраженията между две чужди армии, не се ражда нито от саможертвата на националните герои каквото е Левски. Свободата е нещо неразривно свързано със свършенството на човешкия дух, с възпитанието, просветата и духовния прогрес на един народ.

Иван Николов

Брюксел мисли как да приобщи Сърбия към ЕС, а Белград – как да приобщи Северно Косово и Република Сръбска!

Първото и необходимо предусловие за всяка демокрация, е съществуване на критично мислеща маса, съгласно демократичните принципи и конкретната обществена обстановка. Без това критиката е безплодна. Това се случи с югославското дисидентско движение в шейсетте години на миналия век, когато Титовия режим бе критикуван от позициите на левите догми, без да се предлагат нови ценности. Част от това дисидентско движение по-късно оспорваше Конституцията от 1974 година и федерализирането на Югославия. На практика, то подготви почвата за бруталното ѝ разпадане.

От днешната дистанция се поставя въпроса дали тогавашната югославска система беше изцяло тоталитарна или имаше и либерални елементи. В една тоталитарна система нямаше да могат да се появят дисиденти като Добрица Чосич който винаги е действал разрушително за Югославия, а книгите му се печатаха в милионен тираж.

Именно тия дисиденти днес полагат право на гражданство, въпреки че тяхната визия, се оказа фатална за бъдещето на Сърбия. Оплитайки се в собствените си противоречия, те един път величаят сръбския народ заради „демократичните“ му традиции, после, виждайки че демокрацията не работи в тяхна полза, го обвиняват заради неграмотността му, и накрая, обвиняват актуалната власт и демокрацията като част от евроатлантическия проект който разрушава сръбството. Когато изчерпат и това, подхващат антисръбската теория за заговора на западните сили и глобализацията която „поглъща“ малките народи!

Тази догматична лява „критика“ не предлага отговори на нито един от въпросите които днес разтърсват Сърбия. Ролята на критиката е да открие нови сили, нови движения и насоки. Липсата на такава критика може да доведе до появата на нови радикални катализатори на социалното напрежение каквито са популистките на „напредняка“ Томислав Николич. Тяхното идване на власт в Сърбия се счита за горе-долу свършена работа, а критиците на актуалната власт провокират неговото идване на власт. Въпреки че той няма отговор на нито един актуален обществен въпрос и не разполага с кадри и интелектуален капацитет за провеждане на реформите за които уж се застъпва. Неговата евентуална коалиция може да обедини всички консервативни сили от Демократичната до Социалистическата партия които от една страна се опират на Русия и Китай, а от друга, разчитат за десните сили които си показаха мускулите на гей-парада в Белград и на футболния мач в Генуя?!

На следващите избори Сърбия ще избира между ония които не можаха да направят значителни резултати, и ония от които не могат да се очакват никакви резултати.

Липсата на съвременна правова рамка не дава шанс за развитието на демокрацията. Монопола на държавата и на мултрите не дава възможност за развитието на частната инициатива и малките и средни предприятия като единствен реален икономически шанс. Медиите поддържат статуквото, а правителството не иска да сложи своите медии (РТС и Политика) в служба на промените и прогреса.

Може ли Сърбия все пак да стане членка на ЕС при липсата на ясно изразена политическа воля? Другите, наскоро приети страни членки на ЕС, нямаха такъв проблем. И гражданите, и политическите партии предварително се бяха разбрали и бяха наясно за предимствата от членството си в ЕС – национална сигурност, стабилизиране на демокрацията и правовата държава, по-бърз стопански напредък, модернизация на държавата и икономиката, и накрая, пренасяне на част от държавния суверенитет върху общността. Става дума за рационална преценка какво е по-ползено за самите тях. В Сърбия такава политическа воля не съществува, и тя не може да се направи с проста смяна на партиите на власт. Ето защо не е реалистично да се очаква, че Сърбия ще влезне в ЕС преди 2020 година особено ако се има предвид, че следващите десетилетия ще бъдат още по-трудни и сигурно ще се настоява за по-строги критерии за членство.

Балканите

Защо в Сърбия няма политическа воля за членство в ЕС?

Избора който бе направен по времето на разпадането на бивша Югославия утвърди позициите на ония които са наясно, че ако Сърбия влезне в ЕС, те незабавно ще трябва да влезнат в затвора заради военните престъпления, връзките с мафията, сивата икономика и пр. Те никак не са заинтересовани от европейските демократични принципи и правила на поведение които ги лишават от възможността да използват властта за огромни печалби. Не са наясно и за ползите от членството, нито пък за цената която трябва да се плати за това членство. Сърбия не може да направи европейски избор, защото интересите на антиевропейските сили в момента са по-силни от европейските, а съществуващото положение за повечето актуални политически фактори и не е толкова лошо и е далеч по-приемливо от каквито и да било промени които застрашават позициите им.

Осъзнавайки това, ЕС промени стратегията си: вместо поставяне на общоизвестните и тежки условия за членство, реши да поиграе на картата на привличане и изграждане на политическа воля за него. Идеята е, до края на 2011 година да се вземе решение за кандидатурата и да се предизвести приемането на Сърбия в относително кратки срокове, за да има с какво европейски ориентирите политически партии да се повият на следващите парламентарни, а по-късно и президентски избори. Така който и да дойде на власт, да изпадне в ситуация да мисли, че е прекалено рисковано да променя поетия курс и да се връща назад. След изборите да започнат преговори, а с техния напредък би трябвало да се укрепи и политическата воля за еврочленство. С други думи, ползата от еврочленството трябва да се разбере и научи по време на преговорите и заедно с тях да се постигне и необходимото политическо съгласие.

Тази крехка стратегия крие и редица неизвестности. Изпълняването на критериите може да се отлага поради липса на политическа воля, а всяка държава членка е в правото си да поиска да се промени политиката и да иска предварително изпълняване на условията за да продължи преговорния процес. В този смисъл 2020 година е донякъде и оптимистична прогноза ако се знае, че само за технологичния процес са необходими 6-7 години и то без политически усложнения.

Сърбия обаче не може да мине без усложнения и те са налице: нормализиране на отношенията с Косово и Босна, дистанциране от военните престъпления на сръбската армия и предаване на военнопредстъпниците на Трибунала, признаване на правата на малцинствата, реформите в областта на правосъдието и икономиката, свободата на медиите и куп други изисквания събрани в трийсетина преговорни глави.

Сръбските политици не изглеждат особено притеснени от забавянето на еврочленството си и по-скоро чакат Брюксел да направи стъпка към Белград, все едно планината да слезе при Мохамед.

Освен Тадич, който през миналото лято, след цели 19 години, се извини на хърватския народ за жертвите във Вуковар, не се случи нищо друго което би могло да се таксува като стъпка към Европа. (Не)участието на церемонията по връчването на Нобеловата награда за мир на китаец Ли Сяобо, станал известен след протестите на Тянанмен и автор на VIII глава на манифеста по повод 60 години от Универсалната декларация по правата на човека на ООН-е, и затова издържа наказание от 11 години затвор, за пореден път накара европейските политици да се запитат що за хора са сръбските дипломати и какви ценности споделят. Трудно е да се повярва в европейските ценности на министър Йеремич, който, по искане на китайската страна, е готов да откаже присъствието си на церемонията по връчването на Нобеловата награда за мир. Означава ли това, че той оправдава масакрирането на китайските студенти на площад Тянанмен 1989 година? Само тази постъпка е достатъчна да се разбере, защо в Сърбия непрекъснато се увеличава етническата дистанция между сръбите и малцинствата.

През лятото миналата година, след 18 години, при източването на изкуственото езеро Перучац в Босна, бяха открити скелетите на няколко стотин избити бошнаци които през 1992

година „Отмъстителите” на Милан Лукич и други сръбски формации са разстрелвали и хвърляли в Дрина уверени, че те никога няма да бъдат открити. Сред тях е имало и скелети на деца. Засега никой от сръбските държавници и политици не се поинтересува от случая и вероятно ще минат десетилетия, докато някой сръбски държавник клекне и се извини на босненския народ, не само за жертвите избити и хвърлени в Дрина, но и за ония в Сребреница – най-голямото престъпление след Втората световна война.

На този фон се проведеха и извънредните парламентарни избори на Косово. Изборите преминаха под знака на истеричната компроматна война срещу премиера и някогашния военен комендант Хашим Тачи, за престъпна търговия с човешки органи и наркотици. Въпреки това, този път повече сърби от Косово излязоха на изборите в желанието си да се отърсят от паразитващите Белградски политици, и да потърсят решение за проблемите си в Прищина. Сръбските политици и журналисти тръгнаха да злорадстват за сметка на международната общност и Хашим Тачи, забравяйки при това, че смяната на Тачи, който и без това важи за слаб политик, може само да укрепи позицията на Косово по света и да ускори международното признание от страна на ония държави които отлагат признанието си именно заради съмненията около Тачи и неговите министри за които, не без основание се твърди, че имат връзки с организираната престъпност. Въпреки че и правителствените сгради в Белград, Скопие, Подгорица, Сараево и Бая Лука ваят за седалища на тази организирана престъпност, Тачи е най-уязвим и развихрилата се кампания срещу него може би най-добре обслужва политиката на Брюксел и Вашингтон които отдавна искат да видят на чело на Косово някой по-добър, по-мъдър и по-честен премиер който да довърши Косовската държавност. Държавност, която е тясно свързана и с решаването на албанския въпрос в Южна Сърбия и Западна Македония.

Имайки предвид далечната перспектива на сръбското еврочленство, не е за учудване, че сръбските власти продължават да си провеждат старата великосръбска политика на сърбизация и македонизация срещу българите и другите малцинства, използвайки при това паралелните и много силни комунистически структури на държавната сигурност. И така, докато Брюксел се мъчи с моркова и тоягата да вкара Сърбия в ЕС, Сърбия нито желае, нито си дава сметка какво значи да си член на ЕС и каква е цената за това. Възможно е и Европа да греши в подхода си към Сърбия, както неведнъж е грешила в миналото. Именно днешните водещи страни от ЕС, водени от тогавашните си империалистични разбираня и амбиции, създадоха сръбския Франкешайн на Балканите от територии населени с чужди народи и малцинства и посяха семето на Втората световна и на последната гражданска война в бивша Югославия. Това неморално и нечовешко прекрояване на границите от позициите на силата и фалшификациите на историческата и етническата принадлежност на народите, в преамбула на Ньойския договор динично наречено като концепция за „справедлив и траен мир” днес прави невъзможно омиротворяването на Балканите.

Толкова необходимата политическа воля за еврочленство в Сърбия, остава на втор и трет план пред волята на господарите които искат да притежават чужди територии и да наложат културата си на другите народи и малцинства. И обратно, волята на потиснатите народи и малцинства да се отърсят от тази култура е по-силна от желанието им да усвояват абстрактните европейски ценности и да „европеизират” своите потисници. Дава ли си Брюксел сметка, че европейските ценности не могат да виреят върху окупирани територии и сред потиснати народи и малцинства? Дава ли си сметка, че изкуствено създадените империи от чужди територии и народи в условия на свобода и демокрация се разпадат. Дава ли си сметка какви проблеми ще вкара в ЕС, приемайки една страна която иска да използва, но не и да споделя европейските ценности? Няма начин в Брюксел да не ги знаят тия неща. Знаят ги и навъдилите се напоследък „европейци” в София и даже в Белград. Те безучастно стоят, гледат и чакат и както каза в публична лекция българският министър Младенов тази есен в „Шератън”: „...много ми е интересно как ще се развият събитията в съседна Сърбия”.

На нас обаче отдавна престана да ни е интересно, защото просто ни дойде до гуша.

Иван Николов

Тази проблематика правят пет души...

Изказване на народен представител от СРС в Скубцината на Сърбия от 09.11.2010г.

ДРАГАН СТЕВАНОВИЧ: Дами и господа народни представители, господин министър, смятам че съм длъжен да кажа няколко думи във връзка със споразумението с което господин Красич започна и завърши дискусиата си, а това са споразумения които се отнасят за Република България.

В едно от тия споразумения, в образложението на текста на закона се казва, че тия споразумения ще помогнат за европейската интеграция на Сърбия.

Ние считаме че постъпките които се отнасят за европейската интеграция са твърде деструктивни за Сърбия, за нейното конституционно устройство и смятаме, че деструктивните намерения на ЕС към Република Сърбия няма да приключат с Косово и Метохия и че своите деструктивни намерения разширяват и към някои други крайгранични райони. С материални доказателства, със снимки и текст, така както госпожа Чомич преди малко това искаше от представителите на Сръбската радикална партия, ще се опитам да ви докажа, че това наистина е точно, че има проблеми, че правителството тия проблеми ги прикрива и си крие главата в пясъка въпреки многото призови които Сръбската Радикална партия отправи към правителството сериозно да се позанимава с определени проблеми на територията на Пчинска област и по-конкретно с община Босилеград, частично и община Сурдулица, тия две общини са опират една до друга и проблемите които се явяват в Босилеград поляка се отразяват и в Сурдулица.

Добре ме разбирате какво говоря, скоро бяхте в Сурдулица, мисля, че това което по-нататък ще разкажа трябва наистина сериозно да го разберете. Законите, споразуменията, документите и законните норми на тази държава досега наистина разполагаха с куп механизми с които престъпността и проблемите с трансграничните отношения, токове и движения трябва да се предотвратяват и решават. Никога не е излишно това да се повишава.

Тази държава генерално има проблем с факта, че отделни представители на властта на различни равнища от една страна са покровители на някои неща, които по съдържание и по същество са престъпност, дребна контрабанда, а от друга страна са сериозни атаки на конституционното устройство на Сърбия. Ние се опитахме да да апелираме на вас като Правителство, да реагирате. Колко пъти съм търсил отговор от Правителството дали на територията на община Босилеград има елементи или удари върху конституционното устройство, министерствата ме информираха, че няма нарушение на обществения ред и мир.

Интензивността на проблемите които днес имаме в Босилеград, може би не е огромна, представляват ги десетина души, но това са хора които са си осигурили институционална логистика с проблеми които могат да зададат сериозни главоболия на тази държава. Призовавам ви като

министър в Правителството, да примете факта че Белград не е далеч от Босилеград, както не беше далеч и от Прищина, че и Нови Сад не е далеч от Босилеград и всички вие които седите в Правителството да приемете аргументите на Сръбската Радикална партия и да се позанимавате с антиконституционното поведение на отделни лица на територията на община Босилеград, от една страна, или в някои други общини които граничат със съседна България, така че по-сериозно да защитавате конституционното устройство на тази държава, защото, между другото, самата Конституция ви задължава за това.

Преди всичко, искам да ви кажа, че в нашата държава пак беше проблем, което мога да ви кажа тука, когато ние като представители на предишната местна власт, когато радикалите бяха на власт, се опитахме да подобрим граничните пунктове технически, материално, кадрово и във всеки друг смисъл. Нямахме разбиране, победи лобито което защитаваше интензивността и обема на сътрудничеството, тоест преминаването при Димитровград. От една страна полза щеше да има южна Сърбия, най-напред община Сурдулица, ония които живеят на граничния пункт, щеше да облекчи граничния пункт в Димитровград. Края на краищата имаше място и възможност граничния пункт край Босилеград да се подобри и издигне на едно по-високо равнище, което щеше да бъде в контекст на равномерното развитие на всички части на Република Сърбия.

Нямаше разбиране. Докога и как ще се продължава напред с това, нямам понятие, но ние правим споразумение, а на тия два пункта, тоест на единия пункт в община Сурдулица, хората на границата са щастливи ако за един ден минат пет коли. Държавата имаше механизми и аз сега ще ви прочета ако считате че е нужно, имената на поне трима души които участват в контрабандата, които са защитени и които са покровителствани от някого който на това местно равнище представлява държавата в Босилеград. Те имат статус на благодетелствани там. Как да се пребори държавата с това? Държавата трябва първо да се пребори сама със себе си. Тази държава и това Правителство имат проблеми с това, че от своите междуособици и лоши коалиционни отношения нямат време да се занимават със сериозни и съществени проблеми.

Да не продължавам повече изказването, свързано с граничните пунктове, престъпността която става тука, която наистина е дребна, това не е голяма престъпност, държавата това може веднага да реши ако има воля. Това което искам със снимки и текст да ви покажа почва да става един сериозен проблем.

Именно, господин министър, неznam дали знаете, че 7 ноември е Ден на Западните български покрайнини. За Западните български покрайнини Сръбската радикална партия много пъти досега е говорила. Бих искал тука да има повече депутати които идват от тази територия или които са принадлежащи към българското национално малцинство, защото нямаше да имат никакъв аргумент срещу това което сега ще кажа.

На 7 ноември на сайта на един български вестник „Дарик Нюз“ се казва, че българите от община Босилеград са писали на Европейския съвет за нарушението на правата на българското малцинство в Сърбия.

По нататък в текста между другото се казва, аз малко неопитно, но ще превода. Казва се че е представен доку-

мент, тоест че в представения материал на Демократичния съюз на българите се разобличава, тоест продължава, вижте сега, великосръбската политика за национална и културна асимилация на българското малцинство. Публикуването е официално на сайта.

Показват се и конкретните начини как се нарушават и как техните граждански права и свободи са доведени под въпрос. Това се отнася за нашето Правителство. Това е на адрес ул. Неманя № 11. Чии права и граждански свободи вие застрашавате и уронвате? Вие които освобождавате Илия Юришич уронвате нечии права и свободи. Представите ли абсурда? Представете си резултата за който Правителството мълчи, държавата не реагира.

По-нататък, се казва – загриженост, опасност от разрушаването на институциите които са значителни за техния живот и здраве. Това изречение се отнася за споразумението и се казва че Българската дипломация в рамките на двустранните отношения със Сърбия не е направила нищо да защити българското малцинство в Сърбия.

Това те са публикували на сайта, а после всичко това са опаковали и са изпратили на вашия приятел Штефан Фюле. Шефан Фюле, господин Красич го спомена отговаря, че европейските институции сериозно ще разгледат проблема и положението на българското малцинство в Сърбия и учат световната общественост че ЕС е създаден върху основните постулати за правата на човека, националните малцинства и т.н. Споменава се въпросник и се споменават предприемачески постъпки в които ще се говори с вас на тази тема.

Не трябва да реагирате ако във всичко това не са вмъкнати и нашите държавни институции. Един от главатарите на тия и такива становища, ето го на снимката която е публикувана покрай този текст, е кмета на община Босилеград. Така ли е господин Стайкович? Така е. Дали това е становище и на вашата партия в Босилеград? Разбира се че е, но ви разбирам ако не искате да говорите, няма нищо спорно.

Тука е и ветеринарният лекар, също от Босилеград, който до вчера е приемал заплатата от тази държава. Тука е и свещеника на Сръбската православна църква облечен по каноните на Българската православна църква. Снимали са се до паметника на Александър Левски, пред филиала на данъчното управление което между другото, преди няколко месеца им даде ток да проведат митинг на който атакуваха конституционното устройство на Република Сърбия. Тука никой друг не ви е виновен.

Знаете ли какво пише на тяхната снимка? Българите от Босилеград са против подкрепата на Сърбия. Тука е кмета на общината, но ще го засегнем малко по-късно.

Защо това е опасно, господин министър? Тука същият този човек на територията на държавата Република Сърбия е под знамето на Република България и ЕС. Посред държавата Сърбия човекът, кмет на сръбска община, размахва с българското и знамето на ЕС. На кметството няма държавно знаме на Република Сърбия, а 100 метра от общинското управление в Босилеград е къщата на известния Димитър Димитров на която са окачени портретите на участниците в атентата срещу крал Александър. Вие ни осведомявате, че тука никой не нарушава обществен ред и мир и че с България искаме да правим споразумения.

Вижте по-нататък, на 7 ноември е Ден на Западните български покрайнини. Ще ви припомня още веднъж, Западните български покрайнини са екстремни, тоест политически групи които в България са парламентарни групи и които подкрепят властта. Групата която предвожда Хлебаров счита, че Западните български покрайнини са части на Република Сърбия които обхващат община Босилеград, Бабушница, части от община Сурдулица и разбира се община Димитровград.

Те са се опитали да дойдат в Сърбия да прославят това. Една група е преминала с колите си, а другата с микробуси

върху които е писало – ВМРО, полицията е спряла на границата. Тука е станал инцидент. Какъв и колко голям инцидент не зная. Не искам да съм не-сериозен. След това българската дипломация в Сърбия е реагирала. Нека ме демантират ако кажа, че са протестирали за това.

Държавата мълчи, държавата няма намерение да реагира. Нашият въпрос е -защо? За какво? Дали това е някаква теория на заговор или ние аргументирано ви показахме, че някой

в Босилеград се опитва да направи проблеми там където ги няма?

Гражданите от българска народност които живеят в Сърбия, това искам, желая и трябва да повторя, няма да ми се разсърдите за това, са лоялни граждани и Сърбия счitat като своя. Те очакват от правителството да реши този проблем. Тази проблематика правят пет души, но тия пет души, сега се връщаме на разказа за кмета на общината, имат институционална логистична подкрепа.

Как може някому да бъде лоша държавата от която получава 100 и кусур хиляди? Как е възможно това? Защо не си отиде в тази друга държава която му е по-добра? Не им пречи държавата когато я ограбват, но са им застрашени правата и свободите. Как на господа историците не им пречеше до вчера да приемат заплати от републиканските институции? Борят се за своите права. Не им е добре в Сърбия. Не може държавата да мълчи за това.

Те не могат да разрушават Сърбия и конституционното устройство на Сърбия с парите на Сърбия. Могат, ако вие продължавате да мълчите. Вие ще бъдете отговорни ако дадете възможност на някого да сее семето на злото върху територията на която живее българското национално малцинство. Гражданите на българската национална общност не споделят тия становища и мнения с ония които сипят зло и безсмислие.

Затова вие сте длъжни, не вие лично а вашето правителство, да реагирате за да могат тия неща да се изкоренят и за да може държавата там да се занимава със сериозните жизнени проблеми, да ни поправя пътищата, да взема стратегически документи, да се занимава истински с училищата, социалните институции, с индустрията, да решава жизнените проблеми на гражданите там а не някой под покровителството и в партньорство с ЕС да се опитва да отваря проблеми които не съществуват, които ги няма и не смее да ги има.

Още веднъж, Сръбската радикална партия призовава всички които седят в Правителството да престанат да си затварят очите и да обръщат главите си от сериозните проблеми, да решите проблема с пет души за да могат десет хиляди души нормално да живеят така както Сърбия иска, желае и може да им даде възможност. Благодаря.

“Издаване на ДС Сръбската Скупщина”

„Велика“ Сърбия – на колене пред петтима Българи!

Ангел Пелтеков

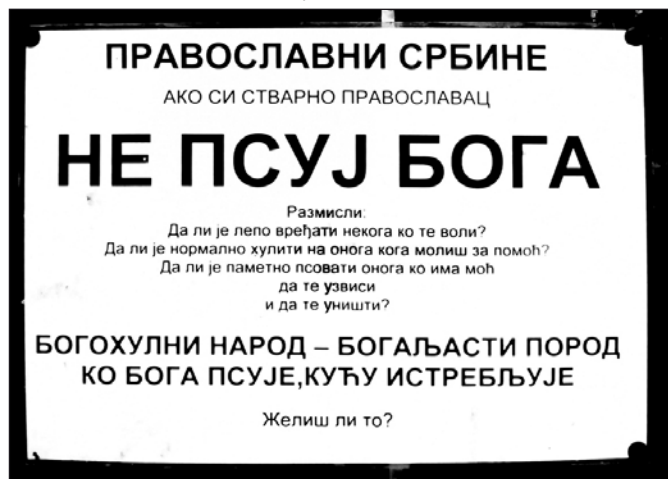
„Тази проблематика правят пет души, но тия пет души ... имат институционална логистична подкрепа.“

Из речта на Драган Стеванович в Скупщината на Сърбия от 09 ноември 2010 г.

Митът „Велика Сърбия“ е вече развенчан! Това бе признато неочаквано от най – висока инстанция – Скупщината!!! И то – признато по безспорен начин от народният представител на Сръбската радикална партия – Драган Стеванович!

Началото на Великосръбския шовинизъм е поставено от Илия Гарашанин в „Начертанието“ още през 1844 г. В него ясно е посочено, че Сърбия трябва да разкърта „тухла по тухла от българския зид“ за изграждане на Велика Сърбия. Но глиненици, крепящи се на открити лъжи още от времето на Тимошко-Реченското въстание, Берлинският конгрес, Сливница 1885 г., Първата Световна война, сръбокомунизма, геноцида в Сребреница и пр. и пр. , на които се изгради „Велика“ Сърбия се срутиха и тухлите от Българският зид се стовари със страшна сила върху пишман-строителите. Балонът, наричан „Велика“ Сърбия се спуска. И сега „Велика“ Сърбия чинно е подвила колене пред петтима българи / според твърдението на г-н Стеванович/!

И Божието наказание достигна „Великостроителите“! Тези, които открито издигнаха лъжата за костници с хиляди избити, а не намериха костите на убитите, нито масовите гробове! Тези, които приеха сатанинската християнска деноминация - католицизма, през 1935 г. Тези, които поставиха своите братя на колене, да плащат за престъпления, които не са извършили. Сърбофашистите, които мяткаха кандилници и благославяха Великосръбското оръжие, донесло на мирните хора огън, жупел и геноцид! И тези политици, които открито се гавриха с живота на 8 000 живи същества и не намериха доблест у себе си да признаят извършения геноцид и да платят цената му.

Табела в Погановския манастир, приканяща сърбите да не псуват Бог!

Бог забавя, но не забравя! От тук нататък – години на ред ще чувствате Божието наказание... Аз не бих искал да съм сърбин и бих се срамувал да се нарека сърбин ...

Етнос, който псува Бог, не може да очаква добро бъдеще.

1 Коринтяни, глава 16, стих 22

„Който не люби Господа, да бъде проклет. Господ наш иде.“

Псалми, глава 37, стих 22

„ Защото благословените от Господа ще наследят земята; А проклетите от Него ще се изтребят.“

Да видим, какво твърди г-н Стеванович в своята реч пред Скупщината от 9 ноември т. г.

ДРАГАН СТЕВАНОВИЧ: „Ние считаме че постъпките които се отнасят за европейската интеграция са твърде деструктивни за Сърбия, за нейното конституционно устройство и смятаме, че деструктивните намерения на ЕС към Република Сърбия няма да приключат с Косово и Метохия и че своите деструктивни намерения разширяват и към някои други крайгранични райони“.

Подчертаните думи са твърде интересни. В тях открито се обвинява Европейският Съюз, че пречи на Република Сърбия, да провежда Великосръбска политика. Каква ирония – хем Сърбия се натиска да влезе в ЕС, хем иска да не признава геноцида в Сребреница, хем иска да им се върнат Косово и Метохия и хем не иска да се говори за Западните Покраинини, които в момента са незаконно окупирани от Сърбия.

Г-н Стеванович, Вие сещате ли се, че и други държави имат интереси?

Как тъй се случва, че цяла Европа са против Сърбия, а само сърбите са прави? Не влизайте в Европейския Съюз – това не е задължително! Нямаме нужда от Вас! А ако искате да влезете / което искрено Ви пожелавам / ще правите не това, което искате, а което ви се каже да правите! Косово и Метохия ги забравете вече.

Д.С „Колко пъти съм търсил отговор от Правителството дали на територията на община Босилеград има елементи или удари върху конституционното устройство, министерствата ме информираха, че няма нарушение на обществения ред и мир.“

Интензивността на проблемите които днес имаме в Босилеград, може би не е огромна, представляват ги десетина души, но това са хора които са си осигурили институционална листика с проблеми които могат да зададат сериозни главоболия на тази държава. Призовавам ви... да се позанимавате с антиконституционното поведение на отделни лица на територията на община Босилеград, от една страна, или в някои други общини които граничат със съседна България, така че по-сериозно да защитавате конституционното устройство на тази държава, защото, между другото, самата Конституция ви задължава за това.“

Тука разбираме нещо изключително интересно – сърбите се опитват да се държат като собственици на Западните покраинини!

Трябва обаче да охладим териториалните претенции на г-н Стеванович! Западните покраинини не са дадени на Сърбия! С Ньойският договор от 1919 г. Западните покраинини са дадени на Сръбско – Хърватско – Словенското Кралство, а Парижкия мирен договор от 1947 год, е препотвърдил Ньойския договор и е предоставил Западните Покраинини на Федеративна народна република Югославия.

Къде виждаме думата „Сърбия“ – очевидно никъде! Западните покраинини са точно толкова сръбски, колкото и на Косово, колкото и на Хърватия, колкото и на Словения и т. н.

След гражданската война от 1991 год, изкуствено поддържаният смъртник Югославия предаде Богу дух. Федерацията се разби на съставните си части – пет републики, а в следствие на шест!

Югославия престана да съществува като Държавно правен субект!

Съгласно международното право, подписаните от Югославия, международни договори губят правна сила.

И още – след разпада на Югославската федерация, републиките на федерацията не определиха правоприменник върху активите и пасивите ѝ. Не определиха и правоприменник на препотвърдените с Парижкия договор от 1947 г. към нея територии на Западните покраинини

Всички федерални републики, съставяли Югославия имат равни права върху Западните покраинини. Но тъй като бившите федерални републики не са предали още претенциите си към Западните Покраинини, Сърбия мълчаливо присъедини Западните покраинини поне за сега в нарушение на международното право към себе си.

Интересно е, че г-н Стеванович желае да прилага Конституцията на Сърбия на територия, която в момента не е Сръбска. Да не говорим, че и всички бивши федерални Югославски републики, биха искали / и с право / нещо по-различно от това, което иска Сърбия.

Например – Президентът на Хърватия, г-н Туджман поиска в своя публична реч, Западните покрайнини да бъдат върнати на България!

Определени политически и неполитически сили в България също искат, тъй да се каже - да си уредим сметките с бившите Югославски федерални републики. Между другото – съгласно Лисабонският договор, всяка държава, която иска да влезе в ЕС, трябва предварително да си уреди всички нерешени въпроси със своите съседи. Така както Словения и Хърватия се договориха за една крайбрежна ивица от 27 кв. километра на Адриатическо море.

Поради липса на правоприемник на Югославия, поради отказ на бившите федерални републики, да се договорят за активите и пасивите на бивша Югославия и поради коренна промяна на условията, по които е сключен Ньойския и в последствие Парижкия мирен договор, подканям правителството на Сърбия, да върне незаконно окупираните Западни Покрайнини на Република България!

Този акт несъмнено ще бъде приветстван от Европейския Съюз и цяла Европа! Това ще се оцени като сигурен белег за Европейско мислене. Всички българи ще подкрепят Сърбия и тежкото историческо минало ще бъде моментално забравено. Несъмнено европейските пари ще потекат максимално бързо към Сърбия. Ще последва бърз просперитет на Сърбия!

Но, ако това не се случи – Сърбия ще застъпне в блатото на безизходността. Много добре трябва да знаете, че дори Сърбия да влезе в ЕС, то столицата ѝ се премества в Брюксел, а Конституцията на страната става Европейската Конституция.

Бедна ви е фантазията, какво ще ви се случи тогава... Говоря сериозно! Необходимо е само един българин да ви се опълчи и да върти цялото ви правителство и държава на шиш! Сегашните несгоди с българите в Босилеград, ще ви изглеждат като нежна майчина милувка! А българите не са един, а хиляди, десетки хиляди, милиони. Да не говорим, че ще направим всичко необходимо за спиране на европейските пари към Сърбия. В допълнение, ще осигурим глоби на държавата, които ще се увеличават при всеки рецидив. Ще осигурим логистична подкрепа на Косово, да съди Сърбия в Европейските институции и да се признае геноцидът в Сребреница.

Да не забравяме, че Великосръбският шовинизъм осигури на Сърбия открита омраза от всички съседи! Едва ли Унгария или Австрия, ще се притекат вече на помощ подобно на тази в 1885 год. когато България след не по-малко от още три дни щеше да изтрие Сърбия завинаги от политическата карта на света. Едва ли, след поредица от открити лъжи сърби убиха не само Австро-Унгарския крал, но и унищожиха Австро-Унгария и откъснаха големи територии по време на Първата Световна Война.

Едва ли Русия ще помогне след влизането на Сърбия в ЕС и особено след влизането и в НАТО!

„91 години Ньой – нищо не е забравено”

Едва ли Франция ще се застъпи за държава – отказваща да признае геноцида в Сребреница! Само споменавам, че в момента всеки, който на територията на Франция твърди, че не е съществувал Арменски геноцид в Османската империя от началото на 20 век, го грози глоба до 40 000 евро и затвор до 3 години! Достатъчно е само да твърди – а сръбското правителство официално отрича геноцида в Сребреница...

А сега да видим какво е отношението на българите към сръ-

бите? Великосръбският шовинизъм е настроил и нашият народ негативно към съседите си. Всички българи знаят, че чрез лъжи и подставени лица, Сърбия представи фалшиви данни в Ньой и нашият народ бе осъден за действия, които не е извършвал. Всички българи, от три поколения насам са плащали за лъжи, изфабрикувани от сърбите в Ньой.

При наскоро проведенният „приятелски” мач в София, на стадиона бе издигнат транспарант с надпис – „91 години Ньой – нищо не е забравено”.

Сръбското електронно издание „Спортал” прави следния коментар:

„След изпълнението на химна на Сърбия се чу скандиране „Убий сърбина”. По-късно се скандираше и „Сърбе на върбе”, както и „България до Хърватия” и „Шумадински цигани”.”

Само си задайте въпроса: защо българите нямат подобно отношение към Румъния, въпреки, че и тя е взела Добруджа след Първата Световна война?

Само можем да гадаем какво ще се случи в една „приятелска” футболна среща между националните отбори на Сърбия и Косово!?

Така, че освен връщане на Западните Покрайнини, пътят на Сърбия към ЕС, преминава и през покаяние и поднасяне на извинение към българския народ, за негодите, които са му причинени.

Д.С. - „Това което искам със снимки и текст да ви покажа почва да става един сериозен проблем.

Именно, господин министър, не знам дали знаете, че 7 ноември е Ден на Западните български покрайнини. За Западните български покрайнини Сръбската радикална партия много пъти досега е говорила. Бих искал тука да има повече депутати които идват от тази територия или които са принадлежачи към българското национално малцинство, защото нямаше да имат никакъв аргумент срещу това което сега кажа.”

7 ноември не е ден на Западните Покрайнини, а решаващият ден през който след щикова атака „На нож”, българите разбиват Кралство Сърбия през 1885 год. при Сливница и Българската армия поема направление за пълно унищожаване на кралство Сърбия. И ако не беше намесата на Австро – Унгария, Сърбия никога повече нямаше да съществува на политическата карта на света.

Каква ирония на съдбата – ако знаеха австро-унгарците, че след около 30 години, същите тези сърби ще убият краля им и след това ще разтурят държавата им, като си присвоят с измама и част от територията - никога нямаше да помогнат.

Д.С. - „На 7 ноември на сайта на един български вестник „Дарик Нюз” се казва, че българите от община Босилеград са писали на Европейския съвет за нарушението на правата на българското малцинство в Сърбия.

По нататък в текста между другото се казва (...) че продължава (...) великосръбската политика за национална и културна асимилация на българското малцинство...

Чи права и граждански свободи вие застрашавате и уронвате? Вие които освобождавате Илия Юришич уронвате нечи права и свободи (...) Правителството мълчи, държавата не реагира.”

За каква реакция пледирате г-н Стеванович? Рабирам - признавате, че има проблем с нарушаването на гражданските права и свободи на сънародниците ни от Западните Покрайнини. Но ако пледирате Правителството със сила да затвори устата на сънародниците ми - забравете! Със сигурност ви казвам, само ако ги докоснете – Сърбия ще гледа Европейския Съюз през крив макарон!

Д.С. - ...Това те са публикували на сайта, а после всичко това са опаковали и са изпратили на вашия приятел Штефан Фюле. Штефан Фюле, (...) отговаря, че европейските институции сериозно ще разгледат проблема и положението на българското малцинство в Сърбия и учат световната общественост че ЕС е създаден върху основните постулати за правата на човека, националните малцинства и т.н. (...) Един от главатарите на тия и такива становища, ето го на снимката която е публикувана покрай този текст, е кмета на община Босилеград.”

Най-после започнахте да разбирате ситуацията г-н Стеванович - какво ще ви се случи с хора, проповядващи насилие. Вижда се, че не сте изучили добре Европейските структури и закони, та недооценявате сериозността на ситуацията, в която сте попаднали.

Д.С. „Тука е и ветеринарният лекар, също от Босилеград, който до вчера е приемал заплата от тази държава. Тука е и свещеника на Сръбската православна църква облечен по каноните на Българската православна църква. Снимали са се до паметника на Александър Левски, пред филиала на данъчното управление което между другото, преди няколко месеца им даде ток да проведат митинг на който атакуваха конституционното устройство на Република Сърбия. Тука никой друг не ви е виновен.

Знаете ли какво пише на тяхната снимка? Българите от Босилеград са против подкрепата на Сърбия. Тука е кмета на общината, но ще го засегнем малко по-късно.”

Г-н Стеванович, ще си позволя с много извинения да отправя един съвет към Вас: Молете се всеки ден на Бога, за да не ритне някой побеснял кон ветеринара, да не го прегази луда крива, да не го намущка млад бик и пр. Защото тогава ще опаквам речта Ви, заедно със заплашите за разправа, които отправяте към петимата и ще ги представя на подходящото място съпроводени с подходящ текст...

И още – не е Ваша работа в качеството Ви на депутат, да определяте кой свещеник как да се облича! Само Вашият коментар е достатъчен да заключа, че не сте чел Светото Писание. А трябва ли да напомням, че в цивилизованите държави, църковната власт е отделена от държавната. Освен ... ако твърдите, че Сърбия е нецивилизована държава ...

Още – да оставим настрана, че не Ви е известно името на Левски / Васил /, но да се снимат хора пред паметника на Левски и да стигнете до заключение, че тази снимка ги прави престъпници – това е меко казано, недопустимо. Ако аз Ви снимам до паметникът на Левски / или направя фотомонтаж с Ваша снимка /, това прави ли Ви престъпник?

А това, че босилеградчани са против декларираната безрезервна подкрепа от българското правителство към Република Сърбия, изобщо Вас не ви засяга. Това в въпрос, който касае само и единствено Българското правителство и българите.

За да е всичко пределно ясно, ще го кажа в прав текст: всички българи от Западните Покрайнини включително и аз желаят Сърбия час по-скоро да влезе в ЕС! Но всички българи от Западните Покрайнини, включително и аз, желаят това да не стане с „безрезервна подкрепа”, а като преди това си уредим сметките!!!

Ако Сърбия влезе някакси в ЕС ще можем да ви създаваме неприятности, за които Вие сега дори и не подозирате ...

Едва ли има някой българин, против такава възможност да опозори Сърбия пред европейските структури.

Надявам се да схванете разликата между „Безрезервна подкрепа” и „Да си уредим сметките!”

Най-приемливият начин Сърбия да влезе в ЕС е като върнете това, което не можете да стопанисвате - това, което ще ви достави само ядове, глоби, излагане на европейската сцена, безкрайни проблеми с европейските структури – Западните Покрайнини.

Връщането на Западните Покрайнини, ще изстреля Сърбия директно в ЕС и дори европейците ще си затворят очите пред Сребреница.

Д.С. - „Защо това е опасно, господин министър? Тука същият този човек на територията на държавата Република Сърбия е под знамето на Република България и ЕС. Посред държавата Сърбия човекът, кмет на сръбска община, размахва с българското и знамето на ЕС.”

Това е много странен абзац! От една страна г-н Стеванович, Вие изразявате недвусмислено желанието на Сърбия час по-скоро да влезе в ЕС и следствие на това, заплашвате нашите сънародници, когато изразяват протеста си към българското правителство за безрезервна подкрепа. А от друга страна Вие застъпвате и точно обратното мнение – според него знамето на ЕС и знамето на България - една държава член на ЕС са опасни за Сърбия. Имам всички основания да попитам – г-н Стеванович, правилно ли съм разбрал? Каква е всъщност Вашата позиция – „ЗА” или „ПРОТИВ” членството на Сърбия в ЕС?

Ако сте „ЗА”, то защо Знамето на ЕС и на държава член на ЕС, предизвиква у Вас асоциация на опасност за Конституционният ред в Сърбия, а Вашата партия счита членството на Сърбия за деструктивно.

А ако сте „ПРОТИВ”, защо отправяте заплахи към българи, които считате, че са на същото мнение като Вас?

Д.С. - „На кметството няма държавно знаме на Република Сърбия, а 100 метра от общинското управление в Босилеград е къщата на известния Димитър Димитров на която са окачени портретите на участниците в атентата срещу крал Александър. Вие ни осведомявате, че тука никой не нарушава обществен ред и мир и че с България искаме да правим споразумения.”

Тук директно се обвинява, че самата държава нарушава обществен ред и мир, като не е изпълнила задължението си за постави държавното знаме на кметството! Нали това и аз казвам – липсва правопреемник на Югославия, липсва и държавност в Сърбия. А как българският гражданин Димитър Димитров е нарушил обществен ред и социалния мир – не става ясно. Явно социалният мир в Сърбия е доста крехък, според Вас. Димитър Димитров е поставил снимки на къщата си на македонски български исторически личности и герои. Уредете си взаимоотношенията с ФИРОМ – ците по тези въпроси. Нали в този момент /на убийството на Караджорджевич / ФИРОМ- ия е Сръбска според Вас и тези хора трябва да са деюре сърби. Ако за Сърбия Караджорджевич е крал, то за Хърватия и Словения той е узурпатор на властта през 1929 г. и е унижил хърватите и словенците, като ги принизява до банове.

Това предизвиква съответна реакция у Хърватия и те създават революционното движение усташи / въстаници /. Хиляди сърби намират смъртта си в резултат на недалновидната политика на Караджорджевич. Интересно е, че година след смъртта на Караджорджевич, Кралство Сърбия подписва Конкордат с Папата и приема нова християнска деноминация - католицизъм. Последва избиване на вярващи от една и съща християнска деноминация - на католици от католици, следствие на политиката на Караджорджевич.

За България, Караджорджевич е мошеник, понеже заедно с ренегата Арчибалд Райс представят фалшифицирани факти в Ньой за убийства по време на Първата Световна война. В резултат на това България е наказана да плаща репарации за престъпления, които не е извършила и са й отнети Западните покрайнини.

В действителност обаче сте прав в едно - опасно е, че Сръбската полиция не може да осигури нито адвокат, нито лицензиран преводач на българският гражданин г-н Д. Димитров - Треперски, срещу когото има донос от представител на Сръбската „православна” църква! Несъмнено, това е направено нарочно, за да не може да се защити по най-добрия начин г-н Димитров! Това е грубо нарушение на Конституцията на Сърбия / в която Сръбският език е равен с езика на българското малцинството / и на Декларацията за защита правата на Човека!

Аз съм изключително благодарен на Вашите полицейски служби, които Ви вкараха в такъв порочен кръг, от които трудно ще излезете, без да сте опозорени пред Европа!

Благодаря на Полицията! Вие Уважаеми Полицаи, защитихте българските интереси много по-добре дори и от българското Правителство!

А най-много се вълнувам да разбера, как ще докаже Сърбия обвинението срещу г-н Димитров, за насаждане на расова дискриминация! Аз съм твърде любопитен да разбера – дали сърбите са от желтата раса, дали са индианци или са негри ...

Защото, ако не може да докажете, че сърбите са поне индианци и са наследници на Голямата Змия – Гойко Митич, то ... е много вероятно г-н Д. Димитров да заведе процес за уронване на доброто му име и за психически тормоз върху него и цялото му семейство.

А това дело може да се спечели извън Сърбия ... Все пак г-н Димитров е Български Гражданин и Гражданин на Европейския Съюз по Лична Карта / IDENTITY CARD /, по Родово наследство и по душа! Според Вас, какво биха казали в Европейският Парламент, когато разберат, че сте разпитвали гражданин на Европейския Съюз без адвокат, без лицензиран преводач на майчиният му език - български, без да му платите пътническите разноски ...

Д.С. „... Западните български покрайнини са части на Република Сърбия които обхващат община Босилеград, Бабушница, части от община Сурдулица и разбира се община Димитровград.

Те са се опитали да дойдат в Сърбия да прославят това. Една група е преминала с колите си, а другата с микробуси върху които е писало – ВМРО, полицията е спряла на границата.”

По този въпрос вече говорихме – Западните покрайнини според международното право не принадлежат на Сърбия.

ВМРО е официално регистрирана в страна от ЕС партия и няма нищо страшно в това!

Д.С. „Тука е станал инцидент. Какъв и колко голям инцидент не зная. Не искам да съм несериозен. След това българската дипломация в Сърбия е реагирала. Нека ме демантират ако кажа, че са протестирали за това.

Държавата мълчи, държавата няма намерение да реагира. Нашият въпрос е -защо? За какво? Дали това е някаква теория на заговор или ние аргументирано ви показвахме, че някой в Босилеград се опитва да направи проблеми там къ-

дете ги няма?”

И какво очаквате да каже държавата, която е допуснала политически гаф, г-н Стеванович? Вместо полицията да пусне две – три млади момчета, които нищо не могат да сторят, те си усложняват живота и правят груба грешка – без да се съобразят, че младежите от ВМРО стоят на високи политически позиции в България! Но аз ще Ви кажа, че полицията не е виновна! Тя действа по заповед на Правителството! В този ден всички, които преминаха Българосръбската граница, трябваше неколкотократно да отговарят на въпрос, зададен от митничарите – „От коя организация сте?” Отделено изчакваха ВМРО, за да не допъснат ръководителите му на митинга.

Този въпрос и последвалото действие спрямо ВМРО е недопустимо за 21 век. Това е нарушаване на ХАРТА НА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ – По-точно на член 12 - Свобода на събранията и сдруженията

1. Всеки има право на свобода на мирни събрания и на свободно сдружаване, на всяко равнище, по-специално в областите на политическото, профсъюзното или гражданското сдружаване, включително правото да образува и членува в професионални съюзи за защита на своите интереси.

Но за сметка на това действията показваха, че атаката срещу младежите от ВМРО е предварително планирана от Правителството на Сърбия.

Д.С. - „Гражданите от българска народност, които живеят в Сърбия, това искам, желая и трябва да повтора, няма да ми се разсърдите за това, са лоялни граждани и Сърбия считат като своя. Те очакват от правителството да реши този проблем.”

Много добър анализ – българската народност, живееща и предадена на Сръбско – Хърватско – Словенското кралство през 1919 е действително лоялна. И никой от депутатите не отрича това... Никой ...

Но дали Сърбия е лоялна към Българите?

Ще надникнем само в две снимки от околностите на Босилеград!

Да видим – Как сърбите изпълняват своята договореност от Париж 1919 г. да строят и се грижат за църкви и училищата на българското малцинство в Западните Покрайнини?

„Грижата” за Църквите !

Д. С. - „Тази проблематика правят пет души, но тия пет души, сега се връщаме на разказа за кмета на общината, имат институционална логистична подкрепа.

Как може някому да бъде лоша държавата от която получава 100 и кусур хиляди? Как е възможно това? **Защо не си отидат в тази друга държава която му е по-добра? Не им пречи държавата когато я ограбват, но са им застрашени правата и свободите. Как на господа историците не им пречеше до вчера да приемат заплати от републиканските институции? Борят се за своите права. Не им е добре в Сърбия. Не може държавата да мъчи за това.**

Те не могат да разрушават Сърбия и конституционното устройство на Сърбия с парите на Сърбия. Могат, ако вие продължавате да мъчите. Вие ще бъдете отговорни ако дадете възможност на някого да сее семето на злото върху територията на която живее българското национално малцинство. Гражданите на българската национална общност не споделят тия становища и мнения с ония които сипят зло и безсмислие.

Затова **вие сте длъжни**, не вие лично а вашето правителство, да реагирате за да могат тия неща **да се изкоренят** и за да може държавата там да се занимава със сериозните жизвени проблеми, да ни поправя пътищата, да взема стратегически документи, да се занимава истински с училищата, социалните институции, с индустрията, да решава жизнените проблеми на гражданите там а не някой под покровителството и в партньорство с ЕС да се опитва да отваря проблеми които не съществуват, които ги няма и не смее да ги има.

Още веднъж, **Сръбската радикална партия призовава всички които седят в Правителството да престанат да си затварят очите и да обръщат главите си от сериозните проблеми, да решите проблема с пет души за да могат десет хиляди души нормално да живеят така както Сърбия иска, желая и може да им даде възможност. Благодаря.”**

Това е най-важният абзац от цялото изказване. Дори само този абзац показва, че Сърбия е твърде далеч от Европейско мислене. Политическият елит несъмнено е пълен невежа по отношение на правата на Човека и започва открито да проповядва

Великосръбски шовинизъм. Подканят се петтима души да напуснат страната или да се реши проблема на всяка цена по друг начин, за да стане така, както Сърбия иска. Да не забравяме, че в края на 20 век, Сърбия поиска геноцид. В тази връзка Западните Покрайнини, г-н Стеванович е Родината на тези пет души! Тези пет души по никакъв начин не са искали да напуснат Родните си места. Сърбите и „миротворците” от Ньой поискаха Западните Покрайнини да се присъединят към КСХС. Моите сънародници не желаят да напускат родните си места и не са пожелавали никога да имат нещо общо със СХСК. Те са толкова здраво свързани с родните си места, че дори отнемането на българското им поданството от Ньойските „миротворци”, не ги е принудило да напуснат местата, където са родени. КСХС е поискала да вземе Западните Покрайнини и е поела ангажменти да спазва правата на малцинствата с Парижкия договор от 9 декември 1919. А моите сънародници остават заложници за гаранцията за мир в Европа през следващите десетилетия.

Сърбия ги поиска заедно с 1545 кв. км. територия и ако вече не желае това, което е поискала, сме склонни да получим Западните Покрайнини обратно, заедно със сънародниците си! Българите тук са заложници по сръбска воля и не са поели никакви ангажменти. КСКС пое ангажменти. Ще припомня само едно нещо – в Парижкия договор /Договор за покровителство на малцинствата / от 9 декември 1919 г.

Договорът за покровителство на малцинствата в членовете си от 1 до 8 дава правото на българите във всеки град или село да поискат да им се върнат училищата, църквите, читалищата и пр., а където е нямало такива – да си построят нови. В случай, че властите откажат да отворят български училища, църкви и други благотворителни учреждения или преследват тези, поискали това, българите могат да се оплачат на консулите на Великите сили и на другите държави, които влизат в Обществото на народите. Защото според договора, **„всеки член от Съвета на Обществото на народите има право да привлече вниманието на Съвета върху нарушение или опасност за нарушение на каквото и да е от задълженията”, възприети от Сръбско-Хърватско -Словенската държава.** С член първи пък от този договор, КСХС е признало като основен закон, всички постановления, които се съдържат в членове 2 до 8 – **„Никакъв закон, никакъв правилник, никаква официална акция на държавата НЕ МОГАТ ДА ПРОТИВОРЕЧАТ НА ТИЯ ПОСТАНОВЛЕНИЯ, НИТО ВЗЕМАТ ВРЪХ НАД ТЯХ.”**

Така, че – ако Сръбската Конституция призовава към физическо унищожение и към геноцид, подобен на геноцидът в Сребреница, то или Сърбия да си коригира Конституцията или заяви ясно, че не можете да изпълните договорните си задължение към българското малцинство от Западните Покрайнини.

Не може да се гонят хора от Родните си места.

Ако Сърбия не може да стопанисва плячкосаните с измами Западни Покрайнини и да изпълнява договорните си задължение, е редно да ги върне собственика им – Р. България.

Лесно е да се лъже, но е трудно да се устояват договорни задължения.

По-долу виждам нещо ужасяващо, което ми показва, че политическият елит на Сърбия, дори не може да проумее, какво са означават Правата на Човека!

Правото на Човека е Свещенното право, което съвременната цивилизация е успяла да постигне! А водещите политици дори и не осъзнават това и за тях Правото на Човека е нещо несериозно в сравнение с ремонта на един път.

През 21 век от Скупщината на Република Сърбия се открило се приканва правителството към физическа саморазправа с петтима българи!

Това е скандално и аз ще очаквам да чуя каква ще е реакцията на Европейският Парламент. Това изказване е излязло в противоречие с „Всеобщата декларация за правата на човека” – приета от Общото събрание на ООН и „Харта на основните права на Европейския съюз”, от 12 декември 2007 год. Изказването показва, че никой в Скупщината не е чел тези документи.

Още през Гражданската война в Югославия, всички разбраха, че на територията на днешна Сърбия живеят хора, готови да започнат пълно физическо унищожение на малцинствени групи. В сайтовете на Интерпол виждам още издирване на сърби – инициатори на геноцида в Сребреница.

Всъщност „миротворците” от Ньой – 1919 г. и Париж – 1947 г., станаха истинските подстрекатели на геноцида в Сребреница. Ако беше се приложила американската идея – да не се дават територии с един етнос на друг – никога нямаше да съществува нито Втората Световна Война, нито геноцидът в Сребреница.

„Деструктивните” радикалски интеграции

**Драголюб Иванчов -
председател на ДСБ**

По повод изказването на народния представител на Сръбската Радикална партия г-н Драган Стеванович в Скупщината на Сърбия от 09. 11. 2010г. в което той, с характерната за радикалите великосръбска националистическа реторика, изнася редица антиевропейски и антибългарски твърдения, упреци, лъжи, клевети и закани раздухващи национална омраза и нетърпимост срещу българското малцинство в Сърбия, Демократичния съюз на българите издава следното съобщение:

Самият факт, че г-н Стеванович определя европейските интеграции като „деструктивни” за Сърбия, показва че и той и партията му живеят извън времето и пространството в което се намираме. По-нататък той предупреждава сръбското правителство за „определени” проблеми в Босилеград сред които, според него, най-важните са: отбелязването на Деня на Западните покрайнини, дребната контрабанда на границата, документите за положението и правата на българското малцинство които Демократичния съюз на българите е доставил на еврокомисаря по разширението Шефан Фюле, снимките на които кмета на Босилеград играе хоро с българското и европейското знаме, Димитър Димитров който на къщата си е окачил портрета на атентатора на крал Александър, ветеринарния лекар и свещеника които се били снимали пред паметника на „Александър Левски” пред филиала на Данъчното управление на Босилеград което пък било дало ток да се проведе митинг на който било атакувано конституционното устройство на Сърбия, инцидента на границата с представител на ВМРО и пр., и накрая, г-н Стеванович призовава Правителството да „...реша проблема с пет души за да могат десет хиляди души нормално да живеят така както Сърбия иска, желяе и може да им даде възможност.”

Г-н Стеванович би трябвало сам да си зададе въпроса, защо ние отбелязваме деня на окупацията, а не деня на освобождението си като отправна точка в политическата борба за своите права и интереси. И ако е честен в разсъжденията си, сам ще стигне до отговорите: робите винаги се стремят към свободата си, лишени от правото на почтена и честна работа почват да се занимават с контрабанда (особено в корумпираните държави), в Брюксел се оплакват ония на които Белград не им обръща никакво внимание, интелектуалците и свещениците винаги излизат напред когато народът им е застрашен, а Димитър Димитров окачи портрета на „атентатора на крал Александър” в отговор на откриването на паметната костница на „избитите 20 000 сърби от българските окупатори” в двора на Техническото училище в Сурдулица с цел раздухване на национална омраза и нетърпимост срещу българите.

Фактите и твърденията с които борави г-н Стеванович в изказването си са често погрешни, непълни или направо лъжливи, което вероятно се дължи на неговите неграмотни и лумпенизирани информатори от Босилеград които дори името на Васил Левски не могат да запомнят а го пишат „Александър Левски”, не правят разлика между митинг и поклонение по повод гибелта на Левски, но затова пък от раз определят кое е „антиконституционно” и кое не е. И скандализират сръбската общественост с дезинформации, че на сградата на общината в Босилеград нямало сръбско знаме! Няма нищо страшно в това, че от Данъчното управление бе взет ток за звуковата уредба на поклонението на 19 февруари, по-страшното е ако директора на Данъчното управление е бил сменен заради това. А още по-страшно е, ако политиката на Сърбия към българското малцинство се определя не от общоприетите международни документи за правата на човека и правата на малцинствата, не от кандидатурата на Сърбия за членство в ЕС и необходимостта от приятелски и добросъседски отношения с България, а от среднощните шпионски разходки и доноси на лица уволнени за кражби и злоупотреба на служебно положение.

*„Концепти Велике Србије представља смисао постојања
Српске радикалне странке.”*

Др Војислав Шешел

Г-н Стеванович е прав когато твърди, че в Босилеград има проблеми. Те обаче са от съвсем друго естество и водят корените си от великосръбската националистическа политика, която има за цел да сръбизира българите и да обезлюди районите населени с българско население и те са: образованието и богослужението на майчин български език, опазване на българската именна система като важна част от нашата идентичност, опазване на нашето културно-историческо наследство, отваряне на границата и изграждане на регионална и местна пътна мрежа като предпоставка за действаща пазарна икономика, качествено здравеопазване, с една дума това са проблемите които касаят всички граждани на Сърбия и особено сръбските малцинства извън нейните граници.

Ние сме убедени, че тия проблеми не могат да се премахнат така, че Правителството ще „реша проблема с пет души...”. Г-н Стеванович трябва да знае, че през изтеклите девет десетилетия във всичките превъплъщения на бивша Югославия бяха избити, осъдени, прогонени и посърбени десетки хиляди българи, но с това не се решиха нито проблемите на българското малцинство, нито проблемите на Сърбия. Напротив, тия проблеми непрекъснато раждаха още по-непримирими и безкомпромисни борци за правата и интересите на българите. Под тежестта на тия нерешени проблеми Сърбия днес е обхваната от застрашителни дезинтеграционни процеси. Следователно, не европейските интеграции са деструктивни за Сърбия, деструктивна е великосръбската националистическа идеология която се крепи не на свободата и правата на човека и гражданина а на насилието и доносничеството като начин на държавно управление.

Г-н Стеванович е прав когато твърди, че българското малцинство е лоялно към Сърбия. Да, така е, ние изпълняваме всички задължения към държавата Сърбия. Въпросът е доколко тя е лоялна към нас и дали тя изпълнява задълженията си произлизащи от нейната Конституция. Проблемът не са тия няколко души на които държавата дава „100 и кусур хиляди”, както твърди г-н Стеванович, за да мълчат и да пишат доносите си, проблемът са ония 85% които са безработни и обречени да живеят в беда и мизерия.

И още нещо. Г-н Стеванович е подведен и излъган от информаторите си, че ние сме 5 или 10 души. Той винаги може да отиде в Министерството за държавно управление и местно самоуправление където е регистриран Демократичния съюз на българите и ще се убеди, че сме много повече. И че нашата Програма и Устав с нищо не застрашават, а напротив, укрепват конституционното устройство на Сърбия. Поне така са го оценили сръбските правни експерти които са ни регистрирали. Това, че г-н Стеванович не вярва на тях, а на своите полуграмотни доносници които искат да са поголеми сърби от него си е негов и на Сръбската радикална партия проблем.

Демократичния съюз на българите изразява съжаление и тревога, не толкова от нескопосаните твърдения на г-н Стеванович, колкото от това, че нито един народен представител в Скупщината на Сърбия от крайно левите до крайно десните не излезе да му противоречи. Което означава, че всичките те са отровени от национална омраза и нетърпимост и споделят едни и същи становища когато става дума за българското национално малцинство. Включително и народния представител от Демократичната партия, българин по произход и Председател на Националния съвет на българското национално малцинство, г-н Зоран Петров.

И накрая, и Демократичния съюз на българите отправя призив към Правителството на Сърбия да не си затваря очите за проблемите на българското малцинство, а да изпрати своите най-компетентни представители на място и в диалог с местната власт, релевантните политически партии и неправителствения сектор да изучи проблемите и да изработи стратегия за решаване им.

По повод 91 години от Ньойския договор

Посрещане - 1941 година.

Идеята на Демократичния съюз на българите беше отбелязването на 91 годишнината от Ньойския договор да се превърне в послание към България, Сърбия и Европа за тежкото положение на българското малцинство и да се потърсят пътища към бъдещето. Около 600 български граждани и симпатизанти на „Атака“, заедно с лидера си Волен Сидеров, евродепутатът Димитър Стоянов и двайсетина журналисти бяха тръгнали към Босилеград да подкрепят посланията ни.

Посрещна ги жива верига от въоръжени сръбски полицаи и граничари и не им позволи да влезнат в Босилеград. Беше им заявено, че рейсове не могат да бъдат допуснати в държавата. Изключение можело да се направи само за българските народни представители. Сидеров обаче отказа да тръгне без останалите и попита защо им се нарушават правата. Камерата на оператор от БНТ беше отнета. На български гражданин, опитал се да премине границата, беше ударен черен печат. „Български флаг няма да мине“ - това заяви сръбски граничар, след като забеляза сред пропагандни материали в служебната кола на „Атака“ български знамена. Напрежението на ГКПП-Олтманци - Рибарици продължи от 11 до 15 часа

През това време Сидеров говори с вътрешния министър Цветан Цветанов, външния министър Николай Младенов и премиера Бойко Борисов. Беше поискано обяснение от Министерство на вътрешните работи на Сърбия и оттам отговориха, че въпросът със Западните покрайнини и положението на българското малцинство бил поставен по време на парламентарен контрол в сръбската Скупщина и поради тази причина, след като са видели многото хора тръгнали за Босилеград, са взели това решението да не се пускат български граждани на този ден, особено активисти на „Атака“, защото щяло да има безредици.

Сидеров настоя пред българските журналисти и насъбралиите се граждани България да протестира с нота пред Сърбия и да уведоми Еврокомисията и други европейски институции за случая. И че сръбските власти са нарушили всички международни правни норми за свободно придвижване, че сръбските власти са се държали грубо, арогантно, невъзпитано и унижително към граждани на ЕС, без да са били провокирани.

Българското МВНР поиска среща с представители на сръбското посолство. Още на обяд българското посолство в

Белград поиска с нота информация защо не са пропускани български граждани, и допълни, че бъдещите действия ще зависят от причината. След поредния разговор към 14 ч, бил получен отговор, че в началото на ноември имало питане до сръбския премиер относно Западните покрайнини и Ньойския договор. И в резултат било взето решение да не се допускат много хора, тъй като се опасявали от безредици.

Българския външен министър Николай Младенов привика за обяснение посланика на Сърбия. След няколко часа на границата делегацията на „Атака“ пое обратно към България и отиде директно да протестира пред сръбското посолство в София, където после протестите продължили. По-късно и ВМРО е протестирило по повод 91 от Ньойския диктат.

Българските граждани и представители на „Атака“ които успяха да минат границата, и местни българи участваха в организирания от Демократичния съюз на българите в Босилеград митинг пред паметника на Васил Левски във връзка с 91-та годишнина от подписването на Ньойския договор.

Бяха повторени основните проблеми на българското малцинство и бе отправено послание за помощ от Сърбия, България и Европа. Скандала на границата частично измести фокуса на вниманието на журналистите от тревожните факти за положението на българското малцинство. Все пак, в стремежа си да спре идването на „Атака“ сръбската полиция сама разобличи полицейския дух в който живеят българите в Сърбия и предизвика невиджан досега медиен интерес за положението на българското малцинство. Скандала накара не само сръбската полиция, но и управляващите и опозицията в Босилеград и Цариброд в лицето на сръбските партии да изразят вражеско отношение към България и българските граждани. Евродепутатът от „Атака“ Димитър Стоянов постави въпроса в Европейския парламент като обяви, че Сърбия не е готова за еврочленство.

Въпреки всичко, дарението което „Атака“ направи за Културно-информационния център „Босилеград“ един микробус и офис техника стигнаха в Босилеград. Впоследствие, митницата в Ниш в нарушение на закона отказа да освободи микробуса от митническите облагания.

Иван Николов

Посрещане - 2010 година.

Посланията ...

Днес /27.11.2010 г./ навършват 91 години от подписването на Ньойския диктат и 90 години откакто сме разделени с майка България.

Трагична е съдбата на народа който за отправна точка в своята политическа борба тръгва от деня на окупацията, а не от деня на освобождението си.

Днес отново правим равностметка на това което сме били, което сме и което трябва да бъдем утре. Ние изтърпяхме всички известни в света методи на национална и културна асимилация. Ние изчерпахме всички видове борба за своите права и интереси. Не постигнахме много, но все пак, надживяхме европейските превратности на 20 век, надживяхме югославската империя, надживяхме времето на комунизма и навлязохме в европейските интеграции на 21 век. Платихме жестока цена, от 120 000 българи през 1920 година, останахме едвам 20 000 през 2002 год. Подложени на жестока асимилационна политика застрашаваща нашата национална идентичност, застрашаваща човешките ни и малцинствени права и свободи, икономически най-изостанали в Сърбия, изолирани от една страна с високи планини и от друга от твърда и непроходима граница, ние отново тръгваме от начало и заедно с вас, отправяме своите послания към майка България, Сърбия и Европа.

Преди 91 години, България беше принудена да ни пожертва, за да спаси своята свобода и независимост. Нашите деди в състава на победоносната българска армия, даваха живота си и кръвта си за свободата и независимостта на България, а тия които се завърнаха от бойните полета, намериха границата пред прага на домовете си. Много от нашите близки се принудиха да напуснат родните си огнища и да избягат в България. Ние, които останахме, изпихме горчивата чаша докрай. И не само ние.

Това нечовешко прекрояване на държавните граници беше причината за Втората световна война, за нови разорения и страдания които продължиха до наши дни.

Днес светът около нас вече не е същия. Комунистическата идеология се срива. Югославската империя вече я няма. Бившите юго-републики и близките до нас Македония и Косово са независими държави. Сърбия се опитва да се демократизира. Тия нови балкански и европейски реалности ни поставят в нови условия за живот и ни изправят пред нови изпитания и предизвикателства.

Модерните технологии, комуникациите, евроинтеграциите, членството на България в Европейския съюз всичко това налага нов начин на мислене и поведение.

В условията на модерна и цивилизована Европа ние не можем да живеем в робство и потисничество. Защото съвременна Европа е изградена върху ценностите на свободата и демокрацията а не върху насилието и окупаторските методи на управление наложени още преди 1920 година. Всеки един наш опит да защитим тия ценности се посреща от нашите противници с обвинения че сме сепаратисти и закани за саморазправа. Дори иднес, когато Сърбия се опитва да потропа на вратите на Европейския съюз, от трибуната на Сръбската скупщина не престават да се сипят обвинения и клевети по наш адрес и заклинания към Сръбското правителство, че виждате ли, Сърбия е застрашена и незабавно трябва да си разчисти сметките с пет или десет души за да е мирно тука. Не престават обвиненията и заканиите срещу нас, и посланията, че ако не ни е добре, да се изселим в България. Нашият отговор е, че на нас действително не ни е добре, но ние няма да бягаме никъде, а ще останем тука да защитаваме съвременните български, цивилизационни и европейски ценности с идеята Босилеград да стане цивилизовано място за живот.

В Босилеград днес владее страх и напрежение. Ония, които години наред плашат хората, ония които водят пропаганда срещу нас и злоупотребяват държавната власт в отчаяните си опити да спрат времето, трябва да са наясно, че са обречени. Тия кръсци в нощта разобличават истинската същност на условията в които живеем.

Сърбия трябва да реши дали проблемите от миналото ще се решават по един нов и модерен европейски начин или ще се върне в началото на миналия век.

Искам ясно и категорично да подчертая, че ние не призоваваме на прекрояване на граници а за безусловно зачитане на нашите права и свободи и създаване на нормални условия за живот.

Искам да изразя благодарността към всички наши сънародници в България и специално на политическа партия АТАКА и на господин Волен Сидеров в лицето на която ние разпознаваме България, които са тука сред нас за да демонстрират подкрепата на България в борбата ни за свобода и демокрация.

Иван Николов

Целта беше да отпра-

Демократичния съюз на българите протестира и осъжда поведението на органите на МВР на Република Сърбия които на 27. 11. 2010г. не допуснаха 9 автобуса с около 600 симпатизанти и активисти на ПП „АТАКА“ да присъстват на протестния митинг по повод 91 години от подписването на Ньойския мирен договор. ДСБ също отхвърля становището на Белград, че в Босилеград е имало опасност от инциденти, както и изказванията на кмета на Босилеград Владимир Захариев, Председателя на Националния съвет Зоран Петров и становището на Общинския отбор на Демократичната партия в Босилеград публикувано във в-к „Братство“ от 3 декември 2010г.

Целта на протестния митинг беше отново да предупредим за тежкото положение и заплашителните процеси които застрашават националната идентичност и екзистенцията на българското малцинство, и да отправим послания и призив за помощ към българската, сръбската и европейската общественост с цел да се гарантират правата ни и да ни се създадат нормални условия за живот.

Международния скандал предизвикан със задържането на българските автобуси за пореден път показва, че сръбските управници продължават да живеят със страховете и предразсъдъците си от миналото към българите като потенциални врагове, застрашаващи „суверенитета“ и „конституционното устройство“ на Сърбия. Именно този начин на мислене и поведение се оказва пагубен не само за българското малцинство, но и за Сърбия и сръбския народ и е в противовес с прокламираните цели за членството на Сърбия в Европейския съюз.

Изграждането на паметната костница в двора на Техническото училище в Сурдулица, заплахите и обвиненията от трибуната на Скупщината на Р Сърбия които отправи депутат на Сръбската радикална партия г-н Драган Стеванович, заканиите и натисците срещу активисти на ДСБ, графитите на сръбските националисти изписани на няколко места в Босилеград в нощта срещу 27 ноември, бяха част от сценария с който беше оправдано засиленото полицейско присъствие и повод в Босилеград да пристигне един автобус с полиция която спря автобусите на АТАКА и направи международен и европейски скандал.

Неприемливо е обяснението на сръбските власти, че намесата на полицията се е налагала от съображения за сигурност поради опасност от сблъсък между „сръбски“ и „български“ националисти, при положение, че и от двете страни на границата живеят българи, и че в в „Сърбия не са добре дошли хора които поставят искания за ревизия на Ньойския договор и промяна на границите“.

Сръбските политици трябва най-сетне да разберат, че тия искания могат да се парират само чрез превъзможване на старите шовинистични стереотипи за българите като сръбски врагове, безусловно спазване на правата на българското малцинство и решаване на социалните и икономически проблеми които ни застрашават с изстребление. Недопустимо е нашите сънародници от България да бъдат пресрещани с полицейски кордони само заради това, че искат заедно с нас да отбележат трагичните дати в нашата история, да ни помогнат и да подкрепят нашите усилия за по-добър и по-свободен живот. Тия хора са били невъоръжени, имали са редовни документи и са минавали на официален гранично-пропускателен пункт, като са се подложили на всички проверки, така че няма как да са представлявали заплаха за териториалната цялост и Конституционното устройство на Сърбия. Още повече, че сред тях имаше легитимни избраници на българския народ, депутати и евродепутати.

ВИМ ВИК за помощ...

По същия начин на 7 ноември т.г. бе върната групата на ВМРО предводена от заместник-председател и общински съветник г-н Ангел Джамбазки. Това, освен всичко друго, е унижение на законно избрани народни представители на друга държава и не работи за добросъседските отношения между държавите. Скандала на митницата настройва българи срещу българи и е истинско престъпление в Босилеград да не бъдат пуснати нашите сънародници, при положение че няколко стотин наши студенти и ученици живеят и се учат на държавни разноски в България.

Комунистическите лозунги на Владимир Захариев за „братство и единство в душата“ и че „...в Босилеград не съществува национализъм, нито го е имало досега“ обслужва великосръбския национализъм който е убийствен и фатален за българското малцинство. Да се твърди, че в Босилеград „не съществува национализъм“ при положение, че ние сме жертва на великосръбския национализъм, е акт на угодничество към Белград и предателство към жизнените интереси на българското национално малцинство.

Към същата идеологическа матрица принадлежи и изказването на Председателя на Националния съвет на българското малцинство, депутат Зоран Петров и на шефът на босилеградските демократи Григор Григоров които твърдят, че „българското малцинство не е застрашено“ и „най-остро“ осъдиха дейностите на ДСБ и АТАКА защото създавали напрежение сред гражданите на Босилеградска община, нанасяли вреда на добросъседските отношения между Сърбия и България, и „могат да отблъснат потенциалните инвеститори, които имат намерение да вложат капитал тук“.

Да се твърди, че българското малцинство не е застрашено, при положение че загубихме 4/5 от населението и продължаваме да намаляваме, че живеем в условия на безработица, беззаконие и репресии а всички международни правозащитни организации са залепени с оплаквания за нарушаване на правата на българското малцинство, е долно и политическо безотговорно поведение на Демократичната партия което по нищо не се различава от известните великосръбски и социалистически клишета от близко минало. ДСБ и АТАКА не застрашават добросъседските отношения между България и Сърбия, застрашават ги сръбските полицейски кордони които, в нарушение на всички международни норми и договорености, не допуснаха нашите сънародници да дойдат в Босилеград и да демонстрират подкрепата си за нас. Потенциалните инвеститори няма да дойдат в Босилеград, не заради ДСБ и АТАКА, а заради полицейския произвол на границата, неспособността на местната власт да ги привлече, да гарантира инвестициите им и да отвори границата за свободно движение на идеи, стоки и капитали.

Изказванията на Владимир Захариев, Зоран Петров и Григор Глигоров не обслужват интересите на гражданите на Босилеград, а партийните интереси на техните политически централи в Белград пред които угодничат за партийни интереси и власт от която да продължат опустошителната си политика срещу нашия народ. Тия изказвания са вредни и за прокламираните външно-политически цели и пряко застрашават кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз.

ДСБ призовава представителите на всички политически партии да преодолеят партийното мислене и да застанат на национално отговорни позиции за да можем всички заедно да защитим правата и интересите на българското малцинство и да създадем по-нормални условия за живот и работа.

Драголюб Иванчов

Декларация до Народното събрание

Внася „Обществено движение Западни покрайнини“

*Културно-информационен център „Босилеград“
Хелзингски комитет за защита правата на българи в Сърбия*

Демократичен Съюз на българите в Сърбия

По повод 91 годишнината от Ньойския мирен договор сключен на 27 ноември 1919 година, българската общественост, организации и българите от Западните покрайнини изразяват ПРОТЕСТ и несъгласие с унижителните от човешка гледна точка условия и насилствени действия спрямо българския народ в Западните покрайнини в продължение на 91 години, които в този договор се представят като концепция за „Справедлив и траен мир“.

В условията на XXI век Версайлската концепция за уреждане на отношенията между държавите бе отхвърлена чрез издигането на по-висши цивилизационни ценности, превърнали се в основа на Европейския съюз, основани на един хуманен светоглед издигащ концепцията за отпадане на границите и уважение достойнствата на нациите.

Новият европейски хуманен модел разруши и последните очертания на една отминала епоха, която бе неспособна да закрепи мира въз основа на справедливостта, а направи това чрез оръжието на отмъщението и насилието. Единствено българското население в Западните покрайнини, днес Република Сърбия, живее в условията на потисничество и дискриминация само заради своя национален произход вече 90 години.

Усилията на България за поставяне на въпроса за статута на българското малцинство в Сърбия и намиране на решение, което да даде възможност за пълноценно и равноправно съществуване на българите в Сърбия се оказаха неуспешни през тези 90 години, поради редица сложни обстоятелства на европейската политическа сцена и особеностите на българския политически подход.

За 90 годишно съществуване в условията на Сръбската (Югославската държава) нашето малцинство е застрашено от изчезване. От 120 000 души през 1919 година, днес в Западните покрайнини живеят около 20 000 души или 1/6 от населението. Това намаление се дължи на насилствена асимилация и прогонство и има характера на национален геноцид.

Имайки предвид:

Влошената демографска структура на застаряващо население, ниска раждаемост и масово бягство на активното население от областта.

- Повторно налагане на езиковата асимилация с много по-ефективна методика и организация сравними единствено с еничарския асимилационен модел, водещ до пълно изкореняване на българското национално самосъзнание у младото поколение,

- Отнемане правото за вероизповедание на майчин български език,

- Поддържане на постоянна безработица на високо равнище - увеличаване на издържаното население и насърчаване на икономическата емиграция,

- Катастрофално икономическо положение - отсъствие на всякакви производствени мощности, унищожаване на селското стопанство и природните запаси, масово изкупуване на земите от сръбски компании на безценица,

- Унищожаване на културната самоличност, обичаи и традиции и подмяната им със сръбска духовна култура, традиции и обичаи,

- Ние се обръщаме към всички българи, към всички обществени организации, държавни институции в България, към нашите сънародници от Западните покрайнини и към гражданите от Европейския съюз и техните представители в Европейския парламент и Комисии, за оказване на съдействие и хуманитарна, обществена, културна, икономическа и социална подкрепа, чрез политически мерки, за спасение на българското малцинство в Сърбия, което е обречено на изчезване в следващите 20-30 години.

Историческият момент налага бързо разгръщане на местни, регионални, национални и международни програми за развитие в демографската, икономическата, социалната и културната област от живота на нашите сънародници с оглед привеждане на техния живот към равнището на хуманните условия и възможности за съществуване като равностойни граждани на Европейския съюз. Тези програми трябва да бъдат приети неотложно на основата на инициативата на българската държава, политически партии, обществени организации и бизнес среди.

Европейският съюз има отговорността да окаже политическо, организационно и финансово сътрудничество в създаването на условия за практическо сътрудничество между България и Сърбия по въпросите за опазване на българското малцинство от изчезване в Западните покрайнини, съобразно международните принципи и норми на поведение.

Надяваме се, че прокламираните принципи в българското и европейското законодателства, определящи длъжността на правителството в България, да полага грижи за своите сънародници извън административната ни граница, да бъде изпълнено с конкретно практическо съдържание в най-скоро време.

Предупреждаваме, че отлагането или пренебрегването на този проблем ни превръща в съучастници на едно престъпление, което започна като акт на отмъщение и стремж за варварско ограбване на нашия народ, към което ние продължаваме да сме присъединени като неми и безгласни поддръжници вече близо един век.

“Секо чудо за три дена!”

-Ех, колко права е била баба ми!!! Но докога така???

Търпелив, добронамерен и мъдър е българският народ. Докато за второто и третото съм съгласен, (и дай боже така и да остане въпреки експериментите в сферите на образованието, науката и здравеопазването), то за първото вече започвам да буйствам. Хайде, братя, стига толкова търпение, дайте да си кажем и ние тежката българска дума.

Преди няколко дни медиите гръмнаха с поредния скандал на българо-българския граничен пункт. „Спряха “Атака” на ГКПП Олтоманци “. И въпреки че съм с особено мнение за вожда на тази политическа формация, г-н Волен Сидеров, и въпреки че някой се опитва да ми вмени, че сърбите са ми „братя”, и въпреки всички аргументи в посока моята търпеливост и добронамереност, като българин мисля да споделя някои неща, от които ме боли.....

Скъпите ми „братя” от Шумадия този път мисля, че прекалиха. Минаха границите на позволеното и допустимото. Ако преди няколко седмици спирането на Младежката организация на ВМРО, предвождана от заместник-председателя на организацията и столичен общински съветник, г-н Ангел Джамбазки, можех да приема като недоразумение, инцидент или каквото и да е, то след случилото се с “Атакистите” започва да ми заприличва на тенденция, или може би греша???

Не бих се впуснал да правя юридически анализи защо сръбските власти нямаха право да постъпват така - мисля, че затова доста се написа и изговори, ами ми се иска да поставя въпроса в една друга посока.

Отговорът, който се пуна в медиите като слух или може би реална позиция на шумадийците, е че **тези мерки се вземат от съображение за сигурност**. На пръв поглед нищо лошо и странно, *но* ...

1. От информацията в медиите разбрах, че хората, пътували за Босилеград са били невъоръжени, с редовни документи и са се опитали да преминат границата през официален гранично-пропускателен пункт, като се подложат на всички проверки съгласно изискванията, така че няма как да са заплаха за териториалната цялост на Сърбия.

2. Група на ВМРО, бе предвождана от столичен общински съветник, тази на „Атака” от депутати и евро-депутати, а не от членове на „Ал- Кайда”.

3. “Скъпи” ни съседи, това са официални избраници на българския народ, които го представляват в местната и в законодателната власт. Недопускането им на „ваша територия”(колко е ваша е друг въпрос) е шамар, ударен на хората, които са ги избрали. Това ни най-малко не е в духа на толкова желаните от нас добросъседски отношения.

4. Сръбските власти бяха официално уведомени от КИЦ-Босилеград за готвените мероприятия. Имайки предвид, че полицейското присъствие бе почти еднакво с участниците, питам тогава: Къде е заплахата???

И може би тук е мястото за най-същественния въпрос. От кога кандидат-членките на ЕС разглеждат като заплаха за сигурността си общински съветници, депутати и ЕВРО-ДЕПУТАТИ на една държава-член на ЕС? И ако те наистина са заплаха за нея какво майка търси тази държава в семейството на европейските такива? И докато тенденцията ни в посока Македония, според мен, би трябвало да бъде измъкването на проблемите от двустранните ни отношения и прехвърлянето им на Европейската и световна сцена чрез механизмите на ЕС, ЕП и ЕК, ООН, и други институции да търсим тяхното решение, както и старанието ни колкото е възможно по-бързо Македония да стане член на НАТО и ЕС (като изпълни изискванията от Копенхаген, разбира се)

с цел да я отървем от сръбското влияние, то по отношение на шумаидийците не виждам основателна причина защо да не се сблъскаме челно. *И без това имаме традиция в тази посока, а и къде сме ги хванали там сме ги драли.* А от горе на всичко, колкото по-късно Сърбия влезе в ЕС и НАТО, толкова повече време имаме да решим въпроса "Западни покрайнини" и да махнем влиянието и в Македония.

България не е загубила война, нито плаща репарации, България е силният фактор на Балканите. Докато Гърция е във фалит, Румъния пред такъв, май РОДИНАТА ни е най-силният фактор в региона в момента (може и да не съм прав). България сега е член на НАТО и ЕС, и не тя моли, а Сърбия моли за едно или друго... Да не забравяме и факта, че преди десетина години Сърбия бе бомбардирана поради определени причини. Напълно основателно, според мен, Косово се отцепи, Войводина получи автономия, така че Сърбия е на колене..

Питам се дали Господ не ни дава реална възможност да поправим нашите, а и грешките на някои държави - сега наши съюзници (НАТО) и партньори (ЕС), допуснати през годините. Отгоре на всичко нашите сънародници в Западните покрайнини, тези *корави дървени железни шопски българи*, ни молят за по-категорична позиция и по-остри мерки към Сърбия. Имаме реална възможност с тази не-европейска, не-демократична, не-цивилизована мярка, от страна на сръбските власти да отворим на европейската и международна сцена въпроса за правата на българите там. *Тогава къде е проблемът???*

Защо подкрепящата управлението партия „Атака“, вместо да изпълнява вече трудни за нея мероприятия като протест пред посолството на Сърбия, имайки предвид разпадащото им се членство и стопяването на подкрепата от българския народ, не скочи в българския парламент да постави въпроса официално? Защо нямаме още позиция от българските евро-депутати от партия „Атака“, предоставена на техните колеги в Европейския Парламент. Защо г-н Сидеров, не поиска от своя коалиционен партньор г-н Бойко Борисов да реагира остро на случилото се???

Отговор не мога да намеря...

Искам да помоля управляващите в България за категорична, компетентна и точна реакция. Нека всички български институции, политически формации, патриотични организации, обединим усилия, защото става дума за националните ни интереси.

Хайде, братя, стига толкова търпение, дайте да си кажем и ние тежката българска дума.

От сайт „Вардар“

Агентурните доноси

Заклучение от заседанието на ОО на СУБНОР Босилеград проведено на 29. 11. 2010 година.

По повод актуалните събития от 27. 11. 2010 година и провеждането на митинг в Босилеград в организация на КИЦ и партията ДСБ, на чело със секретаря на КИЦ-а Иван Николов и председателя на партията Драголюб Иванчов, ОО на СУБНОР Босилеград проведе заседание на 29. 11. 2010 година и дава следното мнение:

1. Считаме, че държавните органи на Р Сърбия са постъпили съгласно действащите законови предписания и са предотвратили по-големи инциденти и обезпокояване на гражданите на община Босилеград, както бе случая миналата година, тоест на митинга проведен на 27. 11. 2009 година когато се стигна до редица повреди от страна на участниците на митинга, обиждане на държавните институции и публични призиви за сецесия на част от територията на държавата Сърбия.

Въпреки това ние смятаме, че това е само началото на отговора на държавните органи на постъпките на деструктивните сили в Босилеград, и че с цел предотвратяване на техните действия, трябва да се предприемат следните мерки и действия и то:

А. Да се установи индивидуална и евентуално и правова и наказателна отговорност на организаторите (КИЦ и ДСБ) на този митинг и неговите послания и намерения. Поради причината, че такава дейност постоянно се представя за човешки и малцинствени права, а всъщност, намерението е открито призоваване за сецесия на част от територията на Сърбия, тоест връщане на тнр. „Западни покрайнини“ към майка България.

Б. Да се установи защо прокуратурата във Врня не реагира на досегашните инициативи на този ОО на СУБНОР, във връзка с издаването на лист „Бюлетин“ от страна на КИЦ Босилеград и особено на обидните думи отправени към отделни членове на тази организация. Ние досега два пъти сме получавали уведомления, че се работи по събирането на данни, но считаме, че това е много дълъг период (повече от година), а данни има във всеки лист на „Бюлетина“, както и в самите изявления на Иван Николов на българската ТВ „СКАТ“ и други негови публични изявления, както и при другите текстописци които сътрудничат при печатенето на този лист.

Ц. Да се направи анализ от страна на релевантните органи на Република Сърбия, и да се задвижи решаването на всички съществени проблеми, преди всичко в икономическото развитие, движението, образованието, здравеопазването и т.н. които тази неформална група налага като нарушаване на човешките права.

Д. Да се установи истинския начин на работа на КИЦ Босилеград, съгласно Устава според който той е регистриран като културно-информационна институция, която България финансира чрез Народното събрание и в случай на установени неправилности и отстъпване от предписанията на Устава, да се предприемат мерки, включително и забрана на работа и наказателна отговорност на заетите.

Е. Да се установи начина на работата на Основното училище и Гимназията, заради зачестилите злоупотреби на учениците и даване на простории за чисто политически промоции, което е забранено със закона, а против отговорните за такива пропуски да се предприемат строги мерки от страна на Министерството на просветата и евентуална наказателна отговорност за злоупотреби с деца. След разчистване на досегашното състояние, да се формира работна група, която подробно да проучи възможностите децата да се учат на майчин език, но преди това да се осигурят качествени учебници, да се проведе едукация на преподавателския персонал и всички други условия и предусловия.

Ф. Също трябва да се анализира подготвеността на медиите които информираха за събитията в Босилеград, защото са направени определени пропуски от страна на Б92, както и вестник „Братство“ което в следващия период не би трябвало да бъде фактор който допълнително създава конфузия на тази територия, имайки предвид, че са направени очевидни грешки с даване на микрофони на националистически настроени лица от България които са дошли с такава цел от България на този митинг, както и ръководството на КИЦ и ДСБ които грубо злоупотребяват историческите факти и състоянието на демокрацията в Р Сърбия където при това са изнасяли своите мнения и са представяни като политици и народни представители което абсолютно не е вярно.

С това заключение ще запознаем всички партии в Босилеград както и надлежните държавни органи.

ОО на СУБНОР Босилеград, Председател: Драган Тодоров

Блудните „сръбски“ синове на майка България?!

Другари, проблемът не е, че Западните покрайнини ще се „върнат“ в България, а че младите масово си отиват от Сърбия!

И така, заключението от „заключението“ на „активните бойци срещу фашизма“ от 29. 11. 2010г. в Босилеград (ОО СУБНОР) е, че КИЦ и ДСБ искат „връщане на тгр. „Западни покрайнини“ към майка България“, че „обиждат“ държавните институции на Сърбия с това, че отстояват човешките и малцинствени права и че затова трябва да се поиска тяхната „правова и наказателна отговорност“?! При липса на други уличаващи факти, те безочно лъжат за някакви „...повреди от страна на участниците на митинга“ от миналата година!?! „Бойците“ също питат защо прокуратурата във Врания, въпреки исканията на ПРЕДСЕДАТЕЛЯ на ОО на СУБНОР Драган Тодоров, нищо не предприема срещу КИЦ, срещу списанието „Бюлетин“, срещу Иван Николов, и иска да наложи „истински“ начин на работа на КИЦ-а, а после и да го накаже и забрани! Как е възможно, та „Бюлетин“ е обидил не кой и да е, а бойците от СУБНОР? Представяте ли си? Каква несправедливост! А те хората са ляли кръвта си на млади години за „освобождението от българските окупатори“ – нали така?

Та тия бойци искат да наложат на Основното училище и на Гимназията в Босилеград „наказателна отговорност“ затова, че „злоупотребяват с децата“, а след това, да формират „работна група“ която „подробно да проучи възможностите за обучение на майчин език“? В класически партизански стил на работа те подлагат на „анализ“ и компетентността на „Б92“, „Братство“ и „Бюлетин“ да информират за събитията в Босилеград!?

Та така, другарите партизани, активни бойци срещу фашизма, и в 21 век, макар и по терлици и с бастуни, продължават „светлите традиции“ на Народно-освободителните войни, въпреки че във фалишифицираните си биографии (пригодени за добавка към пенсиите им) от всички бойни постижения най-много да се похвалят с някоя оскубана кокошка от сиромашките кокошарници, някое откраднато агне от егреците или котле мляко окачено навън на млекарниците през топлите летни нощи по време на Втората световна война, или в по-ново време, с някоя открадната кола, сателитна чиния, мобилен телефон или бош-помпа свалена от някой албански трактор на Косово.

Въпреки че по времето на своето половинвековно комунистическо владение, са развалили всичко до което са се докоснали, и както пише „бащата на сръбската нация“ Добрица Чосич: „От Неманичите до днес, никой по-разкошно и по-охолно не е живял за сметка на своето воюване за свобода, изяждайки хляба и бъдещето на своите внуци и правнуци“, днес, вместо да си налягат парцалите и да се молят на Всевишния да им прости комунистическите грехове, те все още се врат в политиката, още искат „правова и наказателна отговорност“, още дават „мнения“ и „заключения“, още пишат агентурни доноси и искове до прокуратурата, опитвайки се да доунищожат това, което не са успяли да унищожат на млади години. Колко отвратително звучат призивите за „правова отговорност“ от устата на ония които под маската на „най-справедливия и хуманен социализъм“ ограбиха частната собственост, избиха без съд и закон не само интелектуалния елит на нацията в комунистическите лагери на смъртта, но и над 100 милиона невинни хора по света и накрая, накараха собствените си деца да избягат в капиталистическите държави оставяйки родния си край на произвола на съдбата.

Няма правосъдие на света което може да изброи всички комунистически престъпления в световни мащаби. Няма наказание с което те могат да се изкупят. И точно заради това не бива да говорят за „право“, защото комунистическата власт навсякъде по света е олицетворение на неправдата, беззаконието, безотговорността и неморала.

Те винаги са били такива и такива ще си останат.

Те много добре знаят, че нито КИЦ, нито ДСБ, нито АТА-КА ще „върнат“ Западните покрайнини към майка България“. Всъщност, тях не ги интересуват нито Западните покрайнини, нито България, нито Сърбия. Както не ги интересуваше и Югославия която вече я забравиха. Ами разпаднала се, така е трябвало да стане! И ако утре, по някакво си чудо, Западните покрайнини преминат към България, те ще са първите които

ще поздравят това и ще тръгнат да плюят срещу сърбите и да се пчкат какви големи българи са били, само че, нали знаете, какво да правят - такова е било времето...

С клеветническите си доноси пред прокуратурата, искат да покажат какъв голям сръбски патриотизъм се крие зад предалството и еничерството което винаги се храни с мъките и страданията на собствения си народ. За техните подли и предателски души е непонятно как е възможно прокуратурата да не се отзове на техните „патриотични“ агентурни доноси, как е възможно „Б92“, „Братство“ или „Бюлетин“ да кажат нещо по-различно от това което е залегнало в сенилните им мозъци още от времето на Шестия конгрес на СЮК. Ето, това е болестта, от която Сърбия днес безнадеждно загива и гангрената се пренася от Косово, към Санджак и Войводина. Защото болната комунистическа идеология и великосръбския национализъм не могат да живеят без кръв, и ако няма врагове, те ще си ги измислят и създадат, за да има срещу кого да воюват и да пият кръв.

Тяхната мечта винаги е била да се „забрани“ дейността на КИЦ-а, а неговите идеолози да се арестуват и избият, по възможност без съд и без закон. Какво ли не опитаха, то не бяха партийни заседания, съдебни процедури, заплахи, подмолни действия, писма до прокуратурата, до премиера, та дори и до министър Божидар Димитров стигнаха и къде ли още не.

И нищо! Времето си върви, тях полета ги издават коленете и паметта, а КИЦ-а още си стои! Освен КИЦ-а, напоследък им пречи Основното училище и Гимназията, защото младите все по-вече се отварят за българската история и култура, за българските туристически красоти, за българските университети и за Европа. Особено пък откакто самолетите с босилеградски студенти и ученици почнаха да кацат на Брюкселското летище Шарлероа и да обикалят Европейския парламент!

Това „активните бойци срещу фашизма“ - курсанти на политическите школи в Кумровац и Лесковац, заклели се и по-смъртно „да следват Титовия път“, не могат да го преживеят! За тях е важно само „класовите врагове“ да се арестуват и по възможност да се избият и „след разчистване на досегашното състояние, да се формира работна група, която подробно да проучи възможностите децата да се учат на майчин език...“?! Докога бе, другари, с тия ваши „разчиствания“, „работни групи“, „възможности“, „условия и предусловия“ и пр. комунистически каламбури, с които ни върнахте в първата половина на 19 век? Добре, че не знаете възможностите на интернет, иначе щяхте да формирате „работна група“ да се направи „анализ“ за субверзивното действие на фейсбук, нетлог или скайп за идеологическото възпитание на босилеградските младежи! Излишно е да споменавам, че именно вие, с вашите „работни групи“, ни доведохте до там, откъдето вече никой не може да ни избави.

Чудно, как от толкова много проблеми в Босилеград, вие забелязвате само КИЦ, ДСБ и Атака! Нима не ви правят впечатление разорените пътища, ограбените заводи, безработицата, корупцията, тоталния разпад на системата, бедата, сиромашията... И докато вие хвърляте прах в очите на прокуратурата с някакви измислени врагове които уж застрашават Сърбия, набедените сръбски „патриоти“ успяха безнаказано да ограбят всичко до което се докоснаха.

Все пак, КИЦ и ДСБ не носят на съвестта си ограбените спестявания на гражданите, фалиралите предприятия, опустошените села, сърбизираните синове и внуци, разпадналите се и осквернени черкви, разпадането на Югославия и Сърбия и безброй други грехове които тежат на вашата червясала комунистическа съвест в кошмарните ви старчески нощи. Морал, християнска етика, национални и хуманни ценности – това са все непознати понятия за вас. И все пак, не ви ли измъчва съвестта когато се накатите в общинския рейс и слезете пред Военна болница в София да си направите скъпите медицински изследвания за сметка на българския данъкоплатец? На фона на паметната чешма до паметника на Левски, на фона на честването на „Деня на освобождението от българския фашизъм“, на фона на тия отвратителни доноси с които заливате прокуратурата, Скупщината на Сърбия, разни съвети и комисии – майка България все пак е символ на благородство и великодушие към своите блудни комунистически синове!

Иван Николов

Съобщение на ДСБ И рибари, и ловци...

Съобщението на ОО на ПОПС в Босилеград във в-к „Братство“ от 17 декември 2010г. е продължение на пропагандната кампания срещу Демократическия съюз на българите която се води още от деведсетте години на миналия век. Носителите на тази кампания обслужват две престъпни идеологии: комунистическата – която в световни мащаби е отговорна за смъртта на над сто милиона невинни жертви в революциите и комунистическите концлагери, и великосръбската – която е отговорна за поне три граждански войни, стотици хиляди невинни жертви, тежки материални разорения и трайна политическа дестабилизация на Балканите.

Привържениците на тия престъпни идеологии в Босилеград, българи по народност, със своите просръбски и антибългарски изказвания, продължават да нанасят вреда не само на българското малцинство, но и на целия сръбски народ и демократизацията и модернизацията на Сърбия.

ОО на ПОПС в Босилеград, Общинската организация на Демократичната партия, кмета на Босилеград Владимир Захариев и председателя на Националния съвет на българското малцинство Зоран Петров, се опитаха да оправдаят международния и европейски скандал предизвикан от сръбската полиция на 27 ноември 2010г. на ГПП „Рибарци-Олтоманци“, която, в нарушение на международното право и на добрите двустранни отношения между двете държави, не допусна в Босилеград над 600 български граждани с изрядни документи. Това е нарушение на чл. 12 от Хартата на основните права на Европейския съюз в която е казано че: „Всеки има право на свободни мирни събрания и на свободно сдружаване, на всяко равнище, по-специално в областите на политическото, профсъюзното или гражданското сдружаване, включително правото да образува и членува в професионални съюзи за защита на своите интереси“.

Този скандал и действията на сръбската полиция, за пореден път показваха, че ДСБ и ПП АТАКА са били абсолютно прави обявявайки се против българската подкрепа на Сърбия за членство в ЕС, преди Сърбия да изпълни задълженията си към българското национално малцинство и да му осигури нормални условия за всестранно икономическо, политическо и културно развитие. Членството на Сърбия в ЕС не зависи само от подкрепата на България, но преди всичко и най-много от спазването и споделянето на ценностите и принципите върху които е изграден ЕС. ОО на ПОПС в Босилеград и другите партии и личности които попречиха провеждането и осъдиха митинга на ДСБ и АТАКА в Босилеград не споделят европейските ценности.

ДСБ щеше да се радва ако вместо лозунгът: „90 години сръбско робство – асимилация, концентрационни лагери, геноцид, убийства - долу Ньой!“ можехме да издигнем: „90 години свобода, икономически просперитет и човешки права“, но за съжаление, фактите са неоспорими и красноречиво говорят за катастрофалното положение на българското малцинство.

Упреците за „недобронамереност“ на ДСБ и АТАКА са смешни и цинични. Това означава ли, че ония които два пъти са опожарили Босилеград, които са горили живи деца, които са убивали, пребивали и изнасилвали и са принудили десетки хиляди наши сънародници да напуснат родните си домове и да станат емигранти в България са били „добронамерени“? А техните потомци които днес идват да видят откъде са тръгнали предците им, да посетят развалините на родните им домове, да се разпитат за ограбените имоти на техните бащи, да намерят роднините си и да ни подкрепят в борбата за по-нормални и човешки условия за живот са „недобронамерени“?!

Уважаеми господа и другари, Сърбия не може да тръгне напред, все докато вие с полицейски кордони и с комунистически и националистически начин на мислене и поведение продължавате да я връщате в миналото. Сърбия може да стане демократична и европейска страна, а българското малцинство да тръгне по пътя на икономическото и духовно възраждане само когато завинаги се освободи от вашите услуги.

**Председател на ДСБ
Драголюб Иванчов**

Илия Момчилов

беше добър повод Брюксел да изпита слабия пулс на демократическите процеси в Сърбия.

В началото на ноември и преди самия митинг в Скупщината на Сърбия посланикът на Радикалната партия на Шешел, Драган Стеванович, провокираше премиера Цветкович и той се улови на въдицата и приложи една непопулярна мярка в УДБА стил спрямо българските граждани, без да държи сметка, че такива постъпки могат да нанесат само вреда на демократическия имидж на Сърбия без с нищо да ни доближат до решаването на проблема. Понеже УДБА-мафията преди това беше разпокъсала Радикалната партия на „напредняци“ и на ония които логически би трябвало да се наричат „назадняци“, въпреки че са от едно и също тесто, стана каквато стана и Бате Бойко и Тадич се държаха като ловец и рибар от известното ТВ предаване.

УДБА-та (или както сега сладкоречиво я наричат БИА), вместо да си измете двора и да се очисти от мафиотските кадровици, направи политическа услуга на един „полуграмотен“ радикалски посланик който за пореден път наду фанфарите, че „сръбското отечество“ е в опасност, за да мобилизира под радикалския байрак ония сърби на които им проработва условния рефлекс когато чуят думата „българин“.

Вместо да си отворят и очите и ушите за проблемите на българското малцинство и да ги разглеждат като съставна част на демократизацията на Сърбия и на нейния път към евроинтеграциите, белградските редактори и журналисти веднага хукнаха да търсят потвърждение на една много отдавна направена от тях теза, че там, някъде в Югоизточна Сърбия, (трудно биха могли да ни посочат на картата), шепя националисти и екстремисти искат да се „отцепят“, „да прекрояват граници“, просто защото така им е скимнало, без никаква причина, защото са лоши хора и мразят Сърбия, а не например заради това, че са подложени на една великосръбска политика на национална асимилация която ги обрича на унищожение и която за девет десетилетия ги стопа от 120 000 на 20 000 българи.

Този геноцид, разбира се, никой няма да го признае, най-малко сръбските редактори и журналисти от белградските вестници „Правда“, „Прес“ и други такива. За да намери потвърждение за предварително поставените си тези, М. Додерович в „Правда“ от 29. 11. и 01. 12. 2010г. взима изявления от двама „лидери“ на „българските национални партии“ в нашата страна за инцидентите в Югоизточна Сърбия“, Небойша Иванов и Драголюб Нотев, „гарнирани“ с „експертното мнение“ на „дългогодишния журналист и сешашен университетски професор“ в Ниш Ванче Бойков.

Лидерът на „най-силната от трите партии“ Небойша Иванов, срамежливо и угоднически увърта, че „сиромашията била виновна за всичко“!? Владимир Захариев, кмет и лидер на партията на Кошуница в Босилеград казва, че „екстремистите от партията „АТАКА, които идват от София, нямат подкрепа от гражданите на Босилеград!“ Драголюб Нотев твърди, че „били грешни и двете страни“ и че тая приказка за „прекрояването на границите“ е несериозна и нереална и че това с митинга и полицейската акция „не ни трябваше“ защото отношенията между двете държави са във „възход“, пък и „не искаме да прекрояваме границите!“? А „експертът“ Ванче Бойков твърди, че по комунистическо време „по искане на родителите в повечето училища се въвежда сръбски език“!?

Ако човек анализира и сравнява изявленията на нашите „национални лидери“ и „експерти“ и коментарите на сръбските редактори и журналисти като Додерович и Меденица, ще стигне до заключението, че те изобщо не се стараят да разкрият реалните проблеми които застрашават българите в Сърбия, а гледат някак си да ги замажат и да се харесат на властимащите им БИА работодатели в Белград.

Вижте ги: Сиромашията била виновна за всичко?! А кой тогава е виновен за сиромашията, АТАКА ли? Кой решава къде да отиват инвестициите за икономическото развитие в Сърбия? От голямата ли сръбска любов към българите и от „възходящите“ добросъседски отношения между двете държави българските общини са най-бедните в Сърбия? Тая сиромашия е израз на комплексното отношение на сръбската политика към българското население от 1920 година до днес. Тая сиромашия обслужва интересите на сръбската дебългаризаторска политика и всеки който твърди обратното, не говори от името на българите, а от името на политиката която ги унищожава.

Изявлението на Владимир Захариев за „екстремистите от АТАКА“, освен че е поръчано от БИА, е безмислено и глупаво. Първо, АТАКА е парламентарно представена политическа партия в Народното събрание, заедно с ГЕРБ е част от управляващата коалиция и е съответно представена и в Европейския парламент. Така че полицейските акции, и всичките квалификации и простотии изказани от „националните лидери“ за сметка на АТАКА, пред очите на Волен Сидеров и евродепутатът Димитър Стоянов, незабавно ще бъдат преведени на сметката на сръбското еврочленство. Кой не иска да разбере това, не мисли доброто на Сърбия.

От същия тип са и твърденията на Нотев, че „не искаме да променяме граници“, че „били грешни и двете страни“, вероятно пак казано с угодническото намерение хем да се хареса на Белград, или по-точно на БИА, хем някак си да се мине между капките и да се застрахова от отговорност. И за каква свобода и демокрация говорим когато от 10 000 жители в Цариброд, 11 000 са сътрудници на БИА! А в сръбските вестници по нашия въпрос се промъкват абсолютно същите тези, както по времето на Тито и Милошевич. В такъв дух говори и „университетския професор“ Ванче Бойков който изкара виновни родителите, че искали децата им да учат на сръбски език, а не комунистическата система която всяка проява на българско национално самосъзнание наказваше с монтирани процеси и дългогодишни затвори – в предишния „Бюлетин“ писах по тая тема. Все едно да осъдиш селяните в онова бесарабско село за канибализъм, а да оправдаеш съветската власт която им е отнела житото?!

Все докато лидерите на националните партии, политиките и журналистите с половин уста мрънкат за проблемите на българското малцинство, а с едното ухо се ослушват какво ще кажат в Белград, и все докато говорят не това което мислят и чувстват, а това за което знаят че в Белград ще бъдат похвалени и наградени – Сърбия и сръбския народ и ние с него ще продължим свободно да падаме към дъното на пропастта.

Ударил българин

Pressmagazin
DRUGAČIJE, POUČNO, EKSKLUZIVNO, ZANIMLJIVO... SVAKE NEDELJE U PRESSU

Какво пишеше сръбската преса по повод босилеградските събития от 27 ноември 2010г.
(Белградски вестник „ПРЕС“, 5 декември 2010г.)

Защо кипнаха

политическите страсти в Босилеград?

БОСИЛЕГРАД – Нито по-малко градче, нито по-вреди политически страсти. Едвам 10 000 души по преброяването от 2002 година, сега и половината постоянно не пребивават в това бедно планинско градче, разделено на два противоположни лагера: българи и сърбани.

Звучи парадоксално, но тъкмо така стоят нещата от миналата събота, 27 ноември, когато членовете на Демократичния съюз на българите (ДСБ), представяйки се като принадлежащи на потиснато и обезправено малцинство, отбелязваха „деведесет години от сръбската тирания“. На отбелязването на годишнината, тоест деня, когато с Ньойския договор Босилеград е присъединен към Сърбия, присъстваха и част от привържениците на дясната партия АТАКА от България, повечето от които, в девет автобуса, сръбската полиция спря на границата. Прерастването на това в междудържавен инцидент, измести настрана въпроса, дали българите в Сърбия са обезправени. По този повод репортерите на „Прес“ миналата седмица се отправиха към този град в югоизточна Сърбия.

Митинг и контрамитинг

Срещу протеста на ДСБ нямаше и промил сърби които живеят в това крайгранично градче, а също българи които казват, че изобщо не се чувстват обезправени.

Вероятно са забравили да ви кажат, че на митинга ги нямаше повече от стотина, и че повечето бяха членове на АТАКА, и че на същия този ден българите от Босилеград организираха контрамитинг със сръбски знамена, но полицията ни спря пред центъра на града, за да не се стигне до стълкновение – подвикна Владко Стойнев, бивш полицай, изпровокиран с твърденията на сънародниците за десетилетната „тортура и робство“ на което е изложена тяхната общност.

Вероятно са премълчали и че повечето от нас от сърце изживяват Сърбия като своя държава, въпреки че не сме по-малко българи от тях, само че не се чувстваме „обезправени“ като тях, нито сме платени за това. Аз съм воювал за тази държава на Косово, но за това не се чувствам по-малко българин от тях, нито някой ме преследва за това!

Стойнев казва, че твърденията на ДСБ за застрашеността на българите в Сърбия, не са точни. В Босилеград иначе години наред е на власт Демократичната партия на Сърбия, докато ДСБ има двама от 30 общински съветника колкото има местната скупштина.

Казват, че нямаме право да се обучаваме на майчин език, че сме маргинализирани в структурите на властта, че ни забраняват вероизповеданието в нашите черкви и още много глупости. Ако кмета на общината е българин, ако командира и почти целия наличен състав на полицията са българи, ако в училищата могат да се определят искат ли децата им да се учат на български или на сръбски – не виждам как сме обезправени. Ето, например, сега само петнайсетина деца се учат на български, докато родителите на останалите са се изяснили децата им да се учат на сръбски език. Говорят за асимилация, а за всичките тия години никой жив не ме е питал или карал да си помисля да се откажа от националната си идентичност или да ми е оказвал конкретен натиск – изброява Стойнев, зсягайки на края и въпроса с черквата която ДСБ потенцира.

Аз отивам в сръбска черква, както и повечето местни българи. Това също е православна църква, божи дом и нямам никакви проблеми с това – твърди той, което потвърждава и

на българин

брат му Димитър, подчертавайки, че единствения реален проблем в Босилеград е бедата и безработицата – 85 процента от населението не работи.

И Звезда и Левски

- Ровят срещу Сърбия, но не им се гадят заплатите които получават от същата тази Сърбия работейки в нейните институции – добавя гост на кръчмата в която приседнахме, чувайки за какво говорим. Отправя ни към къщата на Димитър Димитров, висок функционер на ДСБ „хороводец на всичко“ – както казва.

- Отидете и вижте колко е обезправен, докато снаха му и единия му син работят в общината, а другия в просветата. Манипулират с децата и вместо да им предложат някаква перспектива и по-добро бъдеще, те ги пълнят със зла кръв към държавата чиито са жители – казва, запознавайки ни със Анка Дойчинова, сестра на споменатия Димитров, която за разлика от него, се намира от другата страна на „барикадата“.

- В моите жили тече българска кръв, чиста колкото и неговата, но аз никога не съм се почувствала застрашена от това. Всичко каквото имат, са придобили от Сърбия и в Сърбия, и пак нещо не им е добре! Срамта е това което правят. И напишете че това са шепа хора, буквално няколко души. Босилеградчани не са такива. Ние сме българи и сме горди за това, но Сърбия е нашата родина, а това което е било преди 90 години... сърди се тази добродушна жена, бясно махайки с ръка.

Крачим към къщата на Димитър Димитров, разговаряйки с момчето от смесен брак, което ни води по тъмните и разорени улици на този закътан край на Сърбия.

- Баща ми е сърбин, а майка ми българка. Фен съм на Звезда и на Левски, говоря и двата езика, отивам в нашата сръбска черква, и нямам проблем с идентичността. Опитват се и нас младите да ни вмъкнат в цялата тази приказка, говорейки за терора на Сърбия, а в помещенията на ДСБ виси картата на Велика България и снимки на българските комити. Ето, това е тази къща и вижте сами.

Разделяме се в началото на уличката която отива нагоре, до къщата която повече прилича на паметна, отколкото на семейна къща. На навеса виси знамето на България, на стената е изписано ВМРО и постери на „заслужилите“: най-напред е Владо Черноземски, убиец на крал Александър Караджорджевич.

Михаило Меденица

Отношението на България към Сърбия от Средновековието до днес - войни и вековно забиване на нож в гърба ни.

БЕЛГРАД – след опитите на българската дясна коалиция АТАКА да отбележи годишнината от подписването на Ньойския договор в Босилеград, от България потекоха и дипломатически протести които стигнаха и до Европейската комисия.

Въпреки че през последните години отношенията им отбелязват повече плюсове отколкото минуси, сръбско-българските отношения предупреждават, че всяко изостряне на отношенията между двете страни може да донесе рискове, ако се има предвид, че почти във всички войни сме били на противоположни позиции. У нас това се илюстрира с поговорката: „Ако стане война и не знаеш на коя си страна, стреляй срещу българите, няма да сбъркаш“. Историкът Сръджан Цветкович казва, че съществува една вражеска вертикална линия от края на 19 век която прозлиза от „идеологията на дребните различия сред балканските народи които се опитват да наложат надмощието си за сметка на съседите“.

-Още от 1885 година и битката при Сливница, България заема противоположна позиция към Сърбия. Най-големия исторически спор между двете страни е по въпроса за Македония и той се промъква през Балканската и двете световни

войни. Във Втората балканска война Сърбия побеждава при Брегалница и получава Македония а България от тогава се чувства ощетена и затова нейните националисти и днес изразяват тия чувства – казва Цветкович.

Нашия събеседник изтъква, че през целия 20 век Сърбия и България са били образец за две противопоставени политики. Както казва той, сърбите винаги са били на страната на победителите, докато българите са били склонни да се приклянат към по-силните и с това обяснява, че те и днес като „американски играчи“ защитават независимо Косово.

Именно България по време на дебата за статута на Косово пред Международния съд толкова енергично се застъпваше за интересите на косовските албанци, така че нашия юридически екип издаде съобщение с което каза, че това е още едно забиване на нож в гърба на Сърбия.

Историк Миодрог Янкович казва, че сред народа още са живи спомените за зверствата на българските войници по време на двете световни войни, както и на факта, че по времето на Първата световна война българите в най-неудобния момент влизат във войната и затварят коридора за изтеглянето на сръбската армия.

- В сръбските семейства, особено сред ония, чиито деди са воювали срещу българите, е запазено особено завещание винаги да се отива на обратната, защото българите винаги са били на погрешната страна – казва Янкович и напомня че, националистическите опции на нашите съседи винаги търсят „възможност за исторически реванш“.

- Винаги когато Сърбия е слаба, при българите и маджарите се появява реваншизъм. А колкото Сърбия е по-слаба, реваншизмът на нашите съседи става все по-силен. И тъй като сега „не ни цъфтят рози“ естествено е, че сред тях се появяват такива движения – обобщава той.

В. Миладинович

„Сърбинът“ Павел Чернев

Че сърбите и българите могат да намерат и общ език, показва и случаят с политикът Павел Чернев чиято партия е част от коалицията АТАКА. Той стана известен с това, че той след обявяването на независимостта на Косово пред голям брой медии с мръсни псувни към българските естаблишмент, скъса знамето на Косово. Но факт е, и че българското Черноморие дълго беше една от най-популярните дестинации на сръбските туристи (основно заради цените!) както и това, че сръбските фолк звезди в България често са по-популярни отколкото у нас.

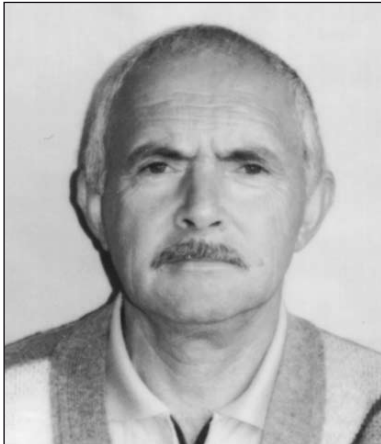
Хронология

- 12 век** - България е постоянна опасност за Рашка
- 14 век** - Сърбия доминира на Балканите след битката при Велбъжд 1330 г.
- Душан Силни се жени с българската принцеса Йелена
- Българския и сръбския патриарх провъзгласяват Душан за цар
- 19 век** - Княз Михаило Обренович създава връзки с българските бунтовници, създава се идеята за обща държава от сърби и българи.
- 1877** - От Санстефанския мир с който приключва руско-турската война, се създава вражество между сърби и българи в спора за Македония.
- 1883** - След Тимошката буна мнозина радикали намират убежище в България.
- 1885** - България се обединява, крал Милан безуспешно напада България.
- 20 век - 1912** Договор между Сърбия и България с цел изгонване на турците от Балканите. Първа Балканска война.
- 1913** - Втора балканска война в която Сърбия и България са на противоположни страни.
- 1914** - Първа световна война. България влиза във войната на страната на Австроунгария и Германия и затваря коридора за изтегляне на сръбската армия.
- 1941** - Втора световна война. Българите контролират част от територията на Сърбия и правят бройни престъпления.
- 1948** - След Резолюцията на ИБ отношенията се охлаждат
- 21 век** - България признава независимо Косово.

За „злата кръв“ на пишман сръбските патриоти

„Сине, ако стане война, а ти не знаеш на коя страна да тръгнеш, удари по българите, няма да сбъркаш“

(Моят отговор на статията във в-к „Прес“ който редакцията не поиска да публикува след няколко мои запитвания)

Димитър Димитров

Уважаеми г-н редакторе,

Статията в „Прес“ от 5 декември тази година „Ударил българин на българин“ (единственото точно е само заглавието), познавачите на положението в Босилеград прочетоха и като „Скарай и владей“. Като един от „шепата националисти“, (защо толкова шум ако наистина сме толкова незначителни?), като човек който бе споменат в статията,

и чиято снимка на къщата с постерите на македонските революционери бе приложена към статията на автора Михаило Меденица, имам зебележка защо екипът на „Прес“ не потропа на вратата ми, да им обясня защо сложих тия постери, сред които се намира и постера на атентатора Владо Черноземски срещу крал Александър. Сложих ги същия ден, когато в Сурдулица бе открита паметната костница на „жертвите на българските окупатори“ в двора на Техническото училище в Сурдулица, с намерението да предупредя, как един национализъм може да предизвика друг.

Това послание изглежда никой не го е разбрал, защото след известно време получих призовка от полицията във Враня където бях разпитан за наказателно дело „предизвикване на национална, расова(?) и религиозна омраза и нетърпимост“ и то по донос на свещеник на СПЦ Миодраг Драшко!

Разпитаха ме за петте постера на македонските революционери, с които се гордея и които са съставна част от моята личност и моята идентичност, питаха ме също защо съм бил в село Извор и защо съм чествал 24 май и защо на къщата ми има българско знаме. А аз ще кажа, че живея на изконно българска земя и чувствам са ми такива, каквито са. Коментара оставям на вас. Но съм сигурен, че и до ден-дневен никой не е повикал на отговорност авторите на „фабриката за произвеждане на омраза към българите“, паметната костница в Сурдулица построена с патетични журналистически статии „Ден когато е плакала кралица Мария“, „Сърдят се че са убивали“ и пр. Да не мислите, че майките в Македония, в Босилеград и Цариброд са пеели когато крал Александър е убивал синовете им в името на Велика Сърбия и който заплати с главата си за това в Марсилийския атентат?

Симпатично е, че Б-92 и „Прес“ и някои други сръбски медии искаха изявления от братята Димитър и Владко Стойневи които защитават „сръбските интереси“ в Босилеград. Ако Сърбия е паднала на това „сръбството“ в Босилеград да го защитава Владко Стойнев, когото представихте като „бивш“ полицай, премълчавайки, че този полицай е суспендиран от работа заради злоупотреба със служ-

жебното си положение и продължително приемане на мито и на края е осъден на година и половина затвор, тогава на „сръбството“ в Босилеград наистина лошо му се пише. Въпреки че същия този господин през 2003 година се жалеше на Хелсингския комитет за защита на правата на българите, че са му застрашени човешките права и твърдеше, че това е „може би е на национална основа“. Сега той говори за „контрамитинг“, от всичко трима души с по няколко висящи дела, които някой нарочно държи в чекмеджето за да ги използва, точно за такива „патриотични“ цели когато трябва да се пронесе сръбското знаме през Босилеград и с повици „Сърбия, Сърбия“ да се сплшат другите, колкото да се знае кой тука е чорбаджията! Няма да се изнасям и ако на г-н Стойнев простят излежаването на наказанието от година и половина, именно за такива заслуги в защитата на „сръбството“ в Босилеград и то може би точно във вашия вестник. Тежко и горко на държавата Сърбия с тия и такива „сърби“. Тежко и горко на такава Сърбия в която свещениците, вместо да се занимават с духовното възпитание на вярващите, пишат доноси на държавна сигурност и прокуратурата срещу тях. Тежко и на Сръбската православна църква в която настоящи и бивши комунисти, жандарми и безбожници проповядват християнството и са главни в Църковното настоятелство в общината.

Симпатично е и че сте намерили за добре да вземете изявление от братовчедката ми Анка Дойчинова която казва: „Всичко което имат създадох от Сърбия и в Сърбия и пак им не е добре. Срамно е това което правят. Манипулират с децата. Вместо да им предложат някаква перспектива и по-добро бъдеще, те ги зареждат със зла кръв към държавата в която живеят“. Скъпа ми братовчедке, именно аз и съпругата ми покровителствахме и се грижихме за две деца които бащите им сърби авантюристи ги създадох минавайки през Босилеград и после ги оставиха и изчезнаха. Моят син Александър Димитров, заедно с родителите си, е в основата на вероятно най-хуманното културно мероприятие с което се прочу нашия град – Великденския фестивал, на който посрещаме деца от цяла Сърбия и всички съседни страни и им предлагаме най-доброто от себе си. Именно ние бяхме в основата на създаването на КИЦ-а в Босилеград, благодарение на който стотици деца ползват безплатни почивки на Черноморието, учат безплатно на българските университети, гледат безплатни концерти, пътуват на почти безплатни екскурзии, спортни активности в НСА „Васил Левски“ – София, получаване на безплатни визи и какво ли още не! Нашето семейство е в основата на изграждането на ТВ „Кодал“ благодарение на която гражданите на Босилеград имаха възможност да видят света по един друг начин, нищо че най-нахално ни изгониха после оттам. А що се касае за това което сме създали, то е плод на способността на съпругата ми и на мен и на трудолюбие то което притежаваме и сме го постигнали с денонощна работа по Германия, бивша Югославия, Косово и т.н. Лично аз много съм изстрадал от Република Сърбия, пребит съм още на 16 години от петима жандарми и перманентно и до ден днешен с измислени доноси и съдопроизводства ме осъждат без вина само и само да се откажа от борбата за по-добро бъдеще на ония които се чувстват българи в Западните покрайнини и на ония на които са им нарушени човешките права.

А за перспективите на децата? За това питайте нашите управляващи пряко подчинени на Тадич, Кошунница и Томислав Николч – те решават за нашата икономика, за инфраструктурата и за бъдещето на босилеградските деца!

Можем обаче да си поговорим за „злата кръв“ на ония които години наред, отровени със сръбски шовинизъм, ни измъчват на границата при внасянето на Великденските и Коледните подаръци за деца.

Трябваше все пак да намерите и да поговорите с тия деца пълни със „зла кръв“, а не да събирате изявления от хора които са от другата страна на „барикадата“, вероятно сръбската, и които вероятно са ви по-близки с подозрението си и патологичната омраза към българите която си личи от другата страница на вашия репортаж!? Европейска Сърбия трудно може да разчита на тия и такива хора. Защото, ония които веднъж са предали своя народ, включително и чичовия си брат, няма да имат никакъв проблем с предателството на „сръбството“, така както днес Сърбия го разбира. Как не се сетихте да попитате г-жа Дойчинова, как съчетава българското си гражданство със членството в Сръбската радикална партия, и кое от тия две неща е по-важно за нея?

Нарочно предизвикания скандал на граничния пункт „Рибарци“ когато органите на МВР върнаха автобусите на политическа партия АТАКА, уж от съображения за сигурност, измести на втор план това, за което наистина трябваше да се говори: положението и правата на българите в Сърбия и особено в Босилеградска община. С изречението от подзаглавието „Не сме обезправени, Сърбия е наша страна и имаме само два проблема – безработица и сиромашия“, вие се приближихте до същността на проблема: безработицата и сиромашията водят до духовна беда и озлобление, което е причината за всичко лошо което се случва тука. Но и безработицата и сиромашията си имат майка – политиката на великосръбския национализъм към българите, изпълнена с шовинистична омраза, съзнателно възпитавана в сръбския народ с десетилетия и векове. Алармирането на българската, сръбската и европейската общественост, и разговор за реалните проблеми на Българското малцинство за тяхното решаване, могат да бъдат в интерес на самото малцинство, в интерес на сръбско-българските отношения и членството на Сърбия в ЕС. Вместо това, продължиха мантрите за „застрашаването на териториалната цялост и Конституционното устройство“ крясъци за териториалните претенции на България и „сърбуването“ на разни съмнителни типове на които „Сърбия е единственото отечество“, измислени „контрамитинизи със сръбски знамена които полицията е спряла, за да не стигне до „сблъсъци“ – както твърди „бившия полицай Владко Стойнев“.

„Баща ми е сърбин, майка ми е българка, фен съм и на Звезда и на Левски, говоря и двата езика, отивам в нашата, сръбска църква...“ – цитира авторът някакво анонимно „момченце“ от смесен брак. Аз съм на 65 години и не съм чувал в Босилеградско някъде да има „сръбска църква“. Пардон, има една „удбашка църква“ в с. Долно Тлъмино, която за разлика от църквата св. Иван Рилски в с. Паралово, е осветена.

Би било по-полезно ако продължим разговора за това какво трябва да се направи за да може тука да се живее по-добре, и в интерес на малцинството, и в интерес на някоя друга, европейска Сърбия. Все докато Сърбия се отнася към своите лоялни граждани от български произход с предразсъдъци от типа: „вековно забиване на нож в сръбския гръб“, „сине ако стане война, а ти не знаеш на коя страна да тръгнеш, удри по българите няма да сбъркаш“ и „зверствата на българските окупатори по време на двете световни войни“ нито за нас, нито за сръбите няма да дойдат по-добри времена, без оглед на лъжливите „патриотични услуги“ на г-жа Дойчинова и братята Стойневи на които „нищо не им липсва в Сърбия“.

Докога ще ни заплашвате?

На 25. 10. 2010 година в центъра на Босилеград ме спря път-на полиция, и ми даде призовка да се явя на разпит в Областното управление на полицията във Врания, на 27. 10. 2010г в 10 часа, (обърнете внимание само два дни преди разпита), както пишеше в призовка, за събиране на данни във връзка с наказателно дело, „Предизвикване на национална, расова и религиозна омраза и нетърпимост по чл. 317, ал. 1 от Наказателни кодекс на Р Сърбия“. В призовката не пишеше нито срещу кого, нито къде съм предизвикал такава омраза.

Въпреки това, отидох точно в посоченото време, и най-напред се заблагодарих, че са ми написали призовката на моя майчин български език. След това полицейския инспектор г-н Милош Динич, ми прочете обвинението, което свещеник Миодраг Драшко е подал до прокуратурата във Врания в което, доколкото си спомням, ме обвиняваше в следното: че на къщата ми в Босилеград имало българско знаме, какво съм правил на 24 май т.г. в село Извор, Босилеградско, че на къщата ми имало портрети на въоръжени с пушки лица, че при него идвали хора и се оплаквали от българското знаме, от КИЦ-а в Босилеград, Демократичния съюз на българите, списанието „Бюлетин“ които не го уважавали и пр.

Помолих г-н Динич да ми даде копия от обвинението на г-н Драшко, но той ми обясни, че според закона, той не могъл да ми го даде. Казах му че това не е редно, и че в 21 век не би трябвало да има тайни и недостъпни документи, след което отговорих на неговите въпроси: Че на къщата си имам български флаг и че той там ще стои до края на живота ми, че на 24 май в село Извор при черквата „св. Троица“ заедно с още стотина души съм чествал Деня на българската култура и на славянската писменост, че на къщата ми има пет постера на македонски революционери дали живота си за българите в Македония и Западните покрайнини, с които се гордея и му ги изброих всичките от ляво на дясно: Мара Бунева, Владо Черноземски, Тодор Александров, Иван Михайлов и Менча Кърничева и че аз, като български патриот, мога да се радвам само на българската история. Той направи служебна бележка, която собственоръчно подписах, с което приключихме и си тръгнах за Босилеград.

Преди няколко години построих улична чешма до къщата ми, по примера на дядо ми Димитър Дойчинов който също навремето е направил чешма в центъра на Босилеград и е бил пребит 1921 от жандармерията на Александър Карагеоргиевич. Мен ме преби комунистическата жандармерия 1963 с псувните: „ще ви ебем майката българска, ние ще ви оправим и пр.“ Тази чешма боядисах с цветовете на българското национално знаме. През 2006 година също получих призовка на сръбски език. На гърба ѝ написах, че не е написана на моя майчин български език, не я разбирам и не мога да я приема. Това не бе се случвало дотогава, но след това ми изпратиха втора призовка, сега вече написана български език и в нея пишеше, че ме призовават във връзка с наказателно дело предизвикване на национална омраза и нетърпимост по чл. 317 от Наказателния кодекс на Р Сърбия. И тогава поставих въпроса, как може един флаг на която и да е държава, да предизвика национална омраза и нетърпимост? Коментара оставям на вас, а българските политици нека да си продължават с безрезервната подкрепа за кандидатурата на Сърбия в ЕС. Нас обаче сръбите продължават да ни мачкат така както и турците не са ни мачкали.

Няколко седмици след това, отпратих писмено искане до прокуратурата във Врания да ми предостави доноса на свещеник Миодраг Драшко срещу мен, въз основа на който исках да потърся правата си пред съда: може ли някой по свое усмотрение да ме разкарва 200 километра до Врания и обратно, да давам показания и да ме тормози психически само заради своята шовинистична представа за българите и България?

Като български и европейски гражданин, се оплаках и на Комисията по правата на човека в Народното събрание и на Външно министерство на Република България. Получих само отговор от Комисията по правата на човека, че моето оплакване е отправено за мнение на министъра за българите в чужбина Божидар Димитров и нищо повече.

Димитър Димитров

Ние сме застрашени от изчезване, но това е съвсем нормално!

Коментар върху изказването на един „бивш полицай”, „военен инвалид” и „председател на сдружение на военните инвалиди” в ТВ Б-92 и в-к „Прес”, г-н Владко Стойнев.

Митингът на ДСБ и АТАКА в Босилеград и връщането на около 600 души български граждани от митническия пункт Рибарци – Олтоманци на 27 ноември 2010 година, беше повод всички заинтересовани лица и политически субекти, да извадят на показ позициите си по проблемите на българското малцинство в Западните покрайнини. Сред тях, поне от сръбската страна, нямаше съпричастни и конструктивни, въпреки че за всички е очевидно, че малцинството ни умира. Дори напротив, в някои текстове се вмъкват пословици от сръбския фолклор подканващи на саморазправа с българите: „Сине, ако стане война и ти не знаеш на коя си страна, удри по българите, няма да сбъркаш”!

Тука искам да анализирам някои от тия позиции появили се в сръбските медии. За разлика от българските, те дойдоха в Босилеград не за да разберат какво наистина става с нас, а за да намерат доказателства за предварително поставената си политическа теза, че е застрашена териториалната цялост на Република Сърбия и че група български екстремисти искат да изместят границата!

Тази теза бе поставена още по времето на Милошевич, но се поддържа и от днешните „демократични” сръбски власти които не успяха да измислят нищо ново по нашия въпрос. Тази теза е за вътрешно-сръбска употреба и има две основни цели: да прикрие асимилационната политика която застрашава екзистенцията и националната идентичност на българското малцинство и да мобилизира „сръбските патриоти” под знамето за отбрана на „суверенитета и териториалната цялост на Република Сърбия”. Тезата иначе е контрадикторна по същество: ако наистина става дума, както се твърди, за 5-10 души, тогава те по никакъв начин не могат да застрашат териториалната цялост на Сърбия и всичко което се пише за тяхна сметка, е лъжа.

Доказателствата за „застрашеността” на Сърбия и за „доброто” положение на българското малцинство се търсят в изявленията на някои „мирни” босилеградски граждани, като братята Владко и Димитър Стойневи, Вене Велинов, Анка Дойчинова и някои „анонимни” граждани чиито изявления прозвучаха по Б-92, „Прес” и други медии.

Тяхната задача беше да кажат, колко са лоши българите от ДСБ и колко ни е добре в „родината” Сърбия.

– „Вероятно са забравили да споменат, че на митинга ги нямаше повече от стотина и че повечето от тях представляваха членове на АТАКА, че същия ден българите от Босилеград организираха контрамитинг носейки сръбски знамена, но полицията ни спря пред центъра на града за да не се стигне до сблъсъци – подвикна Владко Стойнев, бивш полицай провокиран от твърденията на

сънародниците за десетилетна „тортура и робство”, на които е изложена тяхната общност.

– Вероятно са премълчали, че повечето от нас с цялото си сърце приемаме Сърбия като своя държава, въпреки че ние с нищо не сме по-малко българи, само не се чувстваме „обезправени” като тях, защото това просто и не сме, нито пък сме платени за това. Аз съм воювал за тази държава на Косово, но затова не се чувствам по-малко Българин, нито пък някой ми налага това!”

Стойнев казва, че не са точни твърденията за застрашеността на българите в Сърбия. В Босилеград иначе, години наред е на власт Демократичната партия на Сърбия докато ДСБ има две от 30 общински съветника колкото ги има в местната власт.

–Казват че нямаме право да се учим на своя език, че сме маргинализирани в структурите на властта че ни забраняват да се молим в нашите черкви и още много глупости. Ако кмета на общината, командира на полицията и почти целия личен състав на полицията са българи, ако родителите в училищата могат да се изяснят дали децата им

ще учат на български или на сръбски език – не виждам с какво сме обезправени. Ето например, само петнайсетина деца учат на български, докато останалите са се изяснили децата им да учат на сръбски език. Говорят за асимилация, а през всичките тия години никой жив не ме е карал да се откажа от националната си идентичност или пък да ми е оказал конкретен натиск – изброява Стойнев, засягайки и въпроса за черквата която ДСБ коментира.

–Аз отивам в сръбска черква, както и повечето туркашини българи. Това е също православна черква, божи дом и нямам никакъв проблем с това – твърди той, което потвърждава и брат му Димитър, подчертавайки, че единствения реален проблем в Босилеград е безработицата – 85 от населението не работи („ПРЕС”, 5 декември 2010г.)

В друго време и на друго място, твърденията на братята Стойневи нямаше да заслужават никакво внимание и вероятно никоя медия нямаше да си харчи времето с тях. В нашите условия, техните неспособни мисли са опасни и за българското малцинство и за Сърбия. За малцинството са опасни защото замазват проблемите чието прикриване застрашава не само идентичността но и екзистенцията на българите, (включително и тяхната, но това си е техен проблем), а за Сърбия са опасни защото именно такива твърдения са доказателство за сръбската политика на асимилация и сегрегация към българите.

Погледнете твърденията на „бившия полицай” г-н Стойнев „...на митинга ги нямаше повече от стотина ...същия ден българите от Босилеград организираха контрамитинг носейки сръбски знамена, но полицията ни спря...”

На „контрамитинга” имаше само трима души във ви-

димом нетрезво състояние и полицията ги спря, защото шофьора на микробуса от който се размахваше сръбското знаме, не е имал шофьорска книжка. „Аз съм воювал за тази държава на Косово.“ – казва Стойнев. Явно не си е свършил добре работата, защото благодарение на такива „воини“ Косово спечели независимостта си. Няма да коментирам „компетентните“ становища на г-н Стойнев за правата на българското малцинство, за които десетилетия наред си блъскаат главите политици, дипломати и експерти по-международно право от София, Белград, Женева, Брюксел и Вашингтон. По-интересен ми е интелектуалния и морален профил на сръбския „патриот“ който, въпреки думите на брат му Димитър, че: „...единствения реален проблем в Босилеград е безработицата – 85 от населението не работи“, оправдава политиката която лишава българите от Босилеград от основното човешко право – правото на работа!?

„Бившия полицай“ Владко Стойнев е уволнен от полицията в края на 2002 година за корупция и с присъда на Висшия съд във Враня № К 59/10 от 22.09. 2010 година е осъден на година и половина затвор, затова че е приемал мито от български и сръбски граждани във вид на чашки за кафе, грънци, цигари, телефони, кашкавал, алкохол, бензин и пр. за да не предприема срещу тях задължителните контролни действия. В защитата си, между другото, споменава, че е „воювал на Косово“, че е „военен инвалид“ и „председател на сдружението на военните инвалиди в Босилеград!?“ Това за съдът, разбира се, няма никакво значение, но си личи тарикатът който се опитва да скрие корупцията си (и апетита към вкусния български кашкавал!) зад „патриотизма“ и „хуманността“ на „военния инвалид“, с което иска да предразположи съдията към себе си.

А в оплакването си до Хелзинския комитет за защита на правата на българите в СиЧГ от 29. 07. 2003г. г-н Стойнев пише: „Смятам, че срещу мен се води кампания от страна на организирана група хора в изпънителната власт които искат да ме сплашат, а може би и ликвидират, защото като полицай се осмелих да се намеся в една организирана верига от незаконна търговия в която са замесени хора от властта и близки до нея кръгове.“ И по-нататък: „...може би ме преследват и на национална основа, както се вижда и от присъдите в които дебело се подчертава моята национална принадлежност“. В горе цитираното изказване в „Прес“ той, вероятно забравил какво е писал през 2003 година, твърди: „...а през всичките тия години никой жив не ме е карал да се откажа от националната си идентичност или пък да ми е оказвал конкретен натиск“.

Кое в случая е вярното?

Вярно е само моралната и професионалната поквара на журналиста, който в стремежа си да оправдае държавната политика която доведе българите от Босилеградско до пълно унищожение, търси доказателства в изказванията на морално съмнителни и непросветени хора. Те обаче сами му оспорват предварително поставената теза: „Аз отивам в сръбска църква, както и повечето тукашни българи. Това е също православна църква, божи дом и нямам никакъв проблем с това.“ Сръбска църква? Откъде-накъде пък е „сръбска“? Строена е от българи, миряните са българи, свещениците са българи – само един член от църковното настоятелство е полубългарин, а църквата е „сръбска“? Как ще ни обясни това „експертът“ по националните въпроси г-н Димитър Стойнев? И още, къде е българската църква, за ония които искат да отидат в нея?

Жаклина Иванцова

Едно оплакване до ЕС

Европейска комисия
До г-жа Тереза Собиески

Уважаема г-жо Собиески,

Световното ми име е Занко Станойков. Роден съм в босилеградското село Горно Тлъмино в бедно селско семейство. Рано останах сирак. Сега съм йеромонах с духовното си име Йоан. Аз съм първият свещеник в Босилеградско, който след 1919 г. се е осмелил да служи на български език в Западните покрайнини.

Искам да служа на Бога и да помагам на моите бедни и изстрадали сънародници. Крайната ми цел е да построя манастир в село Паралово посветен на преподобния наш отец Йоан Рилски, закрилника на българския народ, който да стане духовен център за опазването на българския дух в Босилеградския край. И да се посветя на служба в него.

Смятам, че ние българите в Босилеградска община трябва да имаме български свещеник и българска църква. Сръбската православна църква не ни разрешава. Сръбските свещеници идват в нашият край 1920 година и донасят сръбските обичаи и закони. Те съветват и подвеждат българите да слагат сръбски имена на децата си. Въвеждат в молитвите, требите и литургиите сръбските правила, чужди за нашите хора, а православни българи чуват на литургиите всекидневно да се споменава „сръбския наш народ“ и „сръбския наш синод“, което е обидно за нас. Проповядват, че сме един православен народ, че не трябва да се делим и че сме длъжни да бъдем лоялни на Сръбската Православна Църква, но същевременно ни дискриминират:

Слагат високи цени за своите услуги с което отблъскват от вярата и църквата нашите бедни и измъчени хора; Гледат как се разпадат нашите църкви, иконостаси, фрески и богослужебни утвари и книги – всички строени, оборудвани и купувани преди 1919 година, когато все още сме били в лоното на БПЦ.

Нарочно допускат времето да изтрие българските следи. Крадат се много ценни икони от времето на нашата българска история, стари книги с духовно съдържание и ценни църковни вещи. Всеки който се противопостави, както се опитвам и аз, провъзгласяват за държавен и църковен враг, който трябва да се накаже и тихо да се отстрани, както сега правят с мен. На всичко това Светия Синод на БПЦ и Българското правителство не предприемат почти нищо или много малко за да ни помогнат - страхувайки се да не си нарушат държавните добросъседски, и църковните сестрински отношения. Гледайки как сърбите си поставят и ръкополагат свои епископи и свещеници и строят нови църкви и манастири в Охридската Архиепископия в Македония, която винаги е била Българска, ние в Босилеград също решихме да направим една малка църква посветена на всебългарския закрилник, преподобния наш отец Йоан Рилски – Чудотворец, където да изповядваме вярата си и да се молим и слушаме Словото Божие на майчиния си език и да вършим светите тайни и молитвословия по правилата на Българската Православна Църква. Църквата построихме и оборудвахме със средства от България и от родолюбиви и благочестиви българи. Поискахме да дойдат сръбски и български архиереи и свещеници да я осветят както се подобава. Вместо това, владиката вранянки Пахо-

мий ми взе енорията в която спада село Паралово с въпросната черква. Благодарение на населението което ме подкрепи, той не посмя досега да ме изгони или разчини. При откриването на църквата на 31 август 2009 година, ние очаквахме чesлeдeдинвeкoтнoвoщe имамe бългapcкa църквa, в която ще можем да се молим и изповядаме божие слово на майчиния си език и в която ще имаме право да споменаваме нашия български народ и нашият български синод. Вместо това, владиката Пахомий ни държа политическа беседа пълна с цинизъм на чист сръбски език. Не ни защити нито българският министър Божидар Димитров, нито пък имаше реакция от Светия Синод на БПЦ.

Преди два месеца владиката Пахомий ми съкрати материалната субсидия която иначе се дава на всички свещеници сърби и аз в момента живея от дарения от България.

Междувременно, със знанието на владиката, колегите ми свещеници, един сърбин и един българин, започнаха да ме крадат, да ме клеветят и да водят психологическа война срещу мен. Живота ми просто стана непоносим и аз не мога да се посветя на духовните си занимания.

През октомври 2010 година случайно открих едни документи на Църковното настоятелство в Босилеград от които се виждаше, че Владиката Пахомий, председателката на Църковното настоятелство г-жа Здравка Гагулска и други лица са направили финансова злоупотреба с 2 000 евро предназначени за довършване на църква и ги обявих.

На 27 ноември, на 91 годишнина от подписването на Ньойския договор, се проведе разширено заседание на Църковното настоятелство и след 4 часово заседание върху мен се оказа жесток натиск, че ако не престана да служа на български, ще ме предадат на Църковен съд и ще ми отнемат свещеническия сан. В момента съм принуден да отстъпя, докато всички заедно не се изборим за самостоятелна черква и не попаднем под юрисдикцията на БПЦ. Просто е невъзможно да преследвам целите си като сръбски свещеник.

Всичко това ви пиша за знание, за да го използвате където е необходимо.

Бог да ви благослови!

*Босилеград, 03. 09. 2010г.
Отец Йоан (Занко Станойков)*

Страданията

Компроматната война на епископа на Вранска епархия срещу отец Йоан започна, откакто той заяви позицията си да служи на български език и да защитава българските духовни традиции и обичаи в Босилеградско.

С тази цел той стигна до идеята за построяването на черквата „св. Иван Рилски“ в с. Паралово. Малцина са тия които могат да се похвалят, че през живота си са успели да построят черква. Благодарение на подкрепата на дирекция „Вероизповедания“ към Министерски съвет на Република България и други патриотични българи, той се справи със задачата си. Но вместо признание, получи порицание от владиката Пахомий който отказа да освети черквата, даже му даде писмена заповед да предаде ключовете от черквата на друг свещеник и го премести в друга енория. Жителите на с. Паралово единодушно подписаха петиция с която искат от владиката Пахомий да им остави отец Йоан, който е и най-заслужен за построяването на черквата.

Демократичните принципи обаче не са характерни за Сръбската православна черква и желанието на селяните едва ли има някакво значение за владиката Пахомий. От тогава нещата са в застой. Въпреки че владиката публично заяви, че няма от отец Йоан да направи български мъченик, компроматната война срещу него продължи чрез назначеното от владиката Църковно настоятелство на Църковна община Босилеград. Това настоятелство, противно на всички християнски традиции, вместо да бъде избрано от местното население, е грижливо подбрано от владиката по някакви странни критерии които едва ли имат нещо общо с християнството. Главна дума в него водят хора известни с комунистическото си минало, антибългарските и антихристиянски настроения и привързаността към великосръбските идеи на Шешел. Най-активни сред тях са Здравка Гагулска, юридически съветник на всички общински власти от Тито до Тадиш и пенсионираният началник на полицията Радомир Йойич, сърбин по народност. Трудно е да се повярва, че този закъснял „християнски“ ангажимент е плод на тежки духовни терзания за безбожните комунистически прегрешения от миналото. По-скоро става дума за „патриотични“ задачи доверени на проверени лица да контролират какво се прави от и около олтара.

По същия начин миналата есен владиката си избра и назначи за иподякон Зоран Стоянов, дотогавашен (неформално и сегашен) лидер на общинския съвет на сръбската Радикална партия в Босилеград, иначе със световно образование, завършил е факултет по общонародна отбрана, сега преименуван във факултет за държавна сигурност! Така устроено, църковното настоятелство в Босилеград и просръбски настроените колеги на отец Йоан, поведоха компроматна война срещу него с цел да го злепоставят пред миряните като мошеник и крадец, който уж бил откраднал някакви пари при строежа на черквата и даже си бил купил къща с тях! В интерес на истината, той къщата си беше купил преди да се роди идеята за черквата в Паралово, но кой ли помни сега това. Ако наистина има основания, защо Църковното настоятелство просто не даде отец Йоан на граждански съд? Има един проблем: гражданските съдилища боравят с доказателства...

Самата църква „Св. Богородица“ в Босилеград, вместо духовен и християнски център на българите от Босилеград който да ги възпитава във високите морални и духовни ценности на християнството, през последните няколко години се превърна в сборен пункт на Сръбската радикална партия

на грешния отец Йоан

на Шешел и разузнавателен център на сръбската държавна сигурност, чиито цели открай време са асимилация и сърбизация на местното българско население. Тия коварни цели, дълбоко противоречащи на християнското учение, налагат използването на коварни методи и коварни хора за тяхното изпълнение. За да тушира обвиненията на българските малцинствени организации, че богослужението се провежда от сръбски свещеници на сръбски език, владиката Пахомий постепенно изтегли сръбските свещеници, като на тяхно място назначи местни свещеници българи. С това той удари два заека: изби един от главните козове за нарушаване на религиозните права на българите и се сдобил с послушни свещеници от български произход които верно обслужват сръбската асимилационна политика. Нищо че някои от тях с мъка сричат християнските книги а други са прочути със сребролюбие и развратния си живот. Свещеническите им задължения се изчерпват със събиране на такси от опела, по някоя венчавка и кръщавка. Отвратени от това, истинските християни все по-малко отиват на черква, остават ония които това го правят по навик.

Отношенията между Отец Йоан и владиката Пахомий се изостриха още повече защото той дълго не искаше да даде на владиката отчет за постъпилите и изразходвани средства за строежа на черквата. Докато той навсякъде молеше за средства, нито настоятелството, нито владиката даваха пари, а когато черквата бе построена, те побързаха да сложат ръка върху нея и даже да го изгонят от съображения за „национална сигурност“ – да не чете Евангелието на български! Пари за черквата в Паралово нямаше, а по същото време, Църковното настоятелство и тогавашния поп сърбин Миодраг Драшко продаваха църковните гори и си купуваха алуминиева дограма за прозорците на поповата къща! Отец Йоан не искаше да предаде ключа от черквата и отчета, вероятно защото подозираше, че владиката ще му вземе не само черквата в чийто строеж той бе заложил смисъла на живота си, но и енорията. Неизвестността продължи повече от година и към края на декември миналата година, владиката Пахомий даде писмено нареждане на отец Йоан в тридневен срок да предаде отчета и ключа от черквата в Паралово, иначе ще го даде на Църковен съд за непослушност. Ако наистина го направи, няма никакво съмнение, че го очаква най-строгото наказание – низвержение! Независимо от това дали и колко е виновен, той няма как да се защити от шовинистичните сръбски свещеници и владиката, ияявен българомразец, и то пред съд в който фактите нямат абсолютно никакво значение.

Междувременно, в-к „Братство“ обяви скандалните разкрития на отец Йоан, че не той, а Църковното настоятелство и владиката Пахомий са замесени във финансовата далавера. Министерството на вероизповеданията на Сърбия миналата есен отпуснало 200 000 динара (около 2 000 евро) за довършване на строежа на черквата „св. Иван Рилски“. След това Вранската епархия е предоставила на Министерството отчетни документи от които се вижда, че парите са похарчени по предназначение, но на черквата в Паралово нищо не е работено! Останалото трябваше да бъде работа на прокуратурата. И на покаянието на ония които ни учат на християнските заповеди „не лъжи“ и „не кради“, но самите не ги спазват, особено когато трябва да се измами и открадне нещо от държавата! Приблизително по това време от Изворската черква изчезнаха стари църковни книги и църковни вещи от изключително значение

за историята и националната идентичност на българското малцинство. И в тоя случай бе погазена Божията заповед, „не кради“! Всъщност, ако Сръбската православна църква незаконно си е присвоила всички български духовни светини и имоти в Западните покрайнини, защо пък да не открадне и църковните книги и вещи? Особено пък когато няма кой да ги защитава.

От това на отец Йоан едва ли ще му стане по-добре.

Той е сам срещу владиката Пахомий, зад когото стои държавата Сърбия. Същата онази държава която го оневини в делото за педофилия което разтърси сръбската и голяма част от европейската общественост, и съсипа живота на три момчета – ученици на Богословското училище във Враня.

Шансовете му са минимални. Особено при предателското мълчание на българската държава и на Българската православна църква, чиито църковни великодостоиници са добре запознати със случая отец Йоан, който с последни сили се противопоставя на злия сръбски демон който през олтара навлиза в българските души и ги разгражда и сърбизира отвътре. Този въпрос Светия синод на БПЦ едва ли си поставя, и което е още по-зле, едва ли се и интересува от него.

Нещата около отец Йоан драматично се усложниха след като той на 7 ноември миналата година, по повод Деня на Западните покрайнини, по искане на ДСБ и КИЦ, в Босилградската черква пълна с българи и гости от младежката организация на ВМРО, отслужи панихида за жертвите на сръбския терор на границата и произнесе една българска патриотична реч. Иначе, служенето на панихиди на сръбските жертви на НАТО агресията Сръбската православна църква често практикува. Нашите жертви май не са толкова свидни на свещениците, които под расото си таят нескрита омраза към българите.

Каква съдба предстои на отец Йоан?

Неговия проблем всъщност е част от нерегламентирания статус на българското малцинство след разпадането на бивша Югославия. В този нерегламентиран статус, статуса на българските черкви в Западните покрайнини пък изобщо не е регламентиран с никакъв международно-правен или църковен документ. В Ньойския договор няма нито дума за това че, освен териториите и административната власт, трябва да се предаде и българската духовна власт на Сръбската църква. От българска страна такъв документ, дори и да искал, е нямало кой да подпише, защото Българската екзархия тогава е под схизма наложена от Цариградската патриархия и никоя призната църква не е имала право да сключва каквито и да е договори с нея. Сръбските окупационни власти просто са изгонили българските свещеници с насилие и терор, и на тяхно място са поставили свои сръбски свещеници.

Днес, когато България е част от Европейския съюз, а Българската православна църква част от Вселенската патриархия, България действително е по-силната страна която притежава възможността и механизмите да настоява за решаването на проблемите на българите в Западните покрайнини, се появи друг проблем – липсата на национално отговорни и достойни български политици които да поискат това. Защото няма какво да се лъжем, духовната власт е огледално изображение на политическата власт.

Иван Николов

Ньойския договор и схизмата в българската Екзархия - една премълчавана истина

„Там на Балканите има един див народ, който трябва да бъде унищожен.” Жорж Клемансо – министър председател на Франция от 1917 до 1920 г.

Чи са българските черкви и черковни имоти в Цариградско, Босилеградско, Трънско, Кулско и Струмишко след 90 години сръбска окупация по силата на Ньойския мирен договор от 1919 година? Какви свещенници трябва да свещенодействуват там според каноните на Православната църква? Отговор на тези въпроси ще получите след като прочетете следващите редове.

По мое мнение тези въпроси не са засегнати нито от политици, нито от клира на Българската екзархия и в последствие – Българската патриаршия, както преди подписването на Ньойския договор, така и след него и дори и в днешно време.

Борбата за установяването на българската национална църква продължава 40 г. - започва през 1830.

Махалата Св. Богородица в град Пловдив ще влезе в Българската екзархия, но които от нейните жители не ще желаят да се подчинят на Българската църква и Екзархия, ще бъдат напълно свободни в това отношение. Подробностите за това ще бъдат уредени между Патриаршията и Екзархията според църковните обичаи, принципи и правила.

Параграф 2 на чл. 10 от фермана разрешава и други епархии да бъдат признати за български, ако най-малко 2/3 на християнското население в нея го желае. Съобразно този параграф се извършва плебисцит в Македония под контрола на турските власти и Вселенската гръцка патриаршия. Резултатът от този референдум е включването на голяма част от Македония в границите на Българската екзархия. Това са Скопска, Охридска и Битолска епархии. След извоюване на националната независимост се създават още две епархии: Неврокопска и Старозагорска (90-те години на 19 век).

Тук специално спирам вниманието си на Скопска, Охридска и Битолска епархии. За тях е извършен референдум, т.е. чрез пряко допитване до миряните в съответствие с всички канони на Вселенската гръцка патриаршия / и потвърдено от нея /. В случая имаме едно чисто демократичен и канонически избор на миряни за присъединяването им към българската Екзархия.

Свиканият на 12 февруари 1872 г. Временен съвет на Екзархията избира за пръв български екзарх ловчанския митрополит Иларион.

Този избор обаче не е одобрен от Високата порта и на 16 февруари същата година на негово място е избран видинският митрополит Антим I.

През май 1872 г. Българската екзархия се обявява за автокефална (независима), а не за автономна, каквато е според султанския ферман. Това нарушение на каноните е използвано от Цариградската патриаршия като повод да обяви на 16 септември 1872 г. Българската православна църква за схизматична, тъй като не признава върховенството на патриарха.

Схизмата против българската екзархия от страна на Цариградската патриаршия, продължава до 22 февруари 1945 г.

След разгрома на България в Междусъюзническата война (1913 г.) екзарх Йосиф I премества седалището на Българската Екзархия в София.

30 години след смъртта на Йосиф I (1915) г. Българската екзархия се управлява от Светия синод, начело на който стои наместник-председател.

По време на подписване на Ньойския договор, България НЯМА Екзарх, а функциите му се изпълняват от Светия синод, начело на който е наместник – председател. Наместник – председател по време на подписването на Ньойският договор е Доростолски и Червенски митрополит Василий.

Следователно, възниква въпроса – след като съществува разделение на властите, провъзгласено точно от французина Шарл Монтескьо възможно ли е да се предаде собственост от неупълномощено лице, без съгласието на собственика?

В тази връзка - изключително спорен е фактът, дали подписът на Министър Ал. Стамболийски под Ньойският договор, автоматично означава, че Сръбско хърватско словенското кралство получава и правата да се разпорежда и със собствеността на Българската Екзархия и да бъде духовен водач на вярващи от схизматична църква?!

В състава на българските пълномощни делегати в Ньой, ОТСЪСТВА представител на Светия синод с делегирани права от наместник- председател Доростолски и Червенски Митрополит Василий, който да договаря по условията

Ферманът, с който е учредена българската Екзархия

Българската Екзархия е учредена със Султански ферман (ираде) от 28 февруари 1870 г. и просъществува до 10 май 1953 г. Видно е от датите, че в този период се включва и подписването на Ньойския договор от 1919 год.

Ферманът на султана обявява за български следните епархии - Русенската, Силистренската, Шуменската, Търновската, Софийската, Врачанската, Ловчанската, Видинската, Нишката, Пиротската, Кюстендилската, Самоковската, Велешката, Варненската епархия (без града Варна и без близо двадесетте села по крайбрежието на Черно море до Кюстенджа, чиито жители не са българи); Сливенския санджак без градовете Анхиало и Месемврия; Созополската каза без селата по крайбрежието; Пловдивската епархия без самия град Пловдив, без града Станимака, както и без селата Куклен, Воден, Арнауткьой, Панагия, Ново село, Лясково, Ахлан, Бачково, Белащица и без манастирите Бачковски, Св. Безсребреници, Св. Параскева и Св. Георги.

за предаване на църковната собственост Българската Екзархия на Сръбската църква!

И още – Българската Екзархия в този момент е схизматична, поради факта, че не признава в този момент върховенството на патриарха и се е обявила за независима. Не е възможно вярващи отлъчени от православието според каноните Цариградската Патриаршия и обявени за схизматични от същата тази Патриаршия, да преминат под управлението на същата тази Цариградска Патриаршия, заедно с църковната си собственост и то с подпис на неупълномощено лице. Александър Стамболийски не е упълномощен нито от Светия синод, нито от наместник-председателя - Доростолски и Червенски Митрополит Василий, нито е от клира на Българската Екзархия и не е и пълномощник на Цариградската Патриаршия, нито е пълномощник на Султана. Българската Екзархия не е създадена и не съществува със закон на Царство България, а със Султански ферман и администрацията на Царство България, няма никакви правомощия да се разпорежда с тази собственост.

По време на подписване на Ньойския договор – края на 1919 г., Сръбската църква, **НЯМА ПАТРИАРШЕСКИ СТАТУТ!** Според Православния канон, САМО Патриарх може да назначи наместник в определен църковен окръг, кой да управлява и да определи каква самостоятелност да има окръга. Следователно, цялата тази верига от възникващи въпроси е от компетенцията на Цариградската Патриаршия и то само ако българската Екзархия **НЕ Е СХИЗМАТИЧНА** и по никакъв начин не е в правомощията нито на Ньойските „миротворци“ в лицето на Клемансо, нито на министър Александър Стамболийски, нито на Сръбската църква.

Така е записано и в член първи на Султанския указ:

Чл. 1. Ще се образува под име Българска екзархия една църковна област, която ще обема изброените по-долу митрополии, епископии и други някои места, и управлението на църковно-духовните дела на тази област ще се възложи всецяло на екзархията.

Изразът: „И управлението на църковно-духовните дела на тази област ще се възложи всецяло на екзархията“ показва, че екзархията е единствено легитимният орган, който всецяло може да се разпорежда не само с духовните, но и с църковните дела.

А да не говорим, че Клемансо е католик и по никакъв, по абсолютно никакъв начин няма и най-малкото право да взема решения касаящи Православието! И да не говорим, че и другите „миротворци“ не са православни – Лойд Джордж, Орландо и Уилсон ... Как е възможно тогава хора, непознаващи Православието, които нямат представа и за основни понятия в Православието, и които според канона на Православието и сега са еретици, да вземат решения касаящи предаване на собствеността на схизматична Екзархия към Православна църква?

Ако отворим тогава действащата Търновска Конституция, ще забележим, че от Църковна гледна точка **КНЯЖЕСТВОТО Е ПОДЧИНЕНО НА ЦЪРКВАТА**, а не обратно, т.е. Екзархията да е подчинена на княжеството.

В Глава IX – ЗА ВЕРАТА от Търновската Конституция четем:

39. Българското Княжество отъ църковна страна, като съставлява една неразделна част отъ Българската църковна област, подчинява се на Св. Синодъ - Върховната духовна власт на Българската църква, гдето и да се намира тая власт. Чрезъ последната Княжеството съхранява единението си с Вселенската Въсточна Църква във всичко, що се отнася до догмите на верата.

Много ясно е казано в Търновската Конституция – Българското княжество от църковна страна е неразделна част от Българската църковна област и е **ПОДЧИНЕНО** на Св.

Синод. От църковна страна министър Ал.Стамболийски е подчинен на Св. Синод и трябва да бъде упълномощен според действащата Конституция в Княжеството от Св. Синод, да представлява интересите на Върховната духовна власт на Българската църква. А такива правомощия министър Ал.Стамболийски няма и никой от Миротворците от Ньой не му е искал да има или да представи такива делегирани права. И никой не е поискал представител на Св. Синод да подпише Ньойския договор, за да могат да се предадат Духовната власт и църковната собственост в управление на Сръбската църква.

Това означава, че всички църкви все още юридически са собственост на Българската Православна Църква и ще трябва да се зачита все още волята на Ктиторите / част от които са били живи в 1919 г. или са били живи техните първи наследници /. Никой не се е допитал до ктиторите или до техните наследници.

И в допълнение- според Търновската Конституция - Глава XII, ЗА ГРАЖДАНЕТЕ НА БЪЛГАРСКОТО КНЯЖЕСТВО, Делъ III – „За правото на собствеността“, четем:

67. Правата на собствеността съ неприкосновенни.

Следователно, Министър Стамболийски не може да подпише клаузи за предаване нито на Духовната власт, нито за предаване на собствеността на Българската църква към Сръбската църква.

Има все още са живи миряни през 1919 г. от Скопска, Охридска и Битолска епархии, участвали в плебисцита, за пръсъединяването на епархиите им към Българската Екзархия. Техните права са погазени от „миротворците“ от Ньой в разрез със всякакви закони на Цариградската патриаршия. Този акт на погазване на основни религиозни права на българите от Македония показва, че в Ньой не се търси миротворчество, а унищожаване на Българската държавност и се поставят основи на следваща Световна война! Дори и френският журналист Анри Позе забелязва, че в Ньой са положени рамките на следваща война и пише пророческото си произведение „Войната се връща“. И резултатът, както показва историята - не закъснява...

И сега да видим какво е записано в Ньойския договор - дали с него се предава Духовната власт и Църковната собственост на Сръбско хърватско словенското кралство?

В Част III, **ПОЛИТИЧЕСКИ** клаузи от Ньойския договор четем:

Чл. 37 България се отказва в полза на Сръбско хърватско словенската държава от всички права и право на собственост върху територията на българска монархия, разположени извън границите на България, както е предвидено в член 27, част II (граница на България), и призната от настоящия договор и договорите, сключени с цел приключване на настоящото споразумение, като част от сръбските-хърватско-словенската държава.

Тук под израза „всички права и право на собственост върху територията на българската монархия“ се разбира политически права и собственост на Княжеството. И по никакъв начин не се разбира и предаването на Духовната власт и Църковната собственост поради следните обстоятелства по-важните, от които са:

Член 37 е в раздел Политически клаузи, а Духовната власт и Църковната собственост, **НЕ СА ПОЛИТИКА**;

Според член 39 от Търновската Конституция, Българското княжество от църковна страна е неразделна част от Българската църковна област и е **ПОДЧИНЕНО** на Св. Синод. Следователно. В случая нямаме подпис на Светия Синод нито на неговия наместник – председател;

Израз „Духовната власт“ в Ньойския договор **НЕ СЪЩЕСТВУВА**, но и да съществуваше, това обстоятелство не може да бъде предмет на договор, защото министър Стамболийски не може да задължи никога в кой Бог да

вярва, нито да задължи поданиците да признаят върховенството на Цариградската патриаршия и не може да гарантира това с подписа си;

В момента на подписване на Ньойския договор, българската Екзархия е СХИЗМАТИЧНА И ОТДЕЛЕНА ОТ ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ, към която пък се води сръбската църква.

Сръбската църква в момента на подписването, няма Патриаршески статут и следователно няма как да определи кой да е наместник в получените области. Такива права според канона има само Патриарх;

Цариградската Патриаршия не може да задължи нашите сънародници от предадените на Сръбско хърватско словенското кралство / СХСК /територии да признаят върховенството на Цариградския патриарх и по този начин да премахне СХИЗМАТА от тях и да ги предаде на към СХСК. Но дори и да можеше – никой не е поискал в Ньой мнението на Цариградската патриаршия;

Изключително важен е въпроса – Може ли Цариградската патриаршия в момента да докаже, дали е снета схизмата от нашите сънародници от Западните Покрайнини и ако е снета с кой точно акт на патриаршията е снета?

Ако е снета през 1919 по силата на Ньойския договор, то проведено ли е плебисцит за това, дали българите от Западните Покрайнини признават върховенството на Цариградския патриарх или Цариградската патриаршия се е отказала от върховенство? А ако е снета схизмата на 22 февруари 1945 г., заедно с отпадане на схизмата на българска Екзархия, то би следвало този акт да е признание, че собствеността на всички църкви и Духовната власт в Западните покрайнини е на Българската Църква;

А ако в момента съберем подписи, че нашите сънародници от Западните покрайнини НЕ ПРИЗНАВАТ ВЪРХОВЕНСТВОТО на Цариградската патриаршия, то означава ли това, че заедно с цялата Духовна и Църковна собственост, миряните от Западните покрайнини ЩЕ СЕ ОТДЕЛЯТ от Сатанинската Сръбска църква?

И следващ въпрос – Раздел V, ОБЩИ членове – и по-точно член 101 от Ньойския договор.

Има ли задължение българското законодателство да приведе да се съответствие с цялата пета част от договора и дали това задължение включва и промяна на законите по начин предполагащ Духовната власт и за Църковната собственост да се предадат на Сръбско хърватско словенското кралство / СХСК / анблок?

Раздел V. ОБЩИ членове. Член 101.

„След изтичането на период от три месеца от влизането в сила на настоящия договор, българското законодателство трябва да бъде променен и се поддържа от българското правителство в съответствие с настоящата част от настоящия договор. В същия срок всички административни или други мерки, свързани с изпълнението на тази част от настоящия договор трябва да са били предприети от българското правителство.”

Повече от очевидно е, че изискванията на член 101 НЕ СЕ ОТНАСЯТ ДО ПРОМЕНИ КАСАЕЩИ ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА ДУХОВНАТА ВЛАСТ И НАЦИОНАЛИЗИРАНА НА ЦЪРКОВНАТА ВЛАСТ поради следните причини:

В целия Раздел V, ОБЩИ членове, НИКЪДЕ НА СЕ ГОВОРИ НИТО ЗА ЦЪРКОВНИ ВЪПРОСИ.

Очевидно е, че това задължение на промяна на законодателството касае така както е написано, САМО РАЗДЕЛ V – “... съответствие с настоящата част от настоящия договор.” Т.е. Задължението се отнася само за пета част, а в пета част изобщо не се говори за религия;

Ако допуснем хипотезата, че член 101 се отнася и за Църковната Собственост и за духовната власт, т.е. пра-

вителството трябва да промени законите така, че да може те да са предадат на СХСК, то очевидно това не може да стане, тъй като Българската Екзархия е създадена със Султански ферман, а не с акт или закон на правителството. Няма как нашето правителство да промени Султански ферман. Българската Екзархия е тъй да се каже е регистрирана извън България и това е признато от Цариградската патриаршия.

А Сръбската църква е подчинена на Цариградската патриаршия.

Съгласно Член 177 от Ньойския договор, България приема да покрие всички разходи и да възстанови собствеността и имотите на всички чуждестранни дружества, които са били секвестирани или доведени до ликвидация и да ги третира наравно с българските търговски дружества. В случая се иска да се изпълнява стриктно член 67 от Търновската конституция, а именно:

67. Правата на собствеността съ неприкосновенни.

Това предполага, че и правата на собственост на Българската Екзархия са неприкосновени, съгласно искането на засегнатите страни.

Член 101 не предполага българската Екзархия да си промени да задължи бившите български граждани да признаят върховенството на Цариградската патриаршия, както и да предадат своята собственост на Сръбската църква.

А за църквата няма държавни граници! За справка - Катедралният храм на Българската Екзархия – Желязната църква „Свети Стефан”, изградена върху земя, собственост на Стефан Богориди и предоставена за черковни нужди, се намира години наред на територията на чужда държава – Османската империя – до 1913 г.! И сега тази църква е собственост на Българската Православна Църква, макар да се намира на чужда територия. И до сега в нея черкуват българи.

От всичко до тук става ясно, че въпроси за собствеността на Българската Екзархия и за Духовната власт в Ньойския договор НЕ СА РАЗГЛЕЖДАНИ. Дори в „Договор за покровителство на малцинствата в Сръбско хърватско словенската държава” подписан в Париж на 9 декември 1919 г., също НЕ СА РАЗГЛЕЖДАНИ подобни въпроси. Но по Парижкия договор, СХСК е поело следното задължение:

„Сръбско-хърватско-словенската държава освен това приема, че когато между нея и коя да е друга държава, член от Съвета на Обществото на народите, се появат разногласия, относно членовете на настоящия договор, това разногласие ще се смята като един спор, който има международен характер, съгласно определението на член 14 от Устава на Обществото на народите. Сръбско-хърватско словенската държава приема, че всеки спор от този вид, ако другата страна поиска, ще бъде представен за разглеждане пред международния постоянен съд. Решението на последния ще бъде безапелационно и ще има същата сила и значение, както решението, което би се взело съгласно чл. 13 от устава на Обществото на народите.”

Проблем в случая има и той е още то 1919 г. веднага след влизането в сила на Ньойския договор. Договорът за покровителство на малцинствата в членовете си от 1 до 8 дава правото на българите във всеки град или село да поискат да им се върнат училищата, черквите, читалищата и пр., а където е нямало такива – да си построят нови. В случай, че властите откажат да отворят български училища, черкви и други благотворителни учреждения или преследват тези, поискали това, българите могат да се оплачат на консулите на Великите сили и на другите държави, които влизат в Обществото на народите. Защото според договора, „всеки член от Съвета на Обществото на народите има право да привлече вниманието на Съвета върху нарушение или опасност за нарушението на каквото и да е от задълженията”, възприети от Сръбско хърватско словенската държава. С

член първи пък от този договор, КСХС е признало като основен закон, всички постановления, които се съдържат в членове 2 до 8 – „Никакъв закон, никакъв правилник, никаква официална акция на държавата НЕ МОГАТ ДА ПРОТИВОРЕЧАТ НА ТИЯ ПОСТАНОВЛЕНИЯ, НИТО ДА ВЗЕМАТ ВРЪХ НАД ТЯХ.”

Това е признание в прав текст, че собствеността на всички църкви НЕ Е СОБСТВЕНОСТ НА КСХС. А също в прав текст е казано / член 8 /, че всеки може свободно да изповядва своята религия на собственния си език.

От историята знаем, че и Патриаршия създадена със Султански указ, може да съществува в две различни държави. Получените от Сърбия земи са били винаги към Българската църква. От края на IX век и началото на XI век, те са под ведомството на Православната Охридска българска Патриаршия. През XI-ти и XII век, тези земи са подчинени от Византия, но ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ЗАВИСЯТ от Охридската българска архиепископия, която е с призната автономия от Цариград! Даже след създаването на Сръбската църква през XIII век, както и през следващите столетия, Тимошко, Царибродско, Трънско и Струмишко не са били никога подчинени на сръбската патриаршия, а винаги са подчинени на Охридската българска архиепископия / просъществувала от 1018 до 1767 г. /, а останалите земи придобити от Сърбско хърватско словенското кралство – от Цариградската Патриаршия. Само Кюстендилската епархия, в която влизало и Босилеградско, е признавала за късо време, духовната власт на Ипекската патриаршия, но това не пречи САМИТЕ СРЪБСКИ ПАТРИАРСИ

ДА ПРИЗНАВАТ ОФИЦИАЛНО НЕЙНИЯ БЪЛГАРСКИ ХАРАКТЕР! Първият Сръбски патриарх, който през 1557 год. благодарение на подкрепа, получена от ПОТУРЧЕНИЯ СИ БРАТ, ВЕЛИКИЯ ВЕЗИР МЕХМЕД СОКОЛОВИЧ, успя да ПОЛУЧИ ОТ СУЛТАН БЕРАТ, ЗА УЧРЕДЯВАНЕ НА СРЪБСКА НЕЗАВИСИМА ЦЪРКВА В ИПЕК сам себе и нарече си „Макарий. Духовен глава на сърбите, на българите и на Поморавието”. Всички негови наследници носят титлата „Ипекски владика и патриарх на всички сърби, българи и пр.” (Л.Стоянович – Стари сръбски бележки и подписи. № 645, 751, 806, 813, 1749 и пр. / на сръбски /).

Кюстендилският владика Висарий, като пристигнал в 1586 г. в Москва, се записал в регистрите като „идящ от българска земя” (Сношения между Русия и изток. Петроград 1856 г., том I, стр. 182 / на руски /).

Обаче пък сърбите не споменават факта, че сръбски мюсюлманин е изиграл основна роля за възстановяване на Сръбската църква! Определено възстановяването не е постигнато с борба, както се споменава в историята на сръбската църква в днешно време!

След учредяването на независима българска екзархия през 1870 год. – селата на изток от Тимок, селата от Царибродско, Трънско, Босилеградско, Струмишко се признават като български и признават ведомството на българската църква, зависещи съответно от Видинския, Софийския, Кюстендилския и Струмишкия български митрополити. Гърците също признават българския характер на тези епархии. В съчинението си „Хронология на Епир и на съседните области”, П. Арвантинос, говорейки

за Кюстендилската епархия, пише: „Македонска околия и град с чисто българско население”. Колкото се отнася до Струмица, казва: „Струмица, македонски град, населен днес от 3 000 жители ЧИСТИ БЪЛГАРИ, с митрополит, който е зависел някога от Охридската архиепископия.” („Хронология на Епир и на съседните области” – Атина 1856 – 1857 г., том II, стр. 82 и 162 / на гръцки /). Да Средата на 19 век, струмишкият митрополит е носел в гръцките официални регистри титлата „Екзарх на българска Македония”.

Трябва да се знае още, че след подписването на Ньойския договор, в Сърбия започва да се провежда политика на приемане на нова християнска деноминация – Католицизъм. До 1924 г. броят на католиците в Кралството се увеличава два пъти.

Ако преди Първата Световна война в Белград е имало само един католически храм, то веднага след Ньой, започват да се стоят и други – Но през 1926 год. е построена Църквата Исус Христос в сърцето на столицата. Голяма част от парите за строежа са на този и други храмове са дадени от Папи Бенедикт XV и Пий XI.

1926 година в Брегалнишка улица в Белград е построен францискански манастир за четиридесет монаси и милосърдни сестри. Те веднага са тръгват на мисия из Сърбия, по римокатолическите области и болници. Францисканската акция щедро е подпомагал Джордж Вайферт, масон и гуверньор на Народната банка на Югославия. Към края на 1925 и в началото на 1926 е открита римокатолическа черква в Крагуевац. Две милосърдни сестри са дошли да направят детска забавачница за сръбски деца. 1927 година е построена римокатолическа черква и в Смедерево.

Връзките между Ватикана и Сърбия след Първата световна война най-добре развират от КОНКОРДАТ / О Т 1935 год. подписан от Римокатолическата църква и Кралство Сърбия Конкордата със Сърбия изисква четири неща:

Държавата да приеме “Codex iuris canonici” като задължителен. Конституцията на Кралството, трябва да подкрепя католическата църква;

Да се гарантира на Римокатолическата църква свободно и публично да изпълнява своята мисия и чрез държавните органи;

В случай на смесени бракове, гражданските органи да задължат семейството и децата да приемат католическата вяра;

Сръбското Кралство да признае първенството на Католицизма като основна религия.

Всички тези изводи водят до едно заключение – Собствеността на българските църкви дадени на Сръбско хърватско словенското кралство, по силата на Ньойския договор в момента е на Българската Православна Църква!

Това е причината Сръбската държава и Сръбската Православна Църква да не стопанисват Българските църкви и да създават с бездействието условия за унищожаване на фрески, олтари, дърворезба; кражби на икони, църковна литература и пр.

Литература – Документи и материали използвани при преговорите за подписването на Ньойския договор

инж. Ангел Пелтеков

Желязната църква „Свети Стефан” в Истанбул – Катедрален храм на Българската Екзархия до 1913 год.

Каква е цената на образованието на български език?

Снежана Симеонова

Винаги когато стане дума за човешките и малцинствени права на българите в Сърбия, нашите политици и преди и след 5 октомври 2000 година повтарят: българите имат всички права, но не искат да си ги ползват. И когато се срещнат с българските дипломати, също като по времето на Милошевич, вадят Конституцията и законите като доказателство, че ето, вижте, черно на бяло пише, че българите си имат всички права! По-неопитните български дипломати и журналисти изпадат в недоумение: ами като не искат да си ползват правата, кой им е виновен? Никоой обаче няма да ви пита, каква лична и професионална цена трябва да платите ако наистина искате да ползвате правата си като българин и да приложите на практика законите „които са донесени според най-високите европейски критерии“, както често чуваме от политици и журналисти. Дори напротив, в нашите условия, личното ви и професионално развитие често зависи от изобретателността ви видимо да прилагате законите, но на практика да изигравате техния дух.

Аз съм жив пример за това как, като преподавателка по български език и литература и директорка на Царибродската гимназия, която с екипа си успя да открие първите паралелки на български език в Цариброд след 40 годишно прекъсване, изгърпах политически и психически тормоз, който трайно наруши здравето ми и ме постави в непоносими условия за живот и работа.

Смятам, че моята лична и професионална история трябва да стане достояние на българската, на сръбската и европейската общественост, именно за да се разобличи оня зловещ механизъм който, от една страна, стопи българската идентичност на малцинството, от друга го лиши от защита на държавата майка, и от трета, изключи Сърбия от семейството на съвременните европейски държави. Демонтирането на този механизъм, е път не само към нашето спасение, но и към демократизацията и модернизирането на Сърбия. Всички които по един или друг начин се захващат с правата на българското малцинство, трябва да знаят в каква неизвестна авантюра се впускат.

Всичко започна преди 28 години, когато завърших българска филология на СУ „Св.Климент Охридски“ и се завърнах в родния си Цариброд. Всичките които по това време бяхме завършили в България ни посрещаша едва ли не като вражески и антидържавни елементи и бяхме обект на специално наблюдение. 20 години не можах да постъпя на постоянна работа, въпреки че години наред в училищата имаше вакантни места. За първата бременност не ми дадоха отпускат по майчинство, за втората, директора ме уволни три месеца преди края на отпуската.

През учебната 2009/2010г. в Царибродската гимназия открихме първите **паралелки на български език**, така както е гарантирано с Конституцията и закона. Закона дава право да се образоваме на български, но няма нищо друго: учебници, свидетелства, дипломи, дневници, семинари, тестове на български за приемните изпити. Всеки преподавател за 5 години трябва да изслуша 100 часа усъвършенстване по акредитираните програми на „Завода за унапреждане образовања и васпитања“. Сърбия не орга-

низира такива семинари за усъвършенстване на български език. От 2005 г. с българските просветни институции започнахме да организираме групи за усъвършенстване на преподаватели студенти и др. в България по български език. Нямаме и учебници на български и аз, като лицензиран преводач, преведох безплатно учебните програми на български.

В Царибродската гимназия до 2003 г. работех две подведомствени паралелки – туристическа и търговска от Ниш и Пирот. Новият закон премахна подведомствените паралелки на другите училища, което наложи да се промени статуса на гимназията защото броя на учениците бе намален и нямаше условия само за гимназия.

Съпротивата бе жестока: кметството и медиите водеха „борба за защита на гимназията“. Общинската комисия за образование, култура и спорт искаше - **Гимназия с подведомствени паралелки**. Училищното настоятелство взе решение - **Смесено училище**. Имаше редица аргументи за това: щяхме да имаме повече паралелки, по-голям избор на профили, повече часове за преподавателите, по-малко разходи за семейните бюджети, царибродските ученици щяха да живеят в семейна среда, да изучават български език, по-малко социални рискове за учениците, които иначе биха пътували в Ниш и Пирот, по-голяма възможност на избор – два профила, шанс за учениците които нямат възможност да следват, да придобият професия.

Под натиска на общинската власт, училищното настоятелство анулира първото си решение за Смесено училище и взе второ решение: **Гимназия с подведомствени паралелки**. Тази намеса доведе до редица неприятности и блокади в работата на училището.

Кмета на Цариброд, В. Величков и председателя на Националния съвет д-р Йосифов, стигнаха и до Министъра на просветата. Те политизираха с налагащата се промяна на статуса и ме обвиняваха, че искам да „закрия“ гимназията и да открия някакво си там смесено училище. Медиите услужливо им пригласяха. Искането ми уволнието. Ония които десетилетия преди мен бяха унищожавали социалната и демографска база на училищата, сега бяха тръгнали да „спасяват“ гимназията от мен, преподавателка по български език! А ние денонощно търсехме начини да привлечем достатъчно ученици да я запазим.

Поради невъзможност да се извърши план за приема за следващата година, наложи се, Училищното настоятелство да вземе трето **”Решение за анулиране на решението за анулиране на решението за промяна на статута на училището”?!** Всъщност да върне първото решение в сила, защото децата са записани според обявените в конкурса специалности и статут на училище, в който планирането е извършено според първото законно решение, докато според второто решение се оказа, че учениците от 9 клас са записани в несъществуващи паралелки.

Успяхме да запазим всичките профили, така че в момента имаме 305 ученици, от които към 100 са от Пирот в туристическия профил и подсигурихме повече часове за преподавателите. Сега имаме 13 паралелки, от които 6 са туристически, а 7 са гимназиални. Ако училището бе останало със статус гимназия, както настоявахме кметът и сътрудниците му, щяхме да имаме към 180 ученици при условия да сме записали по 30 ученика в клас, каквато е нормата за една паралелка.

Преборихме се и за името на гимназията „Св. Св. Кирил и Методий“.

Работехме в условия на практическа блокада. Общин-

ският съвет 2007 г. не потвърди новото училищно настоятелство и се наложи 8 месеца да работим без настоятелство. Те искаха такова настоятелство, което изцяло да ме контролира и в удобен момент да ме смени. Многобройните ни сигнали до просветната инспекция останаха без отзив. Управляващите твърдеха, че училището било загубило своя малцинствен статут. Това не беше вярно, но сред гражданите беше проникнало уверението, че искаме да им отнемем - "малцинственото училище"!?

Националният съвет на българското малцинство, през 2007 г. взе решение да си подам оставка, защото съм унищожавала българския език в гимназията!? Бяха забравили че българския език ми е професия. Изпратиха решението си до всички инстанции, включително и до премиера В. Кошунцица. Настоятелството отхвърли тези клевети.

Вестник „Братство“ водеше кампания срещу мен. Михаил Иванов, член на Националния съвет на българите, ме нарече „криминално проявена, фалшификатор и част от режима на Милошевич със всичките му злодеяния“. А именно той, по времето на Милошевич беше директор на най-голямата фабрика в Цариград и кандидат за депутат на левицата, а аз бях безработна!? Заведох дело за клевета и обида, което се протача още от 2007 година.

Съпругата на кмета стана общински просветен инспектор и започна да прави дълги и ненужни инспекции. Обвини ме, че незаконно съм назначила учител. А той имаше изрядни документи и удостоверение за издържани изпити за нострификация. Част от другите му документи изведнъж мистериозно изчезнаха!

От сърбове и притеснения два пъти бях хоспитализирана в спешно отделение. За нарушеното ми здравословно състояние допринесоха и 12 съдебни дела, в които 4 колеги съдят за 100% норма. Нямах да ме учуди ако по време на болничните ме бяха уволнили, както по времето на отпуската по майчинство?!

През 2009 г. постъпиха оплаквания от учителя по сръбски Марин Савов. Съгласно закона, временно го отстраних от работа. Той подаде тѣжба, а на следващия ден – и заявление за пенсиониране. Беше пенсиониран по негово лично искане, но пак подад жалба и искал да се върне на работа. Предполагам, че, той просто е бил уловка. Ако не заведа дело за насилие срещу него, ще отговарям, ако заведа, нищо не мога да му сторя защото е под чадѣра на управляващите.

Непрекъснатите инспекции се опитваха да намерят какви ли не формални нарушения. След няколкогодишни опити на кмета да ме отстрани от директорския пост, мръсната работа бе отстъпена на преподаватели, които пишат тѣжби, оплаквания, викат инспекции, съпругата на кмета-инспекторка идва, следва републиканска инспекторка, която пък изпраща други инспектори.

Можете ли да си представите, че всичко това се прави заради това, че реших да приложа словото и духът на Конституцията и законите за образование на майчин език? „Професионалните борци“ за правата на българското малцинство не смогнаха сили да ни честитят за откриването на българските паралелки, а някои от тях провъзгласиха училището за институция, в която се преподава на „безобразен“ български език. За тях имам отговор, за нас това е майчин език, а за тях може да е и „безобразен“!?

Без отговор остана и номинацията за общинска награда предложена от училищното настоятелството за приноса ми във възстановяване на образованието на български език.

Кмета на Цариград винаги предлагаше само паралелки на сръбски език. Има го записано в протоколите на проведените заседания на учителския съвет, на които сме канили представители на кметството и Националния съвет на

българите. Той никога не е прие покана да присъства, нито на 24 май /Патронният ни празник/, нито когато откривахме българските паралелки на 1 септември 2009 г. Нямах нито един представител от кметството на тази, за нас историческа дата, на която присъстваха Посланикът на Р България, доц. Пламен Павлов от Великотърновски университет, който изнесе беседа за делото на св.св. Кирил и Методий и на Седмочислениците по повод откриването на изложбата "България, държавата на духа", представители на Фондация България памет и Председателят на Националния съвет.

Държавните институции на Сърбия не реагираха и толерираха натиска срещу мен и училището. Имам основания да се съмнявам, че зад всичко това стои държавата Сърбия.

Учебната 2010/2011 година започнахме с още две нови паралелки на български език. Министерството на просветата не ми даде специално разрешение за тия паралелки. Почувствах, че кръга се стеснява. В края на септември 2010 г. се появи писмо-донос на секретарката ми Лидия Антова, която на три страници истеризираше и сипеше клевети за моя сметка и особено наблягаше върху това, че съм следвала в България, че протежирам преподаватели, които са завършили в България, че поддържам връзки с българското просветно министерство и българското „министерство за диаспората“, че довеждам в училището влиятелни български личности, на които се оплаквам от общинското ръководство, което искало да ме „свали“, а за учениците и техните класни ръководители от българските паралелки осигурявам безплатен престой във Варна, уж за да се запознаят с българската история и култура, че съм главен организатор на кандидати за следване в България и пр. Това писмо е изпратено на Министерството на просветата, Училищното управление в Ниш и други адреси.

Отговора не закѣснях.

В края на ноември 2010г. по донос на съвета на самостоятелния синдикат в Гимназията, бе направен извънреден надзорен контрол на гимназията от страна на Републиканския просветен инспектор, Драгана Кръстич. В протокола, освен някои тенденциозно подчертани „нарушения“ особено се настояваше, че за българските паралелки нямам съгласие от просветния Министър, че образователните семинари за учениците от българските паралелки и класните им ръководители, които ги придружават били екскурзии и били „незаконни“ като се сочеше, че те могат да се провеждат „само в държавните граници“. Беше ми наложено в срок от 15 дни да съгласувам текста за планираните екскурзии с Правилника за екскурзии, въпреки, че става дума за проект - едукативен семинар. Това означава да престана да организирам участие в такива семинари и проекти в България, а учениците и преподавателите от Цариград да се изолират от връстниците и колегите им в България, от усъвършенстването на българския език, от контактите със сънародниците ни в България и другите български общности в чужбина. И особено и най-много от допира с реформираният, според европейските критерии, българско образование. Писмено ми се налагаше да прочета протокола пред Училищния съвет и Училищното настоятелство.

За мен няма никакво съмнение, че целия този натиск срещу мен се прави с цел да ме накарат да се откажа от образованието на български език, да се сплашат и деморализират преподавателите, да се застрашат родителите и учениците, които желаят да учат на български. Аз самата не знам колко ще издържа на този натиск. Ако ми се случи нещо, това ще бъде поради непоносимия натиск, който идва от Сърбия и мълчанието, което идва от България и Европейската общност.

Докога с преследванията?

Демократичният съюз на българите (ДСБ) изразява загриженост и тревога от продължаващия натиск срещу длъжностни и други лица от българска народност, които настояват за прилагане на правата на българското малцинство в сферата на об-

разованието, вероизповеданието, служебната употреба на български език и писмо и свободната изява на българска принадлежност.

От постъпилите оплаквания и документи се вижда, че този натиск се увеличава след като ДСБ, КИЦ „Босилеград“ и частни лица, през 2010г. са предоставили документи за нарушаване на правата на българското малцинство на еврокомисаря по разширението на ЕС г-н Шефан Фюле, и след Студията за напредъка на Сърбия за членството ѝ в ЕС в която се маркират проблемите с изучаването на български език в училищата.

Симптоматично е, че натискът срещу директорката на гимназията „Св. Св. Кирил и Методий“ в Цариброд г-жа Снежана Симеонова, се увеличава след като под нейно ръководство за две години са открити четири паралелки на български език. Сръбският просветен министър през 2010г., не е дал съгласието си за работа на паралелките с по-малко от 15 ученици, а общинският и републиканският просветни инспектори, не са контролирали дали се провежда обучение на български език, а са наложили мерки срещу директорката за това, че е участвала с преподаватели и ученици на образователен семинар в България по усъвършенстване на български език и тенденции в европейското образование. Същевременно, срещу г-жа Симеонова определени лица и „синдикални представители“ пишат клеветнически доноси и оплаквания до държавните институции в които я обвиняват за участие на семинари по европейски програми в България, контакти с българското просветно министерство, протезиране на преподаватели завършили образованието си в България, организиране на ученици да следват в българските университети и оспорват квалификациите на преподаватели завършили в България. Пред обществеността това се представя като „вътрешен конфликт“ в гимназията.

ДСБ преценява, че натискът срещу г-жа Симеонова има за цел да спласи и разколебае преподаватели, родители и ученици които искат да се образуват на български език. Именно заради това, общинските власти, българските малцинствени партии ДПБ и ПБС, неправителствените организации в Цариброд и особено Националният съвет на българското малцинство, трябва да се произнесат по случая, с цел да се запази и насърчи възстановяването на образованието на български език. В противен случай, ще се превърнат в съучастници в борбата срещу него.

След оплакването на отец Йоан от Босилеград до евро-

комисаря по разширението г-н Шефан Фюле през лятото миналата година, Сръбската православна църква засили компроматната война срещу него и го заплаши с разчленение, ако не се откаже от богослужението на български език, като го обвини в непослушност и финансови нарушения. Светия синод на БПЦ не го защити от тази клеветническа кампания.

През май 2010г. в Сурдулица, в двора на училище в което учат и български ученици, бе открита паметна костница „на жертвите на българските окупатори в Първата световна война“ върху фалшифицирани и преувеличени исторически данни. Димитър Димитров от Босилеград протестира срещу това нехуманно начинание и бе извикан от областната прокуратура във Враня на разпит за „предизвикване на расова, национална и религиозна омраза и нетърпимост“. Разпитът е проведен по донос на свещеник сърбин Миодраг Драшко. Прокуратурата не заведе дело срещу него, и отказа да му предостави доноса въз основа на който е образувано предварително производство.

На 10 октомври 2010г. при сключването на граждански брак в Босилеград е нарушено правото на използване на български език и писмо при провеждане на брачна церемония между съпрузите българи Радко Стоянчов и Анета Иванова.

На 7 ноември 2010г. при отбелязването на 90 години от сръбската окупация на Западните покрайнини, зам. председателя на ВМРО г-н Ангел Джамбазки бе върнат от ГПП „Олтоманци – Рибарци“ край Босилеград.

На 27 ноември 2010г. на същия ГПП стана международен скандал в който над 600 души български граждани не бяха допуснати от сръбските власти да присъстват в Босилеград на отбелязването на 91 години от Ньойския договор.

На 28 декември сръбските власти не допуснаха внос на коледни подаръци за деца по повод отбелязването на Рождество Христово организирано от Културно-информационния център „Босилеград“ и Столична община София.

Всичко това противоречи на желанието на Сърбия за пълноправно членство в ЕС и особено на духът на Споразумението за стабилизиране и асоцииране на Сърбия с Европейския съюз и на препоръките на ЕК за подобряване на достъпа до информации и образование на български език.

Демократичния съюз на българите призовава властите в Сърбия и България, правозащитните организации, медиите и европейските институции да следят и реагират в случаите когато се нарушават правата на българското малцинство с цел насърчаване на процесите на демократизация и преодоляване на досегашната великосръбска политика на асимилация на българите в Западните покрайнини.

*Председател на ДСБ
Драголюб Иванчов*

Ньойският фалшификатор

„Не свидетелствуй лъжливо против ближния си.”

Изход, глава 20, стих 16

„ Не свидетелствуй против ближния си лъжливо свидетелство.”

Второзаконие, глава 5, стих 20

Тук ще търсим отговор на въпросите - Защо България е осъдена да плати по-тежки репарации от тези на Германия – представляващи 22% от националното богатство на страната, а вноските по плащанията възлизат на 55% от държавния бюджет? Как сърбите са „доказали” извършването на престъпления, по-тежки от тези на Германия? Защо ни е отнета територия? ...

Рудолф Арчибалд Райс е роден на 8 юли 1875 г. в Хехсберг / Хаузах / Баден – Германия. Той е публицист, химик, професор от университета в Лозана и известен учен по съдебни науки. Осмото, от десетте деца на Фердинанд Райс и Паулин Сабине Анна Габриеле .

Младежките му години се отличават с двойно лютеранско и еврейското образование, както и с политическите разногласия дори в рамките на семейството си, „про-германско” и „про-английско”. Така, че предпочита да замине за Швейцария , след завършване на гимназия в Германия, за да продължи обучението си. Там получава докторска степен в областта на химията на 22 годишна възраст и е експерт по фотографии в криминалистиката. Изключително важен факт – Рудолф Райс е Експерт по Фотография!!!

Експертния си опит в тази област, Райс публикува през 1903 г. книга, озаглавена “Photographie judiciaire” “Съдебна фотография”, който бързо му спечели световна слава. Разположението му в рамките на университета се засилва и през 1906 г. Той е назначен за “извънреден професор на научната фотография с прилагането ѝ в правните изследвания.” Той участва в същата година на 6-ти международен конгрес по Наказателна антропология в Торино.

През 1909 г. той е основател на първата учебна програма за съдебна наука и на “Institut de police scientifique” (Институт по криминалистика) в университета в Лозана. В 1911 г. публикува първата част от неговия главен принос “Manuel de police scientifique. I Vols et homicides” (Наръчник по криминалистика. Кражби и убийства) .

През 1912 г. той е поканен да изнесе лекции в Санкт Петербург. На следващата година, по покана на бразилското правителство, изнася лекции по криминалистика в Сао Паоло, където живее в продължение на три месеца. Накрая, през 1914 г. има съществен принос за реорганизация на работата на полицията в Ню Йорк. По покана на сръбското правителство той извършва изследване на унгарски, немски и български „жестокости” в Сърбия по време на Първата световна война и публикува репортажите си в европейските вестници.

Той отива като член на сръбското правителство на Мирната конференция в Париж в 1919 г. Освен това благодарение на познанията си в съдебната фотография прави снимки за пощенски картички, показващи жестокостите на Австро-Унгарската армия в Мачва и Дрина !

През 1915 г. той става доброволец в Сръбската армия и пише за себе си

„Швейцарец, доброволец в сръбската армия, велик войн на Шумадия, Дунав, Морава, Вардар и Тимок.” Този избор означава, че той фактически воюва срещу двама от братята си Фриц – командир на крайслера „Висбаден”, починал през 1916 г. в битката при Ютланд и брат си Ханс – капитан от кавалерия.

„Великият войн” отстъпва заедно със Сръбската армия в Албания, бягайки от Българската армия!

Цялата военна кариера на „Великия Шумадински войн от Швейцария” е белязана с позор и унижение!

През септември 1915 г. България мобилизира 900 000 бойци и офицери. В Сърбия влизат 600 000 бойци и офицери, останалите охраняват границите с Румъния и Гърция. Срещу България се изправя враг, който има числен превес – 500 000 сръбски, 100 000 англофренски и 15 000 италиански войници и офицери. В допълнение – имат повече артилерия, запаси от патрони и снаряди. Но при тях липсва основното оръжие – Българския дух!

Българите знаят, че се сражават за своите братя в Македония, попаднали под сръбско робство, което е по-ужасяващо от турското!

Първа българска армия под командването на Охридския българин Климент Бояджиев, атакува линията от устието на река Тимок в Дунав, до Трън. Завладява Източна Сърбия и на 23 октомври частите на осма българска дивизия влизат в Ниш. Втора българска армия превзема пътя по долината на Вардар и пресича възможността за съединение на десантиралия в Солун англофренски корпус. Разбива сръбите при Крива паланка, Стражин и Враня и на 8 октомври освобождава Куманово. На следващия ден освобождава и Скопие.

Англофренският корпус на 16 декември достига Велес, но още същия ден частите на седма българска дивизия го отхвърлят от града и заемат мостовете на Вардар. На 25 ноември англофренският корпус е разбит от дивизиите на Втора Българска армия. Остатъците от корпуса побягват към Солун, като при Беласица изхвърлят не само оръдията и картечните, но и пушките си и доказват, че бързото бягане е английски национален спорт. Далеч по-слаби в бързото бягане, нашите воители не успяват да видят дори петите им ...

При Криволак – 150 000 сръбски войници и офицери са изпратени от сръбския крал да разбият българите на пътя по Вардар между Скопие и Куманово. Около 60 000 падат под българските куршуми и щикове, а останалите се предават в плен.

В началото на ноември Българската армия започва своята прочута Косовска операция. Сърбия решава с остатъка си от войската да се изтегли в Албания. Българските авиатори забелязват голямото струпване на войски и обози по пътя към Албания. Нашата армия светкавично пробива отбраната към Косово, за да обкръжи и унищожи цялата сръбска армия. Но лошото време и умората от едномесечните боеве, способстват около 110 000 сръбски войници и офицери да се спасят чрез бягане в Дурас – Албания, като са превозени с параходи на Антантата до остров Корфу. 190 000 обаче се предават в плен или загиват в боеве при Гниляне, Литиян, Призрен и Прищина за сръбския крал, с цел да се забавят българите. Пленен е кралският обоз, включително личните автомобили и кралската каляска.

На 28 ноември Вардарска Македония е свободна, а Сърбия завладяна от българските войски и войските на съюзниците.

Това е военната кариера на „Великия Швейцарски войн от Шумадия” - изцяло белязана от военен позор.

Сега представям и снимков материал, от които се вижда, че Рудолф Арчибалд Райс е бил в сръбската войска...

Няма съмнение, че Р.А.Райс е доброволец в сръбската войска.

На бойното поле Райс се окичва с позор, но на полето на измамата – печели блестяща победа, която никога Сърбия не е постигала във войните си с България.

Пропускът на Рудолф Арчибалд Райс разрешаващ му да се движи сред войската

След Балканската война, гърците и сърбите използват прийома на измама, които бяха разкрити след това от „Карнегиевата анкета“.

В „Анкета на Балканите“ стр. 63, представителите на фонда пишат следното:

„Напр. , в. „Темп“ описва убийството на гръцки дойрански владика. Ние го видяхме бодръ и напълно здрав и читав два месеца след това съобщение ...

За успокоение на душата на каваклийския митрополит биде отслужена панахида; обаче неговото паство отпразнува щастливото му завръщане през времето, когато ние се намирахме в Солун. Кореспондентът на същия вестник заявява, **ЧЕ ЛИЧНО Е ПРИСЪСТВУВАЛ НА ПОГРЕБЕНИВТО НА СРЪБСКИ АРХИЕПИСКОП, ЗВЕРСКИ ОБЕЗОБРАЗЕН ПРЕДИ НЕГОВАТА СМЪРТ**; обаче това ужасно приключение **НЕ Е НИКАК ПОПРЕЧИЛО НА ТОЗИ ВЛАДИКА ИЗПЪЛНЯВА СЛУЖБАТА СИ, КОЯТО УПРАЖНЯВА ОЩЕ**“.

Сръбското правителство, знаейки за неудобното положение, в което го поставя Карнегиевото проучване през балканската война, сега решава да не рискува и за наблюдател на „зверствата на бугарашите“ назначава доброволецът от Швейцария в сръбската армия, великия войн на Шумадия, Дунав, Морава, Вардар и Тимок, приятелят на сръбския народ и опозорен войн, криминалиста и професор по съдебна фотография - Рудолф Арчибалд Райс???

Въпроси с понижена трудност – Познайте чии интереси ще защити „независимият“ и опозорен от българската армия шумадински войн от Швейцария - дали сръбските или българските? И доколко „независим“ е „зависимият“ Велик шумадински швейцарски войн?

Но да видим до какви изводи с стигнал Райс? Освен против Австро – Унгария, Райс пише и за „зверствата“ на Българската армия. Да проследим какво е писал по повод на Сурдулица!

По материали от сръбският печат, журналистите от „Вечерни новости“ / В.Н./ С. Велькович Д. Милькович пишат:

„Когато е приключила Първата световна война, в Сурдулица е пристигнал известният лекар Арчибалд Райс, който по това време е бил начело на Международната комисия за военни престъпления. Той тогава е записал, че броя на Сурдулицките жертви е между 3 000 и 4 000 и че някои от тях са погребани живи.“

Както вече знаем – Рудолф Арчибалд Райс е “извънреден професор на научната фотография с прилагането ѝ в правните изследвания.” Тук възниква веднага въпросът – Защо един професор - пионер в прилагането на фотографията в криминалистиката, не е направил нито една снимка на костите от поне един масов гроб, открит от него в Сурдулица?

Защо той прави пощенски картички със зверствата на Австро - Унгарската армия, а не прави пощенски картички със зверствата на Българската армия в Сурдулица! Къде са снимките на Райс? Дали Райс години по-късно след войната не е документирал зверствата на сърбите над българското население на Македония? Тези снимки ние никога няма да ги видим, защото Сърбия по никакъв начин няма да си отвори държавните архиви!

Отговорът за Сурдулица е прост – Кости в масови гробове до неща не са открити в Сурдулица и никога няма да бъдат открити! Райс не е видял абсолютно никакви масови гробове на граждани, убити от Българската армия и съответно нищо не е заснимал с перфектната си фотографска техника, която е притежавал. Заснел е само зверствата на Австро – Унгарската армия. От тук започва и моралното падение на Рудолф Арчибалд Райс и той никога вече няма да се върне към професията си - фотографската криминалистика, защото с действията си я опорочава! За това остава храненик на сръбското правителство до края на живота си.

А що се отнася до безмилостно избитата сръбска интелигенция, години по-късно четем нещо съвсем различно.

Арчибалд Райс в книгата си „Чуйте сърби“ е на мнение, че сръбската интелигенция е гнила и корумпирана. Пише следното –

„Вместо да действа положително, вашата интелигенция действа негативно. Вместо да гради, тя разгражда. Тя е пресечна точка на гнилоост и корупция, от които следва много страдание. Ако допуснете това да продължи – земята ви е изгубена. **Почистете си къщата и изметете всички вредни марионетки.**

... Никога не стискайте ръката на този милионер, които спечели милионите си, като смесваше брашното с пясък и хранеше войниците, които се бореа за родината.“

Райс подлага интелигенцията на унищожителна критика и доказва, че интелигенцията не си е изпълнила задължението да защитава родината си, а интелигенцията е синоним на гнилоост, корупция, ксенофобия, морално падение, измами с цел забогатяване и пр.

И в допълнение сръбската интелигенция е хранила сръбските войници на фронта с пясък! Как да се бие един войник за Родината си, когато го хранят с пясък?!

Кому да вярвам – на Приятеля на сръбският народ – Арчибалд Райс, съвременник на моралният пад на сръбската интелигенция или професора по история - Директор на техническо училище в Сурдулица оплакващ сръбската интелигенция?

Ясно се разбира, че сръбският интелигенция масово е бягала от армията / включително и синът на Пашич / и не е повела сръбския народ в защита на Родината. В тази връзка Райс намира сръбската интелигенция за военнопръстъпна и за това призовава към „измитането ѝ“. А днешните сърби се опитват с постръването на Костницата малко от малко да „отмият“ срама на марионетките / интелигенцията / си .

Българската делегация на конференцията на мира, проведена в Ньой на Сена, представя документ, озаглавен „БЕЛЕЖКА“ и заведен в архивите под № 106 от 14 август 1919 г. на Председателя на Конференцията на мира – Клемансо . В този документ четем следното:

Б Е Л Е Ж К А

Г. Р.А.Райс, професор в университета в Лозана и г. А.Бонасийо, заместник прокурор на републиката в Лион, поканени от сръбското правителство да направят анкета върху „българските жестокости“ в Македония, разправят, по показанията на някой си Александър поп Кроснович, на възраст 21 години, че войските на 5-та българска дивизия „били избили в Прилеп 18 хиляди сръбски военно-пленици, изсечени?? от кавалерията“.

Анкетъорите сами се съмнявали върху автентичността на този факт и точността на цифрата, която навеждат, но те са били убедени от точните показания на свидетеля. Те заключават, че ако и цифрата 18 хиляди души да е прекалена, все пак е сигурно, какво българите са изклали в Прилеп хиляди сръбски военно-пленници.

Това е едно тежко обвинение, което ние не можем да отминем мълком, тъй като то засяга честта на българската армия; още повече, като се знае, че **ТО Е БИЛО ПУБЛИКУВАНО В ИЗВЕСТНИ ОРГАНИ НА ПАРИЖКАТА ПРЕСА „ЖУРНАЛ ДЕ ДЕБА“**, които го е напечатал в своя брой от 10 август.

Тук се касае за една долна клевета; за да се убедим в това, достатъчно е да се позовем на следните факти:

1) Град Прилеп биде завзет на 2 ноември 1915 г. без бой от българска кавалерийска дивизия, която не взе нито един пленник. На 10 ноември 1915 г. движението продължи към Битоля. В течение на тия действия, българските войски не взеха никакви пленници, освен няколкото отделни малочислени групи от сръбски войници, откъснати от техните части, тъй като слабите сръбски отряди се бяха оттеглили навреме.

2) Кавалерийската дивизия е престояла в Прилеп от 2 до 10 ноември 1915 г.; през това време нито един сръбски военно-пленник не е бил взет.

3) Никакви пленници не са били взети и в околностите му, нито в Битоля, Ресен, Охрид и Струга; всички сръбски административни власти бяха напуснали своите служби дълго преди завземането на тези места и се бяха оттеглили в Гърция.

4) **ОБЩОТО ЧИСЛО НА СРЪБСКИТЕ ВОЙСКИ, КОИТО СА ДЕЙСТВАЛИ В ОБЛАСТТА НА ПРИЛЕП – БИТОЛЯ – ОХРИД – РЕСЕН, ПОД КОМАНДУВАНЕТО НА ПОЛКОВНИК ВАСИЧ, НИКОГА БЕ Е НАДМИНАВАЛО 4 000 - 5 000 ДУШИ**, които се оттеглят към Струга – Елбасан.

Всички взети пленници по другите места от този фронт били препратени в тила, обаче никога не са били концентрирани в Прилеп и **БРОЯТ ИМ В ТАЗИ МЕСТНОСТ НЕ Е БИЛ ПОВЕЧЕ ОТ СТОТИНА**.

5) **5-а ПЕХОТНА ДИВИЗИЯ НИКОГА НЕ Е ДЕЙСТВУВАЛА В ОБЛАСТТА НА ПРИЛЕП. В НАЧАЛОТО НА ВОЙНАТА СЪС СЪРБИЯ, ТАЗИ ДИВИЗИЯ СЕ НАМИРАШЕ НА РУМЪНСКАТА ГРАНИЦА И В НОЕМВРИ 1915 г. ТЯ БЕ ПРЕМЕСТЕНА ВЪВ ВАРДАРСКАТА ДОЛИНА.**

БЪЛГАРСКАТА ДЕЛЕГАЦИЯ

От написаното може да се заключи следното:

- Достоверността на **БЕЛЕЖКАТА** не е опровергана от Сърбия и до днес;

- Сръбското правителство не кани независима комисия, а поставя предварително условие на поканените - да разследват „българските жестокости“;

- Ако приемем хипотезата, че са избити 18 000 сърби, то много странен е факта, че има само един, единствен свидетел??? Един свидетел – не е свидетел! Това е пълен абсурд – толкова много трупове не могат просто да изчезнат, дори и да са няколко хиляди. Ако се изгорят – ще има огромно клада с огньове и пушечи. Ако се зароят – ще е необходимо поне седмици, за да се изкопаят масови гробове. За справка ще посоча, че в по време на **ГЕНОЦИДА** в **СРЕБРЕНИЦА**, на сръбската армия се наложи да ползва булдозери за масови гробове „само“ на 8 000 души! А да се погребат 18 000 души и никой да не ги намери в продължение на почти 100 години до сега е изключително сложна задача / да не кажа невъзможна / дори и в съвременни условия;

- Става ясно, че в този район на Македония никога не е имало повече от 4000 до 5000 сръбски войници;

- Важен факт е, че в обвинението не се казва да са избити мирни македонски граждани. Това означава, че в Македония живеят българи и за това в този момент дори и Ньойския Фалшификатор не се осмелява да се изложи с нелепо твърдение от вида - Българската армия избива „македонци“ в Македония!!! Няма съмнение, че с днешна дата, щеше да се случи и този абсурд?!

- Ясно се разбира, че Македония не е Южна Сърбия;

- И накрая факта, че 5-а дивизия никога не е действала в района на Прилеп, показва, до колко безпристрастна е била „поканената“ от сръбското правителство „независима“ комисия.

- С днешна дата вече имаме и новина – дори и българската делегация не е знаела, че Рудолф Арчибалд Райс **НЕ Е ШВЕЙЦАРЕЦ ПОКАНЕН** от сръбското правителство, а е бил **ДОБРОВОЛЕЦ** в сръбската армия и е преживял целия позор на отстъплението на сръбския войник. Не е знаела, че Райс няма да живее повече в Лозана, а ще продължи да живее в Белград до края на живота си.

- Няма е разследване на никакви „жестокости“ на българската армия „Независимата“ комисия е разпитвала сърби за „жестокости на българските окупатори“ и така е съставила доклада си.

- „Независимата“ френска преса е обработвала по подходящият начин общественото мнение;

- От стотина арестанта, се правят заключение за 18 000 убити, т.е. броят на живите арестанти е умножен над 180 пъти и резултатът се представя за „мъртъвци“;

- България заплаща с територия, пари, горива и пр. за „зверства“, които не е извършила. Днес хиляди българи живеят в страната на измамниците и са лишени насилствено от българско гражданство;

- Става ясен и генезисът на измамата – „Независимата международна комисия“ се състои от доброволец в сръбската армия. Доброволецът въпреки, че притежава перфектна фотографска техника, не търси факти за „зверства“ на българската армия и да ги заснима / защото такива не съществуват /, а търси измамници, които да разказват митове за „зверства“. Преминали през Райс, митовите се „превърщат в истина“, като се публикуват във водещи вестници на страните - победителки. Така се настроява европейските народи срещу българския народ. Тук целта е прекалено прозрачна – чрез измами и Райс пълни собственният си джоб с пари от сръбското правителство / респективно от парите получени от българския народ като репарации / и Сърбия получава повече земи, пари и суровини от България.

Едва през април 1934 г., един велик син на Франция – Анри Поззи, ще напише по повод книгата си „Войната се връща“ следното:

„Написах тази книга, за да узнае истината Франция, моята родина, страната на свободата, правдата и справедливостта, **НО КОЯТО ПОЛИТИЦИ И ЕДНА ПРОДАЖНА ПРЕСА ДЪРЖАТ В ПЪЛНО ЗАБЛУЖДЕНИЕ.**“

И още:

„Понеже можеха да си осигурят сред непосредствения антураж на господари на конференцията, и най-вече между доверените хора на Уйлсън и Клемансо, **УМИШЛЕНО СЛЕПИ ПРИЯТЕЛИ, ПАШИЧ, МАСАРИК, БЕНЕШ, БРАТИАНУ СЕ ПОДИГРАХА С ТЯХ ДО ТА КАВА СТЕПЕН, ЧЕ ЩЕ СЕ СМАЕ ИСТОРИЯТА, КАТО ФАЛШИФИЦИРАХА КАРТИТЕ И ДОКУМЕНТИТЕ, СЛУЖЕЙКИ СИ - ЗА ДА ИЗПОЛЗВАТ МИРА – С МОШЕНИЧЕСТВО.**

„Цялата документация, дадена ни от някои от нашите съюници при сключването на мира“ – писа Лойд през 1928 г. - „беше **ЛЪЖЛИВА И ФАЛШИФИЦИРАНА.**“

След войната Райс не може да се върне повече дори и в Родината си. Той е написал до съда в Хага листи, с

които дава на съд дори и собствените си сънародници – например двамата най-отговорни генерали - Макензен, който е командвал решителните операции на Централните сили на руския, сръбския и румънския фронт и Макс фон Галниц, също германски генерал, най-важен комендант на френския фронт, а от 1915 и на сръбския. А с представяне на лъжливи факти пред конференцията в Ньой, всъщност е опорочил и собствената си професия на криминалист.

Зарязва блестящата си кариера и остава да живее в Сърбия като храненик на правителството. Благодарение на него, България е осъдена да плаща за престъпления, които не е извършила. Райс става експерт в сръбската делегация на международни конференции в Париж. Така, че най-малкото, което Сърбия прави за Райс е да го издържа до края на живота му.

Райс става един от основателите на „Червения кръст“ в Сърбия. Става почетен гражданин на Крупан /Krupanj/ през 1926 г. А улиците в няколко града, особено във Войводина, носят неговото име.

Настъпва и моментът да се харчат парите, дадени на Райс от сръбското правителство за услугата – „фалшифициране на фактите от войната“. Закупува си имот в Белград и си построява къща „Добро поле“, в която живее заедно със сътрудника си Алфред Фавре и неговата съпруга Луиза. Във вилата „Добро поле“ се раждат дечата на Фавреовите, които му викат дядо.

Освен къщата в Белград, Райс също е построил и къща в село Душановац недалеч от Скопие. Той си е бил определил половин годината да живее в тая къща, а втората половина в Белград. Вероятно тук сред „ада“ в който са потопени македонските българи в годините след войната Райс проглежда за това какви са те всъщност.

Нека си зададем въпроса – След като е бил през цялата война на фронта, от къде взе пари и да инвестира в два имота и две къщи Арчибалд Райс?

Разбирайки към края на живота си, че е подведен от Сърбия и е постъпил несправедливо към България, той написва в 1928 г. книгата „Чуйте Сърби! Пазете се от себе си!“

В тази книга подлага на унищожителна критика целия политически елит на Сърбия, Сръбската църква, Сръбската интелигенция, Сръбския бизнес, патриотизъм, мързел, корумпираността по всичките етажи на властта, ксенофобията, прекланянето пред парите, злоупотребите при избори и т.нат.

Но в „Чуйте сърби“ оставя своя духовен завет към всички сърби и се опитва да изкупи голямата си вина към България - представянето на лъжливи факти на мирната конференция в Париж по повод на несъществуващи жестокости на Българската армия по време на Първата Световна война.

Ето заветът на Райс към сърбите, публикуван в книгата „Чуйте сърби! Пазете се от себе си!“ в раздел – „За политичите“, под номер XV – „Македонски въпрос“.

„Трябва ли тогава да се чудите, защо хората от Южна Сърбия не са се научили да обичат тази страна, която беше тяхна и която отново можеше да бъде тяхна? И защо македонецът не ви обича и не може да ви обича? Бяха близо до това тогава, през 1918г, защото бяха опитали от българската власт по време на окупацията. Вашите политици, между впрочем, поквариха всичко. И защото не намериха в сърбина това, което искаха, сега много македонци го търсят на друго място... След победата Ньойският мир даде отново Южна Сърбия на Сърбия, зер съюзниците от благоприятие не можеха да постъпят по друг начин... За тези 10 години вие доказахте, че сте неспособни да асимилирате македонския дух, за когото твърдите, че е ваш. Доказахте,

че това не е така и че той не е ваш. **ВЪРНЕТЕ ТАЗИ ЗЕМЯ НА ОНЕЗИ, КОИТО СА ИСТИНСКИТЕ БРАТЯ НА МАКЕДОНЦИТЕ, ВЪРНЕТЕ Я НА БЪЛГАРИТЕ.**”

И продължава разочарованието за Арчибалд Райс. В мемоарите си пише:

„Дали следвоенната реалност освети желанията на падналите. Като искрен приятел на страната, принуден съм да се съмнявам в това. **Егоизмът, който е смъртна болест за един народ, е обхванал духовете**”.

Когато говори истината за сърбите – един народ хищен и варварски, стига до стълкновение с няколко политически водачи. Най-фатално за него е стълкновението със силния Пашич, който в първите години след края на Голямата война все още има силни позиции които е спечелил преди и по време на войната.

Райс вижда двуличието на сърбите. Това го е деморализирало и натъжило до пълно разочарование. **След стълкновение с бившия министър Капетанович, който е прекарал войната в чужбина и е станал военен, Райс е паднал убит на 8 август 1929 г. от думите му, които не е могъл да преодолее.** Явно съвестта, е измъчвала много Ньойския Фалшификатор и си е получил заслуженото от Бог.

Райс е погребан с генералски почести /интересно защо, след като не е генерал/ в Топчидерските гробища в Белград. Сърцето му преди това е извадено от д-р Милованович и е пренесено на Каймакчалан.

В действителност сърцето му е поставено в делва в параклиса на Каймакчалан, който в сръбската литература е определен като „най-трагичното място в сръбската история“. Но по ирония на съдбата, Каймакчалан след гражданската война в Сърбия от края на миналия век, попада в Македония ...

Тялото му в Топчидерското гробище /Topcidersko Groblje/, се намира в парцел номер 2. Ето гробът на Фалшификатора! И тук сърбите се подиграват с него. Въпреки, че има лютеранско и еврейско образование – сърбите го погребват по християнски обичай.

На ошелото е свещенодействал е карловацкия владика Иринеи с 15 свещеници!!! Почит са изказали освен пратеници на крал Александър I Карагеоргиевич, представители на правителството, представители на граждански и военни власти, маса народ, културни и хуманни организации, голям брой войници, фронтови другари на Райс.

Така завършва земния път на Ньойския Фалшификатор Рудолф Арчибалд Райс.

Гробът на Фалшификатора Рудолф Арчибалд Райс в Белградското гробище.

инж. Ангел Пелтеков

Проект Западни покрайнини

н.с. д-р Ангел Джонев

СЛЕД ДЕВЕТДЕСЕТ ГОДИНИ, ЗАЩО НЕ Е КЪСНО?

Двадесети век съхранява съкрушения национален идеал на Балканите. По пътя към единна държава в лелеяните национални предели се препънаха българи, гърци, сърби, албанци и новопоявилите се хибриди. Перифериите също не могат да се похвалят с окончателен успех, а и Турция, Румъния и Хърватско в съществената си част не са на географските Балкани. Войните и мирът създадоха бъдещи проблеми и малцина свързват нишката до началото. Българо-сръбският спор отгледа няколко въпроса, унаследени и новосъздадени.

Все още има актуалност старият виц – българин и сърбин си обявили среща на границата, но се разминали, защото българинът отишъл на Морава, а сърбинът на Искър. Лозунгите и договорите не стопиха неприязънта. Не можа да я стопи сърцераздирателната до кръв комунистическа солидарност. На едно място деветдесет години гноясва и кърви, но политическата медицина все още е безсилна. Сръбският доктор и българската сестра не са в състояние да дадат помощ на Западните покрайнини. Страданието е общо, доволните са малко, даже историците не са навлезли в детайлите на този въпрос. Борба, боричкане, бъркотия, кои бяха тия и ония - местните българи са част от схемата. Има всякакви с многообразие от идеи - повечето внушени, но и доморасло отгледани. Има хамелеони, има и с милиони, нещата загубиха и заприличаха на поема.

Проблемът обаче стои пред София и Белград, пред Босилеград и Димитровград (не забравям, че е Цариброд, но изчезва римата). Положението е трагично. Всички сфери на обществения живот са в колапс. Българското население се топи. Икономика в модерен смисъл едва ли съществува. На гладните хора културата е всеобразна. Така е по съседните райони в територията на България, казват запознати, защото всичко е един планински пуцинак. Пуцинакни е политическият релеф и тук, и там, в покрайнините. И Швейцария е пуцинак, но алпийски... От обстановката има и печеливши - забелязват се по-назапад в Сърбия, но в дългосрочен план, кой колко ще спечели, едва ли се знае.

Западните покрайнини са част от един провален проект за империя – Югославия. В началото държавата искаше всички там да бъдат сърби и ги водеха сърби. После всички трябваше да бъдат българи и бяха българи. Сега държавата иска да бъдат на половината българи и сърби и този резултат статистиката го постига. Всъщност всички знаят, че са българи, но нали е „демокрация“, могат да се декларират, каквито си искат.

Ах, тази демокрация, при другите проекти ставаше полесно. Друго си е диктатура в сиво или червено, друго си е лъжедемокрация по балкански. Проблемът е Европейският съюз. Някакви си критерии да изгълъниш, двадесет и седем държави да излъжеш, че без проблеми влизаш в клуба. И това е постижимо, когато най-заинтересованите по въпроса за Западните покрайнини мълчат. От Белград знаят как да затворят устата на българите, особено на отговарящите

държавници. Не за пръв път ни се прожектира филмчето, че интересите на българите от Западните покрайнини се жертват за постижения в светлото бъдеще. След това идва филмът битият бит, а другото си го знаем всичките. Но въпросът си остава, а в съюза не трябва да се влиза с нерешени проблеми. Основната част от българските държавници очакват те да се решат там. Те очакваха и проблемите на традиционните български общности в Румъния и Гърция да се решат в Европейския съюз, където сме, ако не греша, но резултатите са незабележими. Явно се лъжем, след това мълчим, а миризмата се разнася.

На границата между България и Сърбия стои един не-реализиран по силите на двете държави проект. Примери за удовлетворение за трите страни има в европейската практика – между Франция и Германия, между Австрия и Италия (Трентино-Южен Тирол). Самият Съюз е един проект в реализация и развитие.

Ако наистина иска да помогне на Сърбия по пътя към Европейския съюз, България трябва да погледне към Западните покрайнини. България трябва да предложи съвместен безсрочен проект за бъдещото развитие на този край. Защото, както се пише и в стандартните проекти, има необходимост от това. Териториалният обхват е ясен. Населението е част от българската национална общност, трябва да се съхрани и развива. Каква по-голяма необходимост? Следват целите - общи и конкретни, задачите - развити до педантичност, дейностите - по детайли на мероприятия, бюджет – разписан параграф по параграф и резултати. Мониторингът трябва да даде оценка за постигнатото и да отпусне следващия транш. Изглежда по европейски. Никъде никой не оспорва суверенитет или национална принадлежност. Залага се на просперитет и бъдеще. (Не на светлото бъдеще). Тогава току виж оправдали се сънищата Западните покрайнини да станат мост за приятелство между България и Сърбия. Или сънищата Царибродско да бъде вилна зона на София, а защо не София вилна зона на Цариброд. Сънища.

Пред нас стои едно прагматично решение за оцеляване на българската национална общност в Западните покрайнини в безсрочен план. Европейските практики трябва да се използват. Колко средства са необходими за един съвместен българо-сръбски проект, не е важно, те са по силите на двете държави. Инвестициите донасят стабилност, развитие, растеж, позитивни резултати. Липсата им продуцира бедност, гняв, противопоставяне, сепаратизъм... Това са двете страни на реалността. А като извадим ресурсите за шпиониране и държане в подчинение, може да се окаже, че трябва да се добавят относително малко пари. Но средства се намират, най-важно е запазването на българите в Западните покрайнини.

Като се замисли човек, има толкова много необходими, но нереализирани проекти.

Този обект е изграден с помощта на Европейския съюз и България

Изложение върху Македония

Тук ще публикувам без съкращения един от документите по договора, представен на 24. X. 1919 год. в Ньой на Сена на т. нар. Председател на Конференцията на Мира – Клемансо; министър председател на Франция.

I Сръбска теза

Гледището на официалните и учените сръбски кръгове по македонския въпрос в XIX век е преминало през две фази. Първата приключва с Берлинския конгрес (1878 г.) а втората започва от тоя конгрес насам.

През първата фаза сръбската държава, сръбските политически мъже и учени, както и сръбската преса, еднородно признаха, че територията на Македонската област се простира от Шар до Егейско море и че славянското население на тая област съставя част от българския народ, както по произхождение и минало, така и по език и народно чувство. Прочутият сръбски етнограф Вук Караджич, пръв публикува в 1815 г. народни песни записани в Македония, които той нарече „Български песни“. Според Вук Караджича, Разлогът и Кратово в северна Македония, са български.

От друга страна етнографическите карти (картата на Давидович), съставена в 1848 г., картата на професор Дежарден, съставена през 1853 год., и картата на Фр. Зах, директор на Военната академия в Белград, съставена през 1858 г. изключват всички от сръбската етническа област Македония от Скопие до Егейско море, като я посочват като българска област. В 1850 год. Стефан Веркович, член на сръбското дружество на учените, което по-късно стана Академия на науките, биде натоварен от сръбското правителство с научна мисия в Македония. След като направи там изследвания, които траяха около 10 години, той публикува в Белград един сборник наречен „Народни песни на македонските българи“. Тоя сборник се напечата в сръбската държавна печатница на разносните на правителството; той бе посветен на княгиня Юлия Обренович. Една година по-късно, в 1861 г., Задгуб, главен град на Хърватско, братя Миладинови, родом от Струга (Македония), публикуваха тяхното капитално съчинение, под название „Български народни песни“, което съдържа предимно песни записани в Македония. Този сборник биде отпечатан под попечителството и на разносните на хърватския архиепископ Йосиф Щросмайер, основател на юго-славянската академия на науките. Ф. Рачки, виден хърватски учен и председател на юго-славянската Академия на науките, говорейки в 1862 г. за бъдеща Югославия, означаваше територията, простираща се от Дунава до Егейско море, като населена с българи. Словенският учен Фр. Миклошич, основател на славянската филология, признава във всички свои съчинения, че Македония е българска земя и че македонските наречия принадлежат на българския език. Друг езиковед, Д-р В. Облак, който особено се отличи със своите учени изследвания на македонските наречия, установява неоспоримо българския характер на тези наречия.

Цялата сръбска преса, официална и неофициална, от епохата предшествуваща Берлинския конгрес, беше еднородна в твърдението си, че Македония носи Български характер. В. „Сръбски Дневник“ който излизаше под редакцията на секретаря на сръбския крал Милош, често поместваше статии върху македонските българи и върху тяхното българско национално чувство, което се проявяваше в градовете Щип, Велес, Битоля, Охрид, Кукуш, Дойран, Драма, и пр. (Виж броевете от 4 юни 1858 г., от 13 март 1860 г., от 14 април 1860 г., от 20 април 1860 г., от 26 юни 1860 г., от 3 юни 1860 г. и пр.). И другите сръбски вестници пишеха в същия дух: „Сръбске Народне Новине“ от 1841 до 1844 г., сръбският официален вестник „Сръбске

Новине“ (1850 и следующите години), „Видовдан“ (1862 и следующите години), „Йединство“ (1871 следующите години) и пр. и пр.

Така, през третата четвърт на XIX век, когато идеята за една югославянска федерация, заедно с България, почна да се очертава повече и повече ясно, сръбското правителство, начело с министъра на външните работи Гаршанин, прие с най-голямо задоволство проекта от 5 април 1867 г., досежно образуването на една сръбско – българска конфедерация, проект чл. 2 на който гласеше: „Юго-славянското кралство ще се състои от Сърбия и България; в България влиза Тракия и Македония“. По това време, официална Сърбия, както и цветът на сръбската интелигенция, не бяха проникнати от юго-славянската идея и не мислеха никак да предявяват претенции върху Македонската българска област. Светозар Маркович, виден публицист и пръв ратник на социализма в Сърбия, говорейки за сръбско – българското споразумение, пишеше в 1871 г.: „Нашата обща цел е освобождението на сръбския и българския народи и никога ние няма да почнем спор по въпроса, дали границата между Сърбия и България ще бъде българска Морава или сръбска Морава. Накрая освободеният народ сам ще реши, в случай че има нужда от някаква граница“.

По – късно през 1870 г., когато българският народ в Мизия, Тракия и Македония, след 40 годишна борба против гръцкото духовенство, успя да се сдобие с автономна национална църква, сърбите посрешнаха с нескриваща радост тоя успех на българите. Следующата година, 1871, се събра в Цариград български народен събор, който имаше за цел да изработи устава на българската църква. На тоя събор вземаха участие представители на българските епархии в Македония: Охридска, Велешка, Скопска, Битолска, Воденска, Костурска, Кюстендил-Щипска, Неврокопска и пр. По тоя случай сръбския вестник „Единство“, в броя си от 19 май, поздравяваше духовното освобождение на македонските българи със следующите много симпатични думи: „Интересно е да се знаят имената на тези представители, които след 450 години (алюзия на пропадането на българското царство в XIV век), се събра на 15 март 1871 год. в столицата на старата византийска слава и на стария византийски блясък, за да разискват братски върху начина, по който трябва да се уреди тяхната църква, която преди 10 години беше подчинена на развратните фанаристи и която в настоящия момент страда от тях в нещастна Македония ...“

Берлинския договор (1878 г.), злополучен акт на европейската дипломация, който доведе толкова нещастия на балканските народи и даже за по-отдалечените държави, хвърли семето на съперничество между българи и сърби и породил кървави войни. Отнемайки от сърбите чисто сръбските провинции Босна и Херцеговина, за да ги даде на силната Австро – унгарска империя, този договор попречи на сръбската държава да се развие и я подчини на икономическия гнет на нейната голяма съседка. За да отдалечи от Адриатическото крайбрежие погледите на Сърбия, Австро – Унгария й показа пътя към Солун, където в близко бъдеще предстоеше да се извърши победата на наследството на „болния човек“ и където сърбите не можеха да срещнат много сериозна съпротива. Сръбската династия на Обреновичите, която в тази епоха беше напълно в услуга на Австро – Унгария, не закъсня да даде на сръбската политика направление към Македония.

В 1882 г. г. Миятович отиде във Виена и уговори съюз с Австро – Унгария, съюз, който се сключи върху следующата база: сърбите се отказаха да поддържат агитации в Босна и Херцеговина; от своя страна Австро – Унгария се

задължаваше да поддържа сръбските претенции в Македония. По такъв начин австро – унгарския империализъм в Босна и Херцеговина породил сръбски империализъм в Македония.

За да оправдае този план на завоевания към юга пред своя народ и пред очите на чужденците, сръбското правителство се постарало, посредством пресата и чрез полунаучни издания, да се убеди то самото и да убеди другите, че славянското население в македония е толкова сръбско, колкото и българско, че то няма народно съзнание и че, следователно, то може много добре да се подели между България и Сърбия. Обладано от тази мисъл, сръбското правителство създаде при Министерството на външните работи едно специално отделение, което натовари с воденето на сръбската пропаганда чрез училища, църкви и комитаджии. Същевременно то направи няколко опита за споразумение с Българското правителство върху една евентуална подялба на тая страна.

Македонските българи продължаваха да пышкат под турците, да въстават против тяхното владичество и да мрат в затворите и на бесилките, когато в 1912 г., в самия момент, в който България с безподобен устрем, рискувайки и съществуването си даже, се стараше да сломи в Тракия заплашителната сила на Отоманската империя, сръбската войска се установи в Македония и, въпреки сръбско – българския договор от 29 февруари 1912 г., прокламира окупираната територия като неразделна част от сръбската земя. За да осигури завладяването на Македония, Сърбия сключи на 19 май (1 юний) 1913 г. тайна конвенция с Гърция, която бе насочена против съюзника им България, чиито войски продължаваха да отблъскват многобройните атаки на турските орди на чаталджанската линия. Сръбското и гръцкото правителство докара, след един месец втора балканска война, война между доскорошните съюзници и, след това, Букурещкия мир, който предаваше Македония на новата коалиция. В 1915 г. по-голямата част от Македония се зае от България. Три години по-късно, съгласно сключеното между България и Висшето командване на източните войски примирие от 29 септември 1918 г., България трябваше да се повърне в границите си от преди войната и да опразни Македония. Разрешението на териториалните въпроси в Балканите се предоставяше на Конференцията на мира.

Ние отбелязваме вече, че след Берлинския конгрес, Сърбия, при царуването на крал Милан, почна сериозно да мисли да си присвои, ако не цяла Македония, то поне част от тази провинция. Тя се отказа от всички свои стари проекти и опити за съгласие с България, като и от идеята за една юго – славянска конфедерация с България, която беше призната вече за наследница на българска Македония.

Съединението на Източна Румелия с България през 1885 г., се посрещна много зле от Сърбия, която под претекст, че ще възстанови равновесието в Балканите, обяви война на България. Тая война създаде нови зародиши на омраза между двата народа. Сърбия не се стесняваше вече да оспорва българския характер на Македония и да претендира, че македонското население носи сръбски характер или поне славяно – македонски. С тая цел се основа в Белград дружеството „Св. Сава“, което имаше за програма да защитава и разпространява сръбската идея. Това дружество изработи устава си в 1886 г. и след една година започна издаването на органа си „Братство“, в който се поместваха прекалено патриотически статии върху сръбските земи и сръбския народ. Прицелната точка на тези статии беше българската Македония. Две години по-късно, в 1899 г., се публикува във Виена известното съчинение на сръбския шовинист Сп. Гопчевич, под название: „Македония и Стара - Сърбия“. Това съчинение се преведе на

сръбски и отпечати в Белград през 1890 г. Всички учени дружества и всички академии на славянските страни, както и всички специалисти по славянска етнография осъдиха тоя смел памфлет. За тая авантюра на перото не съществуваха български македонци; те всички бяха преобърнати в „прави сърби“.

Същевременно сръбското правителство усили дейността на своите консулски агенти в Македония и учреди сръбски консулства даже в местности, дето нямаше нито една сръбска душа и не съществуваше никакъв сръбски икономически интерес. То се споразумя с гръцката патриаршия за назначаването на сръбски владци на мястото на гръцките и това в ущърб на българските църковни интереси. Най-сетне то помага на турските власти при потушаването на българското революционно движение. Тая пропаганда на сръбското правителство бе подкрепена и от много сръбски учени. Ст. Новакович, председател на Сръбската Академия на науките, преструвайки се, че е забравил какво беше писал и разпространявал за българския характер на Македония, написа двусмислени статии, с претенцията, че доказва сръбското влияние в българските македонски наречия, които той почва да нарича „славянски“. Но най – типичният поддръжател на сръбската политика по отношение на Македония беше безсъмнено г. Йован Цвиич, професор по география в Белградския университет. Г. Цвиич публикува цяла редица съчинения и карти досежно Македония – издадени главно на чужди езици – с които той се мъчеше да докаже, че в границите на Македония не влизало Скопско, което би трябвало да се отнесе към „Стара – Сърбия“, че не би трябвало да се отдава никакво етнографическо значение на факта, че македонското население само се нарича българско и че най-сетне македонските славяни нямали добре определено национално съзнание. (Виж съчиненията му: „Бележки върху етнографията на Македония“. Париж 1907 г., второ издание – „Балкански въпроси“. Париж - Нюшател, 1918. – „Балкански полуостров“. Париж, 1918 г.)

Други сръбски публицисти и учени надминаха в смелостта си и г. Цвиича, съперничейки в желанието си да представят Македония като сръбска провинция. Още в 1905 г. проф. И. Андонович, тиква границата на Стара – Сърбия до Беласица и до Островското езеро, оставяйки на Македония само една ивица земя на юг. („Сръбска етнографическа карта с означени южните граници на Стара – Сърбия и ония на Сърбия от Душаново време“. Белград 1905 г.) През 1918 г., един друг сърбин, П.М. Никетич, заличи напълно в неговата карта името на Македония, като простря Стара – Сърбия до Солун. (Карта на сръбските земи – Белград 1908 г. / на сръбски /). Тези географски деформации, предназначени да възпитават Сръбската младеж и да осветляват общественото мнение в Сърбия и в странство, имаха някои успехи. Известни публицисти, и даже няколко картографи от чужбина, малко запознати с Балканите, възприеха името Стара – Сърбия за една част от Северна Македония. Но истината не може да се укрие, и до днес това се поправя. Самият г. Цвиич се принуди да направи една концесия от старите си твърдения. В новото си съчинение „Балкански въпроси“ (Париж – Нюшател, 1918 г., стр. 40), Македония си възвръща старите северни граници до Рила и Осогово!

Други сръбски учени се постараша да докажат, че езикът на македонските славяни не е нищо друго, освен един „сръбски диалект“ или най-малко „славяно – македонски диалект“. На първо място трябва да се цитира А. Белчев, професор от българския университет (Сърби и българи – Белград 1913 г. / това съчинение е издадено още на руски и французи /), който признава българската народност само на македонците от източните и южните местности, отчасти съгласен с това с гледището на сръбското правителство,

което, със съюзния договор с България от 29 февруари 1912 г., призна българския характер на централна и южна Македония.

Ясно е следователно, доколко двете сръбски гледища по македонския въпрос, старото и новото, са противоположни и доколкото второто, основано на политическите възжелания на сръбското правителство за присъединение на цяла Македония или на част от нея, не отговаря на истинското положение на нещата.

Най-видни учени и специалисти чужденци, които издигат своя глас в полза на истината, особено откато македонския въпрос взе застрашителен характер за балканския мир, признават еднородно българския характер на македонските славяни. Следователно, държавните и политически мъже, ако искат да постигнат толкова дълго очакваното омиротворение на Балканите, трябва да последват внушенията на специалисти.

1. Лабор Нидерле, най-видния видния съвременен славянски етнограф, професор в Парижкия университет; член – експерт на чехословашката делегация на Конференцията за мира, се е изкавал на няколко пъти, във високо учените му трудове, върху сръбско – българския спор за Македония. В заключение на специалната му статия „Македонския въпрос“ (Прага, 1901 г. – второ издание през 1903 г.) г. Нидерле заявява: „Ако може въпросът за бъдещата участ на Македония да се постави на почвата на естественото право, Македония трябва да се отдаде на България“ (стр. 36). Пак в същото заключение, високият учен се изразява в следующите пророчески думи, които се реализираха вече: „Ако съдим по миналото, македонският спор не може да се изглади по приятелски ... Той ще свърши с една война между Сърбия, България и може би Гърция и в която ще вземат участие великите сили, на първо място Австрия“ (стр. 37). А в съчинението си „Славянско племе“ (стр. 214), на второ френско издание, г. Нидерле каза: „Македонските славяни ... Няма никакво съмнение, че най-голямата част от този той род се чувства и се прокламира български, че той е под ведомството на автокефалната църква, глава на която е екзархът, със седалище на Орта – кьой. От друга страна, фактът е, в тия области името български е историческо име и че то не си пробило път чрез религиозната пропаганда от последните години. При все че тези области са били присъединени някога от сръбската държава, името сърбин не е намерило почва в народа“.

Предизвикан от някои политици, на 4 юни 1914 г. ученият чех публикува в Пражкия в. „Народни листи“ едно писмо, от което извличаме следните пасаж:

„Длъжен съм отново да повторя, че според постигнатите резултати от досега направените научни изследвания, Македония се явява като българска земя и сръбската политика щеше да е по-добре вдъхновена, ако въобще се въздържае да си служи с етнографически аргументи, за да оправдае най-новите си претенции... Предпочитам, следователно, да ми се каже открито, че мотиви от държавен характер повеляват на сърбите да искат централна Македония. Ако държавните нужди налагат завладяването на тази провинция, при все че тя е, тъй да се каже, българското сърце, тия нужди именно решават. Не трябва, следо-

вателно, да се възпроизвеждат съмнителни аргументи, или най-вече фалшиви аргументи, в полза на тезата, която не може да се поддържа, че Македония не е била българска.“

2. Руската академия на науките изпрати през 1900 г. в Македония една мисия от специалисти, натоварени да изучат на мястото Македонския въпрос, с цел да се спомогне се спомогне за справедливото му разрешение и с това да се възстанови спокойствието на Балканите. На чело на мисията стоеше академик Н. П. Кондаков, който публикува резултати от изследванията си в изданията на Академията под заглавие „Македония“, Петроград 1909 г. От историческа и етнографическа гледна точка, г. Кондаков е дошъл да следующите категорични заключения: Всички си дават сметка, че като се има предвид мъчнотията и даже възможността да се докаже, че македонското население е сръбско по народност, правят се усилия да се затрудни целия въпрос, за да може да се представи македонското население не като принадлежащо на една само национална група, а като смес от разнородни племена, един своего рода хаос ... От друга страна, една малка екскурзия в страната е достатъчна, за да

се дойде до пълното убеждение, че македонските славяни съставят една определена национална група, съответстваща по много ясен начин на населението, което живее в самата България. Във всичките земи, върху, които ние хвърлихме поглед, от Охрид до Скопие и Куманово, живее само един и същ народ, които се нарича български още в IX век, когото гърците са наричали със същото име и когото първите европейски пътешественици са нарекли също български“ (стр. 293, 294).

3. По препоръка на най-известните славянски филолози от днешно време, г. Ягич, които е хърватин, Виенската академия на науките изпрати в Македония, със същата мисия, прочутият славист В. Облак от словенска народност. Този виден специалист по македонска диалектология публикува в 1896 г. своето класическо съчинение „Македонски студии“ в „Отчети на Виенската академия на науките“, № 134, след като беше публикувал през предидущите години изследвания върху езика на македонските славяни. В тези студии, г. В. Облак счита македонските наречия като безспорно български. Той прави подобни изследвания върху системата на гласните и съгласните букви в македонските наречия и констатира, че тази система, която се различава от сръбската отговаря по фонология на другите български наречия. Той констатира също, че чрез изчезването на неопределено време и чрез употреблението на члена, македонските наречия и наречията от България съставят едно цяло, което се различава от всички други славянски езици и преди всичко от сръбско – хърватския.

4. До същото заключение е дошла и научната мисия, изпратена в Македония от Факултета по литература при Казанския руски университет. Професорът при същия факултет г. А. Селищев, натоварен с тази мисия, посети през 1914 г. северна Македония, тогава под сръбско управление, и изучи на мястото наречията от Скопско и Тетовско. В своя „Рапорт“, Г. Селищев установява, че северно-македонските наречия притежават всичките характерни особености на българския език, особености, които го различават от сръбското и другите славянски наречия, напр., употреблението на члена, отсъствието на склонения

на неопределеното време и пр. И в своето „Въведение към сравнителната граматика на славянските езици“ (Казан 1914 г.), същият учен специалист се изразява както следва: „Безпристрастните изследвания върху съществуващите диалектически данни позволяват да се твърди, че северната част на Македония, заедно с Тетовско, Скопско и Кратовско, принадлежат, според говоримите в тия местности наречия, към областта на българския език“. (стр. 24).

5. Славянското благотворително общество в Петроград, което в миналото играе голяма роля при освобождението и възраждането на южните славяни е винаги съжалявало злополучните разпри между сърби и българи досежно Македония. Братоубийственната война от 1913 г. между едноплеменните народи принуди учените членове на това общество да отправят апел към споразумение между сърби и българи. „Мнението на славянското общество досежно македонския въпрос“ се публикува в „Славянски бюлетин“, орган на обществото, януарски брой от 1915 г. Ето какво извличаме от тоя апел:

„Отдавна Славянското благотворително общество в Петроград е дошло до убеждение, че в областта на политиката всички усилия на славяните трябва да се насочи към национални държави в естествените граници на всяка народност взета отделно ... Затова необходими е да се предизвика в Белград и София една промяна на политическата психология на двата народа, по начин, щото българите да приемат доброволно идеята за присъединяването на адриатическия бряг към Сърбия, а сърбите да се убедят най-сетне, в същата степен, че Македония е българска земя по болшинството на населението“.

6. Г. Луи Леже, член на института, професор в Колеж де Франс, е може би най-добре оценяван между всички французи чрез неговите трудове върху славянските народи и чрез пътешествията му в Балканите, за да ни посочи истината върху етническото напрежение на щжните славяни. Ще цитираме няколко извадки от последните му съчинения:

„Цялостта на България изисква известни излази на Егейско море и притежанието на Македония, страна чисто българска“. (Веквите борби между германци и славяни. – Париж 1916 г., стр.стр. 22 – 23).

„Лишена от Босна и Херцеговина, Сърбия се задушаваше в своите граници. Убедиха я, че имала други братя, които чакали свободата си, че по-голямата част от Македония била сръбска – когато в същност тя е българска – и така се пося отново семето на раздора между двата народа“. (същото съчинение стр. 35).

„Повръщам се към българите. Те се поставиха между нашите неприятели и ние нямаме никаква причина, за да бъдем особено благосклонни спрямо тях. Но длъжност на учените е, преди всичко, да издирват и прокламират истината. Македония въпреки противните твърдения на гърци и сърби, е почти изцяло населена от българи. Гръцките и сръбските претенции не могат да се считат за по-силни отколкото ясните заключения на безпристрастните етнографи, като Лъожан, Киперт, Ритиш, Григорович, Хилфендирг, Макензи. В същност планината Шар означава границата между българската и сръбската народности. Македонските славяни говорят българско наречие.“

„Едвам след Берлинския договор, когато Сърбия видя, че ѝ се отнемат окончателно Босна и Херцеговина, някои от нейните държавни мъже имаха идеята да подирят компенсация към Македония и да видят сърби в места населени с българи“. (Панславизмът и френския интерес, Париж 1917 г., стр. 12).

7. Леон Ламуш е най-новият френски учен, който благодарение на дългото му стоене в Македония и на познанията му по балканските езици, е в положение да изкаже компетентното мнение по македонския въпрос. Ето някои

от неговите преценки:

„Най – голямата група от българското население, извън границите на княжеството, е македонската група“. (България през миналото и настоящето. Париж, 1892 г., стр. 140).

„... Македония, чиято вътрешност е изключително населена от българи, но, като се изключи град Солун, в който, впрочем, те са много малочислени, тия българи не достигат никъде до брега на морето. Южната граница на тяхното племе минава през Воден, Солун, Серес, Драма и после се изкачва към Родопите“. (Същото съчинение, стр. 114).

„Впрочем, турските власти признават също, че жителите на Солунския и Битолския вилаети и на Скопския санджак са в болшинство българи“. (Балканския полуостров, Париж, 1899 г., стр.стр. 21-22).

„За който познава горе – долу етнографическото културно и политическо положение на западната част на Балканския полуостров, невъзможно е да помисли, че създаденото чрез Букурешкия мир (1913 г.) положение може да бъде окончателно и даже трайно. Човек не може да си представи по-голямо презрение към логиката и справедливостта. Съществува един първостепенен факт, признат от всички независими свидетели, от турските чиновници, както и от европейските консули, или италианските, руските, френските офицери и пр., които са работили от 1904 г. насам за преобразуването на жандармерията в тази област; тоя факт, че въпреки етнографическата си прошареност, Македония е всъщност българска страна ...“

„Не само болшинството от македонците са българи по език и по нрави, но също и народното съзнание, на което гърците отдават толкова значение, когато се се касае да се обосноват гръцките искания, е по-развито, може би, между тях, отколкото между която и да е друга фракция на балканските народи. Може да се каже, че ето повече от 50 години, откак македонците не са престанали да се борят за българската идея, по-рано против гръцкото духовенство, за да се сдобият с автономията на тяхната църква и на техните училища, после против турците за политическа автономия на Македония“. („Журнал де Женев“ от 17 октомври 1913 г.).

8. Най – сетне на македонския въпрос е посветен труда на г. Н.С. Державин, професор в Петроградския университет: „Българо – сръбските сношения и македонския въпрос“. (Френският текст е публикуван в Лозана през 1918 г.). Въодушевен от идеята за единство на цивилизацията на славянските народи и изпитвайки дълбока горест пред борбите между братските народи, като ония, които разделят сърби и българи, г. Державин, в качеството си на етнограф специалист и на славянски филолог, и след като посети на няколко пъти южните славянски страни, издигна гласа си в полза на споразумение между сърби и българи. В своята историческа, лингвистическа и етнографическа студия, той дохожда до заключението, че македонските славяни са българи и че техният език е български диалект“.

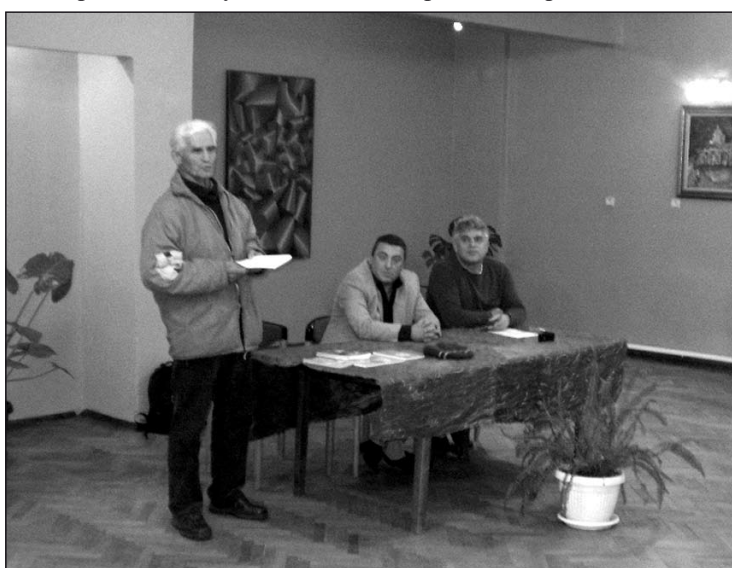
Той е убеден, че само една политическа искреност, основана върху националното право на народите да разполагат със себе си, е в положение да премахне преградите, които са поставени от заинтересованите и да донесе щастие на всички. „Дано, казва той на края на своето съчинение, героичният сръбски народ да намери у себе си достатъчно морална сила – и тая морална сила той я има, тя съществува у него – за да признае спонтанно това, което отдавна и единодушно са признали историята, науката и народното чувство на самото македонско население, което вижда у българите братя по език и по кръв и което се бори ръка за ръка за религията, за живота и за свободата“.

Материалът подбра – инж. А. Пелтеков

Босилеградската тема в творчеството на Райчо Милев Стоев

(Изказване на Ангел Джонев при представянето на книгите на Райчо Милев Стоев в Кюстендил, читалище „Братство“, 28 октомври 2009 г.)

Колегата Райчо Милев Стоев застава пред нас с няколко издания. На първо четене те могат да бъдат разграничени в две групи – мемоаристика и научно изследване. Спомени е първата книга на автора, озаглавена „Бях на 16 години“, завършена през 1986 г., но излязла от печат през 1990 г. След 16 години Райчо Стоев издава още едни мемоари, този път „Спомени от социалистическа България“. Двете неразделни части са обединени в една книга, озаглавена „От алената звезда до червената роза“. Между двете мемоарни занимания, в първото десетилетие на XXI в., полковник Стоев прави своите крачки на изследовател историк, увенчани с излизането на проучванията „Босилеградски партизански отряд „Георги Стойков Раковски“ и „Кюстендилски партизански отряд“ част първа и част втора. Тези крачки явно имат подтик и от обучението по специалността „История“, получено в Софийския университет. Преди да се съсредоточим върху творчеството, трябва да припомним, че Райчо Милев Стоев е роден в с.

Брест, Кюстендилско, през 1928 г. Участва в дейността на Работническия младежки съюз. Излиза партизанин в Босилеградския отряд и в битка е ранен, след което е евакуиран през Сърбия, в болница в Южна Италия. Завръща се в България след коренна промяна на политическото положение, постигнато вследствие на Деветосептемврийския преврат и преминаването на страната в орбитата на антихитлеристката коалиция. Свързва живота си с българската армия, където достига до чин полковник, а отношението си към миналото материализира като студент по история в Софийския университет. Животът и любовта дават на г-н Стоев тънката нишка на продължението на рода, а горчивината и радостта, успеха и провала, са част от спомените му, за които сме се събрали тук.

И аз съм бил на 16 години. Някъде в тази възраст в моя роден град Кюстендил се разнесе мълвата, че някой човек е поискал оставката на Тодор Живков. Този слух достигна и до моето семейство, а мен ме впечатли самият факт, че въпросът е поставен от партизанин на партийно заседание. Сигурно съм чул и името на човека, но към този случай се върнах години по-късно, когато в България се пръкнаха неизброимо много борци против режима на Тодор Живков. Било е някъде след 100-годишнината от Илинденско-Преображенското въстание, когато този човек ме потърси в Исторически музей-Кюстендил. Така се запознах с Райчо Милев Стоев. Книгата „Бях на 16 години“ вече я имах, а сигурно тогава съм получил и книгата за Босилеградския отряд. Свързват ни историята и интересът към съдбата на Западните покрайнини.

А творчеството на колегата Стоев е ориентирано към този важен национален въпрос. Днес по-лесно се изследват подобни проблеми, докато в миналото редица интернационални задръжки ограничават достъпа и публикациите особено от орбитата на българо-югославските отношения. Без да игнорирам умишлено книгите за Кюстендилските партизани, предпочитам да акцентирам върху мемоарите и изследването на Босилеградския отряд. В тях проблемът за съдбата на Западните покрайнини присъства като червена нишка. В спомените си „Бях на 16 години“ многократно се констатира българската национална принадлежност на местното население. Схванати са деструктивните тенденции, протичащи в Поморавието и Вардарска Македония. Образно са пресъздадени няколко случки: мургав червеноармеец в с. Църна река споделя – „Слушаю вас – македонци и българи, а език един. Для меня все ви один народ.“ (с. 67) и ранен от Пиротско в партизанската болница в Бабина поляна – „И мой деда йе био бугарин. И сада се осеча као бугарин. Али я сам прави сръбин.“ (с. 108). Един друг аспект е сравнението на благосъстоянието на българите от Босилеградско с тези от Треклянския край. На път за Горна Любата авторът констатира: „Много беднота имаше и в нашите кюстендилски села, но тук

още с влизането в първата къща освен голямата оскъдица се видя и ниската култура на домашния бит.“. А описанието на самия интериор дава конкретните параметри на положението на населението: „Отворих вратата на стаята. Лъхна ме тежък мирис на селски обор... Никакво проветряване. В един селски обор въздухът е по-чист...Отхапах залък хляб. Замириса ми отвратително... Нещо запълзя по врата ми. Отдръпнах ги с ръка. Веднага там се появи подутина. Стопаните запалиха газеничето и тогава по пода и стените видях мравуняк от дървеници...“ (с. 65-66). „В селата на Треклянския край храна имаше, хората ни посрещаха добре.“ (с. 76). Въпреки категоричното предимство на бедния пред богатия край именно босилеградското население се оказва по-привързано към властта и не е склонно да подкрепя партизаните. „Но повечето българи, западно от границата, поддържаха тогавашната власт“ (с. 82) - констатира авторът на спомените.

Изследователят Райчо Стоев се опитва да отговори защо е така. В книгата „Босилеградският партизански отряд...“ на няколко места критично анализира събитията – „Не така стои въпросът за повечето от селата на Босилеградска околия западно от границата. По-слабата работа на комунистите в този район е една от причините за по-късното развитие на партизанското движение там.“ (с. 23-24). И когато накрая през лятото на 1944 г. хората започват да симпатизират на партизаните, идва вестта за ненарушимостта на старите граници - споразумение между Рузвелт, Чърчил и Сталин. Според автора въпросът е поставен от сръбска страна на съвместно съвещание на представите-

ли на съпротивата в местността Петрова гора – „Повече от 3 г. босилеградчани не се доверяват на партизаните. За свой освободител считаха царска България. През август 1944 г., когато босилеградчани започват масово да излизат партизани, идва решението – Западните покрайнини остават в Югославия. Всички българи, участвали в съвещанието в Петрова гора, и особено Васко Дукатски, посрещат позицията на ЮКП с възмущение.“... и още „Николай от българите, присъствали на съвещанието, не е намерил смелост да каже на босилеградчани. Партизаните от отряда са осведомени на 3-4 септември. Босилеградчани сами разбират каква е тяхната съдба на 10 септември, когато отрядът, носещ името на Георги Стойков Раковски, влиза в Босилеград начело с Душан Милентиевич със сръбски шайкач на главата.“ (с. 58-59). Авторът не без основание критикува българската държавна позиция по времето на Тодор Живков, Желю Желев и Петър Стоянов. Той дори дава конкретна идея за решаването на Западнопокрайнинския въпрос – „Като бивш партизанин на Босилеградския партизански отряд смятам, че българската позиция трябва да бъде - Първо: България има териториални претенции към Сърбия за Западните покрайнини като гранична територия, населена от векове и сега с чисто българско население. Второ: Граничният спор между двете държави искаме да решаваме по пътя на всестранното сближаване на двата братски славянски народа, което да стигне постепенно до премахването на Ньойските граници между тях и до изграждането на една федерация или конфедерация, привлекателна и за другите балкански народи. Трето: Още от сега българското Народно събрание да излезе с декларация, че никога в бъдеще България няма да предизвиква и участва във военни действия срещу Сърбия, че няма да предоставя своята територия за използване от военни противници на Сърбия, били те близки или по-далечни, били те малки или велики сили.“(с. 71-72).

Вплитането на политически прокламации от този тип не са характерни за методологията на историческите изследвания. Аз съм поддръжник за промяна на участието на населението от Покрайнините. Считаю, че подходът едва ли може да бъде само чрез посочените форми на федерация или конфедерация на Балканите. Още повече авторът не си спестява критиката към българското правителство и държавните глави, но само ще спомена, че по тяхно време все нещо е вършено. В първите десетилетия след Коминформбюро, а именно 50-60 г. на XX в., нищо не се предприема и това е констатацията не на кого и да е, а на министъра на външните работи Иван Башев, направена в един поверителен доклад. Не споделям и схващанията за „братство“ със сръбите. В крайна сметка те контролират района и са основна пречка за промяна на статуквото. Не може всичко да се оправдава само с решенията на великите сили, които да се възприемат като главен проблем. Сръбското държание към нас като към, образно казано, по-малък брат им даваше сили да делят българското по „братски“. Ние трябва да се излекуваме от този комплекс на малкото братче.

Западните покрайнини са националният проблем, който терзае колегата Стоев, но основният момент от спомените и изследването му са посветени на партизанската борба, чиято основна цел е решаването на социални проблеми. (Ще отворя скобата, че опитът да се решат национални проблеми, особено в българската орбита, завърши със страшни поражения – имам предвид дозабъркването на Македонския въпрос, а и на споменатия Западнопокрайнински въпрос.) Още веднага няма да се съглася с използването на част от научно-понятийния апарат. Без да влизам в подробности, не приемам използването на термина „фа-

шизъм“ като определение за държавната власт в България. Безспорно страната се управлява от авторитарен режим, който има своите сериозни рецидиви, но няма всички белези на фашистката държава. Това не е само моя констатация, а е въпрос, поставян на дискусия още през социалистическо време и в момента също се споделя от плеяда изследователи. Може да се говори за фашистки организации в България, но фашизъм на власт не може да се приеме, че е имало. Особено това важи за сериозните исторически изследвания и за познавачите на периода.

Райчо Стоев възприема комунистическите идеи отрано и като гимназист в Кюстендил се включва в редовете на РМС. Спомените му „**Бях на 16 години**“ показват първите стъпки в тази организация, изучаването на конспирацията, сблъсъка с някои казионни организации като „Бранник“ или „пронационалистическите“ и „профашистки“ младежки формации – легионерите, ратниците и отецпаисиевци. В своите творби заедно с маркирането на конкретните събития авторът се опитва да даде обективна характеристика и описание на участниците. В повечето случаи има убедителни оценки за хората, техния бит и природните картини. Така в първата среща с партизаните през март 1944 г. той вплита умело отделни детайли за поведението и характерите им. Проличава субективният момент на преклонение пред отделни авторитети като Денчо Знеполски, Славчо Трънски, Борис Ташев и др. Умело си служи и с иронията и самоиронията. Интересно е описан един негов съселанин от село Брест – чичо Алексо, който не споделя комунистическите идеи. „До последния ден от живота си чакаше да дойдат американците, така и не ги дочака.“ (с. 23) – констатира за упоритостта му колегата Стоев. Упорит човек е излязъл, но и далновиден бих казал аз – американците все пак дойдоха.

Съществена част от вниманието е отделено на участието по създаването и дейността на партизанската формация. Така и в изследването за **Босилеградския отряд** авторът не се свени да използва свидетелското време. Той последователно проследява създаването на отделните формации, които определя като чети. Стреми се да анализира фактите и в изводи да докаже, че отрядът е създаден през юни, а не през април 1944 г., както твърди друг партизанин Милан Гогов. Според Стоев три групи се вливат във формирането – местни партизани от Краището, сръбски партизани и попълнение от пленени български войници. В хронологичен порядък показва и предприетите акции, поставените задачи, преследваната цел. В непосредствена близост до Босилеградско, в Църна река, е базата за получаване на оръжие и английската мисия, а целта на Босилеградския отряд е да осигурява необходимите скривалища, канали и сигурност. Това е ролята на командира Васко Дукатски, а на другата чета е да пропагандира комунистическите идеи, да привлича още партизани, да подпомага другите отряди при преминаването към базата за оръжие и боеприпаси, спускани от англоамериканските съюзници. Тук авторът не може да надмогне по принцип негативното си отношение към западните сили и използва познати клишета, но отдава заслуженото уважение към доставките. В много изследвания и мемоари напълно е игнорирана материалната помощ на англоамериканците, а тя води до качествено подобряване на партизанските формирования и разрастването им.

Битката на Милевската планина е водоразделна за автора, а при описанието ѝ той подхожда критично, като се стреми да покаже слабостите в партизанската организация, довели до разпиляване на силите и негативния резултат. Няма го еднозначното описание на боя и простото деление на „наши“ и „врагове“. „Над главите на партизаните

свистват куршуми, но огънят е учудващо неточен. При тая стрелба на билото убити партизани няма.” (с. 50) – описва един сектор на боя, но не спестява нежеланието и на някои партизани да стрелят на месо. Тук неволите на автора на спомените се съсредоточават по неговото оцеляване – изтегляне, раняване в ръката, бягство, изоставяне, самопревързване, лутане, изнемощяване, амбиция за достигане до базата край Църна река. Спасение и прехвърляне през Сърбия в Италия. Завръщане от лечението в края на 1944 г. Така завършват спомените за 16 годишния човек.

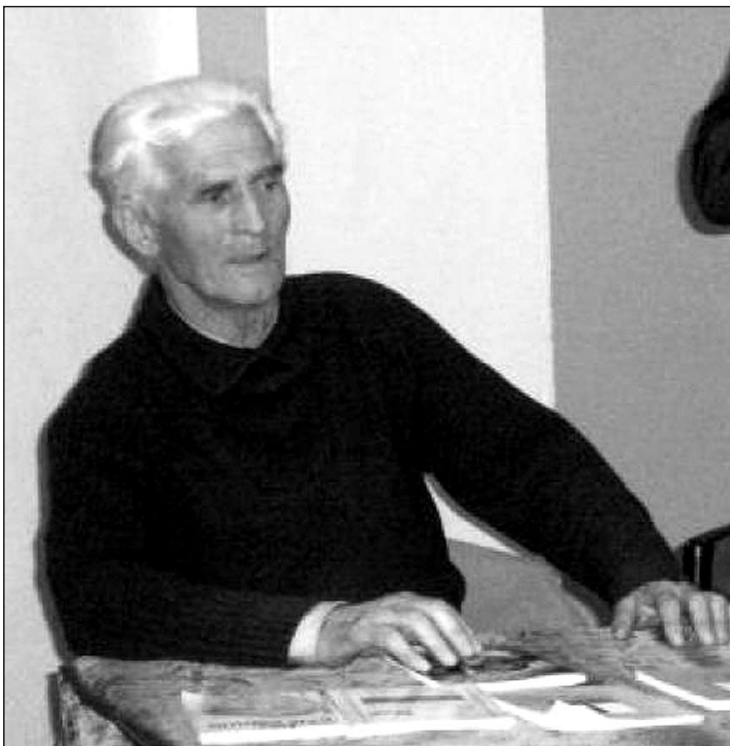
Свидетелското време е изместено от изследователския подход при описанието на последващите действия на босилеградските партизани. Финалният акорд на книгата за отряда прави впечатление с поставянето на една дискусия. Това е известният спор от миналото за съществуването на Средоречки партизански отряд. Райчо Стоев категорично се противопоставя такъв отряд да е създаван и счита, че става въпрос за дейността на отделна чета, но от състава на Босилеградския отряд. В „Спомени от социалистическа България” е отделено съществено място на тази дискусия.

За тази книга считам, че имам известен принос и аз. В разговор с автора съм го подканвал да напише нещо за по-нататъшния си живот и за оставката на Живков. Бях забравил, когато един ден той ме намери в камерите, където се съхранява фондът на музея, и ми каза „Ти си провокатор”. Поучудих се на това определение и още слисан получих отговор, че на моето настояване е отговорено с написването на книга. Така получих и втората част на спомените.

На пръв поглед събитията се развиват в друго време. И абсолютно сигурно тази констатация важи за първата част, където е описан животът на Райчо Стоев като гимназист в Трекляно, активист на РМС, бригадир на Хаинбоаз, военнослужещ и офицер от българската армия. Изграждането на своята кариера авторът съпътства с описание на личния живот и семейните проблеми – интересни спомени, които всеки би трябвало да прочете. Спирам дотук с тяхната характеристика и се насочвам към другите две части. Те са озаглавени „Спорове по историята на Босилеградския партизански отряд „Георги Стойков Раковски” и „Защо написах и как издадох книга”. Всъщност темата е една, историята на Босилеградския отряд. Вече възрастния Стоев трябва да защити историята на своя живот и на партизанското движение от този край. Животът се връща в миналото. На помощ му идват познанията по история. Професионално са описани подходите при събирането на исторически извори – документи и спомени. Така би постъпил всеки изследовател. Сблъсква се обаче с някои от участниците в комунистическата съпротива в Босилеградско, които предлагат своя гледна точка. Тук трудно може да се разграничи подходът на изследователя и участника. Самият автор

няколкократно в своите трудове, дори и в тези за Кюстендилския отряд, цитира съвета на Николай Генчев, (голям ерудит, професор, доктор на историческите науки и член-кореспондент на БАН), че миналото става история след 100 или поне 50 години.

Не трябва механично да се чака да отmine един период от определени години, за да се работи по една тема. Трябва да се създадат такива условия, че да се постигне максимална обективност при историческите изследвания. Самият Стоев многократно критикува различни спомени на участници в съпротивата. Явно е, че в тях има много

брак и неистини. Без да се изказвам от позицията на крайна инстанция, считам, че трябва да се пристъпи към цялостна преоценка на въоръжената съпротива в България, в това число и в нашия край. В спора за съществуването и дейността на Средоречкия отряд няма да се впускам, но ще кажа, че той продължава да битува в публичното пространство. Например в интернетенциклопедията „Уикипедия” в раздела за партизанското движение има малка статия за този отряд с акциите в с. Извор и боя на Милевската планина, но за Босилеградския отряд нищо не се споменава. Въобщо не е написан ред за него. Друг пример – в изда-

нието по повод 65 г. от 9 септември националният вестник на българските антифашисти „Жарава” дава кратки сведения за всеки отряд по оперативни зони. За Босилеградския и Средоречкия отряд е споменато само в една забележка и дори не са посочени на приложената карта. Считам, че необходимостта от нов прочит и преоценка на цялото движение е назрял и стои за решаване пред нашата историография.

Не мога да подмина онзи фрагмент от спомените, в които колегата Стоев реконструира случая с оставката на генералния секретар на ЦК на БКП Тодор Живков. Той е показателен не само със смелостта на човека, дръзнал да постави подобен въпрос и да го аргументира. Това показва необходимостта от промяна, но доказателствата за нея идват не от реакцията на залата, а на хората, които поемат и видоизменят информацията, превръщайки я в легенда. За времето си интересна легенда. „В действителност отзивите, особено в Кюстендилски окръг, бяха широки. Бях ударил на чувствителната струна. Без да съм искал, хората ме представяха за герой, какъвто не съм бил” (с. 125) – а това е позицията на автора на спомените и на исканата оставка.

За автора и произведенията може да се говори още. А това е той – Райчо Милев Стоев, познат с псевдонима Огнян, името Огнян Райчев, обръщението Огин, инициалите РМС, което звучи като ремс. Човекът, който вярва, че „Историята може да се забави, но тя винаги поставя всекиго там, където му е мястото.”(с. 161).

Н.с. д-р Ангел Джонев

„Въртоп“ е най-мистериозната тайна организация

Зденка Тодорова

На терора с терор е отговорът на потиснатите от сърбите българи в окупираните погранични земи, които се борят за присъединяването си към България.

Преди 81 г., на 16 декември 1929 г., българи от Западните покрайнини създават първата по рода си революционна организация, издигнала лозунга срещу сръбския терор в окупираните Западни покрайнини „На терора с терор“. Сред основните цели на „Въртоп“ е присъединяването с революционни средства на Западните

покрайнини към България.

„Въртоп“ е безспорно най-мистериозната и най-непозната за българите тайна организация, за която има много оскъден архивен и писан материал. Тя е създадена вследствие на насилието и терора в Западните покрайнини и като последица от безпринципните политически и дипломатически сделки между Белград и София.

В устава на ВЗРО „Въртоп“, в глава 12, пише: „Организацията действа в подразделения, групи и началници, като в пунктовете с повече от 5 групи се образуват чети от по 5 групи от 15-20 членове, управлявани от един началник „войвода“.

Един от тези войводи, определен от историка Методи Петров като „Левски на Западните покрайнини“, е Асен Николов от трънското село Пресека. С името на този смел българин се свързват множество акции и атентати в районите на Цариброд, Пирот и Ниш, които предизвикват паника в редиците на полицията на крал Александър Карагеоргиевич и обявяват награда от 200 хиляди сръбски динари за всеки, който предаде или залови жив войводата Асен Николов. Такъв обаче не се намира!

Атентатите в Пирот, Ниш и Зайчар, които организира и в които участва Асен Николов, са насочени не към обикновените сърби, а към знаковите обекти на югославското кралство – жп гари, жп линии, влакове, мостове, военни сгради, военни клубове, казарми.

Действието на „Въртоп“ не са приятни както за Белград, така и за официална София. И затова Асен Николов на няколко пъти е арестуван и задържан за няколко дена в софийските арести, а в навечерието на провеждането на една от акциите си в Сърбия самият той арестува на гара Драгоман агента, изпратен от София да го арестува. Сред най-известните Атентати, в които участва Асен Николов, са Пиротският, Нишкият и Зайчарските Пиротският атентат от 3 март 1930 г. е насочен главно срещу сръбското разузнаване в Западните покрайнини, помещаващо се заедно с неговия оперативен щаб в пиротския хотел „Национал“. С атентата се е целяло да бъде ликвидиран шефът на разузнаването полковник Груич, както и част от агентурата, отговаряща за границата с България.

Петте експлозии, които поставил Асен Николов в града, предизвикали значителни материални поражения на хотела, както и на някои от съоръженията край него. В този атентат има десетки ранени и няколко убити, като самият Груич оцелял по чудо. Асен Николов успял да се изтегли в България през базата си в с. Неделище. Следващият атентат, организи-

ран и с участието на Асен Николов, е т. нар. Нишки атентат от 12 юни 1930 г. В четирите атентата, от които най-големите поражения са нанесени на Нишката гара и нейната административна сграда, пострадали десетки сръбски офицери и чиновници, както и няколко души военни.

Във връзка с атентата белградският в. „Правда“ от 15 юни 1930 г., личен орган на министъра на полицията Маринкович, отбелязва: „Нападнаха ни в собствения ни дом“. Немският бюлетин „Телеграфен Юнион“ от 17 юни 1930 г. пише, че „това се е случило в Ниш, защото той е важен железопътен център на линията Белград-София и Белград-Атина“. Този път, според немския вестник, „атентатът не се отнасял до хвърляне на бомби като в Пирот, Паланка, Струмица и Кочани, а до поставянето на адски машини“. Режимът в Белград е в стрес и единственото нещо, което прави, е насилие върху обикновените българи в Западните покрайнини, които от своя страна пък масово симпатизират на „Въртоп“. След всеки атентат в Западните покрайнини е имало акции срещу „коматаджиите“, в които сръбската полиция насила карала хората да ги търсят в гората. На 19 и 20 декември Асен Николов поставя взривни вещества до казармите в град Зайчар, както и на Зайчарската гара. Тогава избухват общо 12 експлозии, в които има много ранени войници и офицери, както и няколко загинали. И в този атентат сръбските власти виждат „дългата ръка на Асен Николов“.

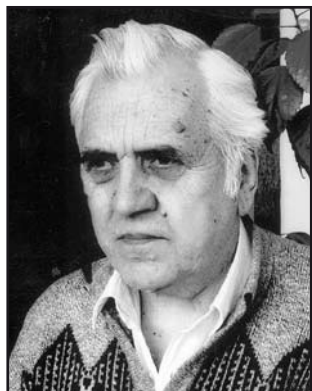
Войводата Асен Николов

Режимът обаче е безпомощен да действа в предотвратяването на атентатите и в залавянето на войводата Асен Николов. Накрая прибягва и към най-пъкления си план срещу „Въртоп“. Решава да вербува неговия по-малък брат по майка, Тодор Петров, който живее в царибродското село Поганово. „Твоего семейство ще бъде унищожено, ако брат ти не бъде своевременно убит“, са думите на офицер Пантич, който му предлага „голяма награда“, ако освен брат си убие и другия водач на „Въртоп“ Иван Гьошев. Тодор Петров се съгласява, като в главата си крои друг план. Съветват го, когато пристигне в София, да се свърже с консула на сръбското посолство. Той от своя страна го препраща към военното аташе, който му дава 500 лв., а след няколко дена и пистолет „Парабел“ 6820, 9 мм и още 1500 лв. Но вместо да убие брат си и Иван Гьошев, Тодор Петров отива на

Софийската гара (явно с помощта на хора от „Въртоп“), където със сръбския пистолет застрелва най-отявлението сръбски агент в Цариброд фелдфебел Виден Митов. После се предава на българската полиция с думите „Убих един шпионин, арестувайте ме!“.

След потресаващите разкрития на Тодор Петров пред Софийския окръжен съд той е освободен от обвинението, а шокираните от станалото софиянци масово излизат на протести срещу сръбската диктатура в заробените български земи. След преврата на Кимон Георгиев през 1934 г. дейността на ВМРО и ВЗРО „Въртоп“ е забранена. Част от членовете на „Въртоп“ се включват в дейността на Ратниците (Ратничество за напредъка на българщината), другата продължава да действа с нелегалните си акции на територията на Сърбия. Сред вторите е и войводата Асен Николов. През 1936 г. по време на една от нелегалните му акции в Ниш сръбските власти го залавят съвсем неочаквано, а през 1937 г. го осъждат на смърт чрез разстрел. Брат му, Тодор Петров, като член на организацията е разкарван по затворите на България, след което се оттегля в пълна нелегалност.

Трънчани – герои на Булаир

д-р Николай Илиев

На 8. 02. 1913 г. Българската армия разгроми турците в боя при Булаир. Този ден остана паметен и с това, че в кървавото сражение с врага бе пленено и турското бойно знаме.

Единият е **Станко Андонов** от с. Радово, Трънско, който като вихър се втурнал на нож в най-критичния момент на боя при Булаир. С личния си пример увлякъл след себе си дружината в контраатака и турците били разгромени. Другият е **Петър Тасев** от с. Сухи дол, който в този бой пръв развял плененото турско знаме. За проявения героизъм при пленяването на знамето е награден със златен кръст за храброст и е повишен в чин фелдфебел. Но за **Станко Андонов** нищо не е отбелязано. Останал е като герой само в спомените на останалите още живи негови бойни другари и техните потомци. Спретнатата му къшурка с хубавото сенчесто дворче отпред с нищо не подсказва, че този герой е живял тук.

Вестта за обявената мобилизация долетяла и до село Радово. Като, че ли била вест за сватба, а не за близка кървава угроза. Чувства на възторг и патриотизъм обхванали всички. Забила черковната камбана. Подхванали се песни, от срещуположните махали и по височините се чували възторжените разговори и подвикванията на доброволците и запасните. Всички решили да отидат на война. Млади и стари се събрали при чешмата накичени с цветя. После тръгнали по шосето за Трън, изпратени далеч извън селото от немирните малчугани.

Станко Андонов заедно със селския си **Петър Рангелов** заминали за Радомир. Там се сформирал 49-и резервен полк. Били включени в 4-а дружина. След комплектуването му полкът потеглил за турската граница и започнала неговата славна епопея.

Победа след победа чертае бойният път на трънчани, за да покажат при Булаир своя пълен морален лик пред олтара на Отецеството.

Дошъл паметния ден.

Дотогава четвърта дружина била съсредоточена при Мраморно море, където охранявала този сектор от евентуални изненади. Току що била сменена, прибирала се зад фронтната линия и войниците се готвели да поспят и отпочинат. Тя била единствения резерв, на който можели при нужда да разчитат нашите части при Булаир.

А там боят кипял с адска сила, навлязал бил в своята

най-развихрена фаза. Ревът на озверените турци се смесвал с бомбения трясък от падащи шрапнели, бомби, гранати, честата пушечна стрелба и тракането на картечниците. Навсякъде се търкаляли убити и гърчещи се в предсмъртна агония войници. Премалелите санитарии не можели да смогнат да оказват помощ и да извличат ранените пред страшния напор на многочисления противник.

Втора дружина от 22-и пехотен полк била разбита. В центъра на лявото й крило бил направен пробив и тя се огънала два три километра назад.

На 4-а дружина, току що пристигнала да почива, била дадена заповед веднага да влезе в боя. Към единадесет на обяд пристигнала на огневата линия. Ротите се разгърнали в боен ред.

Станко Андонов бил сред първите. Привел глава, с натъкнат щик, гледал само пред себе си, готов всеки миг да се вкопчи с врага. По петите му го следвал **Петър Рангелов**

Пъргав като котка, **Станко** прескачал трупове, камъни, храсталаци и нищо го не спирало да върви напред, следват от разгърналата се рота. Пред грозната картина, която се разкрила, когато ротите излезли на бойното поле, всички като че ли за миг били обхванати от моментно колебание.

Стояли потресени пред вида на турската сган, която напирала неударимо в кървава схватка на нашите части.

И в този върховен момент еканал над залегналите роти гръмогласният вик на **Станко Андонов**:

- **Дигайте се старци !... Деца държаву изпущише...**

- **Пай ли робе че ставамо ! Напред!...**

Ревял с цяло гърло **Станко** и думите му сякаш заглушили трясъка на гранатите и рева на турците. Като вихър се понесъл към омразния противник. Наскачали като един човек след него цялата дружина. И с този вик "**Дигайте се старци деца държаву изпущише**", който се подел от всички, настръхнали се втурнали неударимо в контраатака. Нестихващото българско ура ечало по цялата верига. Започнал страхотен ръкопашен бой. **Станко Андонов, Петър Рангелов и Петър Тасев** попаднали с взводовете си в един

Станко Андонов

дол. Там се разиграла и последната сцена на Булаирския бой. Настанала истинска касапница около турското бойно знаме. Оградени от всички страни в дола, турците със сетни сили защитавали знамето. Около него се образувала камара от трупове. На няколко пъти то преминавало от нашите в техните ръце. Дърпали го от двете страни, теглили го, сякаш искали да го разкъсат на парчета, докато били избити и последните защитници на знамето. Като забил ножа си в гърдите на последния знаменосец, **Петър Тасев** изтръгнал знамето от него и го развял с кървавите си ръце сред юнашките възгласи и гръмогласното ура на оцелелите след това кърваво сражение войници.

Боят при Булаир бил спечелен.

XVIII международен детски Великденски фестивал

В един идеален свят ние напълно бихме се изолирали от всичко онова негативно, което носи реалността, но няма как да избягаме от негативната среда. Все пак съществуват стъпки, които движат силната ни воля и ни кара да преодолеем негативното и да ограничим въздействието му върху нас. И затова нашата воля е силна, непобедима и привлича все повече привърженици, с които изграждаме нов свят. Свят, в който ние ще съхраним християнското в себе си и ще дадем най-доброто от себе си за по-добро бъдеще.

Годините минават неусетно, но не и незначимо, защото една идея започна да събира много хора на едно място с цел сближаване на различията и създаване на позитивна насока.

Насока, която организаторите на фестивала поеха преди години и поведоха много поколения по пътя който ни прави хора и събужда човешкото у нас.

За XVIII пореден път в малкото ни градче, което в обаянието си не спира мига, в който прави света по-усмихнат, по-сплотен и по-добър се проведе Международен детски Великденски фестивал. Фестивалът този път събра 770 деца, най-много до сега, рекорд, от 6 държави участнички – България, Македония, Сърбия, Босна, Хърватска и Молдова. Нашето малко градче отново доказа, че има голямо сърце и е готово да приюти всички гости. В петък на 22. 04. отвори вратите си и даде начало за XVIII път за приятелства, радост и любов.

В 18 часа на гостите им беше предоставена възможност да се насладят на уникалната Детска великденска изложба, която премиерно бе открита на 15 април в Народното събрание на Република България. Сега посреща гостите във фойето на големия салон на Културния дом в Босилеград.

По традиция в събота преди Великден всички участници се събират в сърцето на вярата Рилския манастир. След срещата си там и духовната наслада се отправиха към Благоевград, където Благоевградска община даде обед на децата и ръководителите.

Късно вечерта се прибраха в Босилеград и се настаниха в босилеградските семейства.

Великден – неделя!

Във въздуха се усещаше полъх на радост и витаеха приятелски емоции. Фестивалът бе открит в училищния двор в присъствието на вицепремиера и министър на финансите, отговарящ и за българите в чужбина, Симеон Дянков. Освен него, за великденските празници в Босилеград присъстваха и представители на Народното събрание и Европарламента. 770-те деца бяха готови състезанието да започне след края на културната програма, която изнесоха самите участници. Бяха разделени на 4 групи, от които само 64 трябваше да останат със здраво яйце за финала в понеделник.

Дойде и вечерта, Културният дом нямаше възможност да побере всички желаещи да се насладят на великолепната

великденска програма, която Столична община подготви с участието на Драго Драганов – Чая, Джина и дъщеря й Мартина, танцов състав.

След концерта в училищния двор гостите се заредиха с енергия, която нестинарите, танцувайки върху жарта, им изпращаха с позитивна нагласа.

Понеделник – финалният ден.

64-имата участници бяха готови за голямото състезание, в което само едно яйце щеше да остане здраво, яйцето боряк.

На празника тази година присъстваха и Поли Генова, българската победителка и участничка в конкурса EURO-SONG, детската музикална формация Бон – Бон... Състезанието разкри толкова много детски емоции, както положителни, така и тъжни в очите и сърцата на отпадналите от състезанието деца.

Победител на XVIII Международен детски Великденски фестивал е осемгодишната Ксения Янев от Босилеград, второ място е за Василия Василева, а третото място разделиха Милян Андонов и Дарян Цветков всичките от Босилеград. Купите и медалите на победителите връчиха Таню Киряков, двукратен олимпийски шампион по стрелба и Владимир Зографски – световен шампион за младежи по ски-скок от 2011. Наградата за най-хубаво яйце бе присъдена на **Петра Милошевич** от град Вучије, Сърбия, а за най-оригинално на **Петя Кирилова** от Перник. Наградите подсигури и връчи евродепутатът Кристиан Вигенин.

Всички деца участници получиха награди, тениски, баджове, сладкиши...

Спонсори на фестивала бяха: СОС - Постоянна комисиия за децата, младежта, спорта и туризма, Народно събрание на Р България, Министерство на Културата на Р България, Мисията на ОЕБС в Белград, Фондация „Българска памет“, Национален дарителски фонд “13 век България”, Посолство на Р България – Белград, Община Босилеград, Община София, Община Банско, Община Перник, Община Пловдив, Община Кюстендил, Община Сурдулица, „Хидроелектране“ Бердап Д.О.О, ФХИ „Здравье АД“ Лесковац, „Мини Марица –Изток“ ЕАД, ВАЛЕНА - Валентин Златков – ЕТ, Хотел „КАЛИС“ – Банско, ВМРО - Българско национално вижение, Национален съвет на българското малцинство в Сърбия, ВИКТОРИЯ ГРУП – Босилеград, БОСИЛ-МЕТАЛ – Босилеград, АНИТЕКС – Босилеград, ИБЕР – Босилеград и много други...

И така, до следващия Великден и нови срещи. Нека всеки да разбере, че бъдещето се гради от самите нас и всеки трябва да се опита да даде най-доброто от себе си за общото добро на всички ни. Нека този светъл християнски празник да ни дава сили да побеждаваме и да успеем да изградим един по-светъл и по-добър свят за бъдещите поколения.

Радица Димитрова

КИЦ – Календар на събитията

Двайсетина ученици от гимназиалните класове от Босилеград гостуваха на есенния семинар на Фондация Българска Памет, чиято цел е да поддържа българското самосъзнание сред сънародниците ни от диаспората, чрез образователни инициативи за учащите. През годините над хиляда ученици от българската диаспора в Украйна, Молдова и Западните покрайнини са участвали в интеграционните проекти на фондацията.

Семинарът беше открит с поздравителен адрес от името на председателя на Фондация Българска Памет д-р Милен Врабевски: „Преди двеста години европейската култура започва да възприема последователно многообразието като ценност и като позитивен принцип за постигане на единство. Днес ние работим за съхраняване на българското културно наследство, историческа памет и национално самочувствие, за да бъдем пълноценна част от общото европейско пространство на знанието, перспективата и духовността. Така ние оставаме верни на духовната идентичност на Европа, която цени културната самобитност и е солидарна с разнообразието от национални и културни принадлежности. Надявам се да успеем да предадем и на вас своите ценности, вдъхновение и ентузиазъм и да градим с общи усилия своето пълноценно Европейско бъдеще.”

На 18 декември 2011г. 20 ученици от Западните покрайнини, Родопско-Пиринския край и, Лудогорието гостуваха на д-р Андрей Ковачев – председател на българската делегация на ЕНП в Европейския парламент в Брюксел. Децата са първата група финалисти в конкурс за есе „Моят път в Европа”, организиран от евродепутатите Мария Неделчева и д-р Ковачев, съвместно с Фондация Български Памет. Конкурсът дава възможност всяка година на авторите на най-отличените творби да се запознаят на живо с работата и организацията на европейските институции, както и да дискутират с българските евродепутати относно перспективите, които европейското членство на България разкрива пред тях. Д-р Андрей Ковачев срещна учениците със своите колеги и асистентския си екип. Разходката из коридорите на ЕП продължи с посещение на Пленарната зала и обяд в административната сграда, заедно с останалите посетители от всички краища на Европа. Програмата продължи с панорамна обиколка на забележителностите на европейската столица. Идеята на пътуването е да приобщава най-младите към духовната иден-

тичност на Европа, която цени културната самобитност и е солидарна с разнообразието от национални и културни принадлежности.

На 28 декември 2010 година Културно-информационен център „Босилеград” и Столична община София организира Коледна музикална програма с участие на дядо Коледа и певците Джина и Валентин Асенов. По този повод на ГПП „Рибарци-Олтоманци” сръбските митнически власти след тричасово задържане на изпълнителите на програмата, са ги принудили да върнат в България коледни подаръци за деца на стойност около 150 лева.

Това поведение противоречи на православието, добросъседските отношения между сръбския и българския народ, кандидатурата на Сърбия за членство в ЕС и на духът на международните документи защитаващи достойнството и правата на детето.

КИЦ „Босилеград” изрази огорчение и загриженост както от зачестилите шовинистични прояви на сръбските държавни служители, така и от липсата на енергични и ефикасни действия от страна на България с които да ги защити от тях, и за пореден път призовава правителствата на двете държави и Европейската комисия да се отнесат сериозно към все по-нарастващата сръбска омраза към българите.

На 13 януари представители на КИЦ „Босилеград” и ДСБ заедно с представители на български родолюбиви организации от България и Македония в Скопие положили

цветя на паметната плоча на българската революционерка Мара Бунева, влязла в историята си с убийството си на сръбския прокурор Велимир Прелич по чиято заповед през през 1927 година на Скопския студентски процес срещу дейците на Македонската младежка тайна революционна организация, подсъдимите са подложени на жестоки изтезания - стягане на главите, чупене на ръцете и дори заравяне живи заради българското си самосъзнание.

На 17 януари в салона на КИЦ „Босилеград“, Фондация „Българска памет“ откри фото-документална изложба „Старобългарската азбука и държавата на духа“. Изложбата откри Снежана Йовева, шеф на политическия кабинет на министъра за българите в чужбина която прочете и поздравително слово от председателя на фондацията д-р Милен Врабевски. Присъстваха още Спас Ташев и съветник в кабинета на министъра за българите в чужбина и Нели Незалова представител на фондацията. Изложбата проследява приноса на старобългарската азбука и книжовност в изграждането на европейската християнска цивилизация. Изложбата е обиколила България и е била експонирана и в Германия, Швейцария, Австрия, Албания, Украйна, Молдова, Русия и др. Копие от тази изложба е било изложено и в българското посолство в Ню Йорк. Две умалени копия на изложбата Фондацията предостави на училищата в Босилеград, а на КИЦ-а - книги и компакт-дискове.

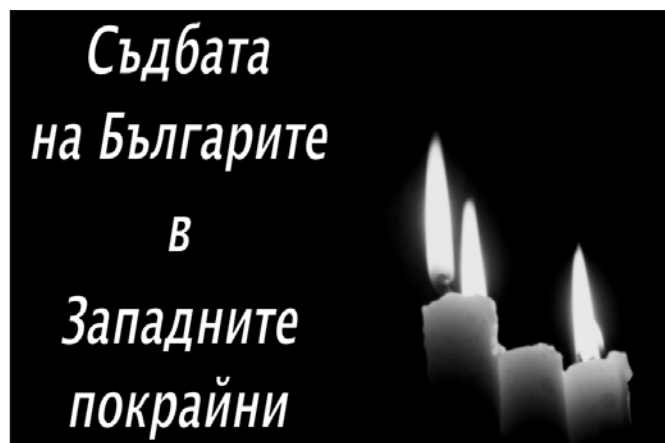

По повод 1 февруари – Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим КИЦ „Босилеград“ организира трибуна на която говориха зам.председателя на ВМРО Костадин Костадинов, историк Ангел Джонев и председателя на КИЦ-а Иван Николов. 1 февруари 1945г. е денят в който са избити регенти, депутати, министри и общественици осъдени от Народния съд. Иван

Николов подчерта че от идеята за хуманно общество комунизмът се превърна в една от най-зловещите идеологии която в световни размери е отговорна за над 100 милиона жертви. Ангел Джонев говори за Димитър Пешев, спасителят на българските евреи, по-късно също станал жертва на комунистическия режим в България и осъден на дълги години затвор. Зам.председателя на ВМРО Костадинов, също историк по професия, говори за историческата оценка на комунизма от гледна точка на съвременната действителност в България, оценявайки, че сегашната икономическа, демографска и държавническа криза се дължат именно на грешките и престъпленията на комунистическия режим в България.

В Кюстендилското читалище бе представен сборникът „Съдбата на българите в Западните покрайнини“. В него са включени десетина доклада и научни съобщения на наши сънародници от Босилеградско и Царибродско - Иван Николов, отец Йоан, Димитър Димитров, Драголюб Иванчов и Зденка Тодорова. Освен това са включени и трудове на известни имена от българската наука, занимаващи се със Западните покрайнини, които са изнесени на Националната конференция на 1 и 2 май 2010 г. в София. Иван Николов, председател на Културно-информационния център в Босилеград, посочи, че сборникът има за цел да привлече вниманието не само към написаното в него, но и към каузата, свързана със Западните покрайнини, която не престава да вълнува не само българското малцинство в Сърбия, но и голяма част от българското общество. „Българите в Сърбия са осъдени да живеят под сръбска тирания и под равнодушния поглед на българската държава и политици“ - завърши разказа си Иван Николов. Същата вечер сборникът бе представен и в КИЦ „Босилеград“.

По липса на други културни програми, представители на КИЦ „Босилеград“ и ДСБ, по повод 3 март, се поклониха и поднесоха цветя пред паметника на Левски в Босилеград.

На 26 март, Българи от Македония и Сърбия се събраха на конференция в Кюстендил, на тема “Българският идеал - общонароден или партиен”. Домакин бе дружеството “Св. Св. Кирил и Методий” в Кюстендил, с председател Анани Константинов. “Събирайки се хора извън партиите, искаме да направим анализ и да помогнем на тези, които управляват държавата, в политиката им за българи извън границите на страната. Понякога интересите на българите извън страната се жертват за съмнителни ползи за българската държава и народ”. Той нарече българската национална политика - колеблива и то от десетилетия. Примерът - подкрепяме Сърбия за член на ЕС, а не поставяме условия за интересите на българското малцинство там. “Да има Министерство на българите в чужбина, не министър. Околните държави имат, и подкрепят сънародниците си с бюджет. Българските училища зад граница, които за радост се разстават по брой, са оставени сами, а едно министерство ще ги подкрепи и със средства. Трябва да се създаде един обществен съвет, с изтъкнати представители на България, от всяка област, които да съветват държавата, в помощ на българите извън нашата територия”, коментира още Анани Константинов. На срещата присъстват представители на Сдруженията на българите в Македония и на българското малцинство в Сърбия.

Представители на КИЦ „Босилеград“ и на ДСБ заедно с около 300 души в Ново село, Струмица, почетоха паметта на погребаните там български войници и офицери. Присъстваха представители на местната власт от Ново село, сред които кметът Петър Спасов, Струмишкият митрополит Негово Високо Преосвещенство дядо Наум, който лично води литургията с още шест местни свещеници. Присъстваха евродепутатът Андрей Ковачев, председател на Парламентарната група на ЕНП от България, изпълняващият длъжността посланик на България в Македония Ангел Ангелов. Присъстваха представители на дружествата за приятелства на Македония с България от Битоля, Кавадарци, Скопие, Струмица. Както и много граждани от България и Македония.

Бяха произнесени приветствени слова пред паметника с надпис „Българийо, за тебе те умряха”. Митрополитът

на Струмица дядо Наум отслужи литургия. Кметът на Ново село Петър Спасов каза, че винаги сме добре дошли и че европейските ценности се изповядват точно по този начин” каза Врабевски. Приветствени слова произнесоха Милен Врабевски от Фондация „Българска памет”, евродепутатът д-р Андрей Ковачев и временно изпълняващият длъжността посланик на България в Скопие Ангел Ангелов. Под звуците на духовата музика бяха поднесени венци пред паметника имаше едноминутно мълчание в памет на загиналите. Фанфарист от Струмица изсвири заупокойния марш, а акапелният хор от София изпълни „Аве, Мария”. Венци бяха поднесени и от името на вицепремиера Симеон Дянков, от името на Министерство на отбраната, на Посолството на България в Скопие, различни организации. Празникът премина без никакви проблеми, за разлика от миналата година.

Българските медии обаче не се появиха на церемонията, като че ли за да потвърдят впечатлението, че родолюбивите каузи не могат да ги грабнат.

На 15 април Народното събрание на Република България отвори Северното си фойе за премиерната фотоизложба за Международния детски Великденски фестивал в Босилеград. Това бе и знак на признание за всичко което

КИЦ „Босилеград“ прави за афирмацията на християнските и европейски ценности и опазване на българщината в Западните покрайнини.

Изложбата включва 23 пана 100x70 см. с фотоси за историята на фестивала, духовните паметници, църквите, народните традиции и занаятите в Босилеградско, за миналото и настоящето на града. На откриването на изложбата присъстваха депутати и гости специално поканени за случая. Изложбата остана пет дни в Народното събрание което е един от традиционните подръжници и спонсори на фестивала и на КИЦ „Босилеград“.

Документална фотоизложба за Зографски манастир в монашеската република на полуостров Атон, откри кмета на Банско г-н Александър Краваров в Културно-информационния център в Босилеград.

Той приветства посетителите на изложбата и накратко разказа историята на манастира създаден през 10 век от трима българи от Охрид — Аарон, Мойсей и Йоан (Иван). По-подробно се спря на източното крило на Зографския манастир което е възстановено от ктитора хаджи Вълчо от Банско (около 1705-1766 г.), брат на автора на „История славянобългарска“ отец Паисий. През последните години Община Банско, по инициатива на кмета Александър Краваров е инвестирала около 1 милион лева за възстановяване на източното крило на манастира.

Миналата година от Босилеград имаха възможност да посетят Атон. Изложбата ще остане 20 дена в Културно-информационния център в Босилеград и ще могат да я разгледат всички босилеградчани, включително и гостите на Великденския фестивал. Автор на изложбата е Румен Жерев и представлява 15 пана 120 x 80см. с най-важните изгледи към манастир Зограф.

Еднодневна екскурзия до София за екипа на Великденския фестивал, предимно ученици от Гимназията и горните класове на Основното училище, организира главният организатор на Великденския фестивал Александър Димитров и ги разведе из Националния исторически музей, църквата „Александър Невски“ и други места. Вечерта всички заедно присъстваха на мача Левски – Литекс.

15 май 1917 година е траурна дата за Босилеград. На този ден, паравоенното формирование на сръбския поручик Коста Йованович Печанац, навлиза в Босилеградско и избива 32 мирни жители и изгаря живи две деца.

Александър Младенов, краевед от село Долна Любата, е един от редките изследователи на това жестоко престъпление. Той откри и единствения оцелял, но срутен паметник на една от жертвите на клането - учителя Стою Яначков Попов. Паметникът бе възстановен с лични средства и труд на Димитър Димитров – Треперски.

Представители на КИЦ „Босилеград“ и на Демократичния съюз на българите всяка година полагат цветя на гроба. Отец Йоан отслужи панихида на която присъстваха местни жители и ученици от Долнолюбатското училище. Иван Николов, председател на КИЦ „Босилеград“ между другото каза: „Ние не правим този помен с мисъл за отмъщение, а за да не се повтарят никога повече такива престъпления. Защото историята която се забравя, отново се повтаря – като трагедия или като фарс“.

Представителите на общинската власт и на местните политически партии не се отзоваха на призива да отдадат почит на жертвите на клането на Коста Йованович Печанац. Тази година нямаше гости и медии от България.

Дългите нощи на баба Перуника

Дълги тия пусти нощи, коските ме болят, па и буите лазат, пушините. Рано си легнем, па станем у пръви петли, седим, мислим и сама си думам:

„Е море Владко, Владко! Оти така направите есенска с ония наши човечи на границата бре, марен ви убил! Да ви дойдат на госие и да не ги пуштите на врата да улезнат, но да ги гоните със сръбска жандармерия?! Хем па да са абанджии, па иди-дойди, а оно све наши човечи – деца на ония що си оставия имото и домовете ка се сръбйете връная на границата, и с маленки дечица и кола и волове избегаая чак у Северна България. Оти не е лесно на граница да се живее, пуста да остане. Нити можеш на нива да излезеш, нити по пут да си заминеш, нити добиче на паша да изкараш, и нема, нема, па застрелят некого на границата! А за женска челяд па да не думаме, споменало се, не поврънало се. И до ден денешен не могоме да сгодиме на тия сръбски граничаре и джандаре!

Па сега викате, уж е демокрация и тия наши роднини, тръгнаха да видат откаде са им корените и да митингуат против тая пуста граница, що я туриа преко ниви и градини, преко гробища и цркви, та разделя мило и драго и запустия тая наша златна земя! А ти, и тия твоите, комунистите де, да ги не пуштите!!! Греота е бабин!

Пиленцето, що се вика, е една трошка, па и оно дойде напролет да си види гнездото каде се е извело, а вие на човечите не давате бащини огњища да си видат. Що, страх ли ви е, да не се върнат и да не ви поискат сметка за горите що им изкраднахте и продадохте, та ми се сега правите чорбаджии с айдучина и чужда мъка!?

После гледам по весниците писуеш, не били тръгнаха с убави намерения! А бред, бабин, па ония що палья Бусилиград, и що народ изпоарестуваа и изпопечаа и ни до прошлячина доведова – тия с убави намерения ли дойдова? Ти чуеш ли се що думаш бре, чедо? Да идеш у црква, свеча да запальиш на света Богородица да ти прости, оти лоша дума си издумал!

Да стане сега твоя комшия Емануил, па поп Димитрия от Груинци, па да те послуша що думаш и да те погледа що работиш, още еднъжка че си умре! Поп Димитрия го сръбйете утепяя на границата, а Емануил, учен, учен, па личен и прочут човек, се стопи за наште правдини и слободи! Ти ли на мене ще ми разправяш бре, Владко, бабин, па ти знаеш ли ка сръбйете дойдоа 1920 година, на Задушница, дека куче нема да ги сретне, но се сръбскио офицер сам разврѣташе на Гуйчък с една патрава кобила и ждребе? А па 1941 година, кога пак си стана Българско, у Бусилиград немаше каде игла да пушиш, народ, народ, музика, оро, байраци, а напред носат патретите на цар Борис III и на семейството му, па и на Хитлер и Мусолини, сите за-

китени с китки! И още се не нарадували, големите сили пак ни връная у Сръбско, та сме плакали како на умрело и половината народ избега у България. А вие сега че ми продавате демокрация и че се правите на сръбйе.

На човек требе думата да му е закон – а не и така и онака. Гледам те, ту се пригрѣташ и целиваш с българите пред паметнико на Левски, ту сръбска капа на Славче на български байрак дидзаш и циганѣте с чочек те залитат, ту у Паралово с българскио министър танец водиш, ту го водиш по зайци и зелници и квасено млеко – а есенска, със сръбски жандаре си нагоии родата от границата! Па бива ли така бре бабин, очите да сме си извадиле, па сме си наши! У последната война беше глад, а сръбските банки беа опоскали що беме спестили за под стари години и немаше откъде прашец брашно да се купи, и пак от България сме карали по чувал брашно та живи да останеме.

Па и сега гледам децата се учат на български дръжавни разноски и ги гледат и пазат по-добре от техните си деца. Вие тука очите ще си изповадите за български пашапорти и лимузини и не може човек у Кюстендил да се размине от вас. А като тръгнат човечите за два часа да дойдат у нас, вие не им давате! Те, сега пак се орезилхте пред паметника на Левски: тръгнаха човечите за бог да прости, а вие сте изкарали 150 души джандаре, страх ви да не ви земат дръжавата, що ли?! Потребала им е...

Оно, ние сме селяне и стокаре, па сме се учили у народ леб да ядеме, а вие, комунистите, какви си от гората слезнахте, таквия си и останате. Засрамете се, бре, бабин, сека сила е до време, и тая сила че се доврѣши а ние пак че требе да се гледаме у очите.

Тебе си те знаеме открай време дека си вунунджийска лопата, но па и наш Гошко, уж демократ и нам-какъв си, па и он пристана на акъло на ония оплунвняци, комунистите, що се отказая от Бога и си изкривия душата на сръбска страна, само и само да са на дръжавни плати и пенсии. И он против, и на него му пречат нашите, и он се навира у сръбските потури и гледа да го турат за началник,

како тебе! Па докога бре бабин? Толко ли сте мижави, та не видите дека сите гледат само кой що може да отвлече оттука, а никои нема един колец да побие.

Е море, Гошко, бабин, и ти си пошъл по кривите пътища! Шо ти требе да си изврѣташ душата бре бабин? Това ли е тая ваша демокрация и слобода, човек да не може у комшии да си отиде и дума да си продума с родата! За тая ли демокрация мръзная ония деца до площадите и се гония с жандарете на Милошевич, за това ли ги мокрия с водените топове и ги тепая како говеда по улиците и по затворете? За тая ли демокрация застреля Джинджич, па вие сега пак да си кривите душиите по сръбски и по комунистически? Уж демокрация и слободия, а вие све нещо на сръбски и македонски уврѣтате. Нели требеше да се дума право и домакински, европейски, що се вика, а не пак от ония арамджии, комунистите, акъл да купувате? Доврѣши се тая лъжа, запустея нивите, ливадите и кошарите, те сега нека го направат тоя пусти комунизъм, па нека работат кой колку може и нека зима кой колку иска. И нема да се замислат защо децата им избегаа по чужбина. Изедова сермията, болестта да ги изеде. Па сега нема живи у земи да се закопая, но още се влачат по разни конференции, още писуят разни клевети и лъжи, а нема да се пипнат дека са засмрѣдели на мочка!

Сичко са оправили и уредили, сега и попо че учат како да чати Евангелието! А не давашеат за црква да се продума и си коньите накарувая у црквите. Па и сега не са се покаляли, но се прицуцнуат да може да чуят каде що се дума, та да наклеветат некого и ако може да сберат парите от пангаро, да украднат я некоя икона, я некое кандило, ели па да напишат црковните пари – они само за айдучина си мислат. Ама у джигеро че ги попарат после тия пари, црквата че ги накаже, пазете ми думата. И се навират у брадата на сръбскио владика, що е налитал, да ми прости Бог, на маленки дечица, та го писуая по вестниците и направи за срам целата сръбска дръжава! И наместо да пловат и да бегат от него како от чума, наште женетини му станая измикярки, та че ни очите извадат – дума не дават да се продума за него! И се клънат наопако у олтаро! Оная па караконджула заради владиката се е извампирала на поп Занко, та да може у капка вода че го удави. По село думат попо им врѣлял натемия! Нема да им е на арно, запазете ми думата, я сам стар човек!

Боже, Боже, докъде ни докарая, да се одродиме и сръбйе да станеме, та да им сгодиме. А оно у целата околия са останали двоица по половин сръбйе и три язикати македонки и неможеш да ги најдумаш – они сичко знаят! Сека сила е до време, ама каде е текло, пак че тече, отварайте си очите що работите.”

Баба Перуника

ВЕЛИКА ЕНО
ПРЕЗИЦИ

ос ег

.fes osil

ПРА

ОБЕДИТЕЛ